

การศึกษาผลกระทบของศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่
ต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว

ปริญญาโท

ของ

ชัยชลี เศรษฐเสถียร

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตจ.มว. 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921573, 3915058

1 ก.ย. 2525

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๒๕

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาลักษณะของศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่
เพื่อประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว

บทคัดย่อ
ของ
อัญชลี เศวตรุสเสถียร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มีนาคม ๒๕๒๕

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือเพื่อศึกษาว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง
เชียงใหม่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว โดยทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงทางค่า (1) จำนวนแรงงาน จำนวนวัตถุดิบ จำนวนผลผลิต
(2) จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ร่วมประกอบอาชีพ จำนวนชั่วโมงทำงาน (3)
จำนวนรายได้ จำนวนการออมทรัพย์

กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาคือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและ
จำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ตามประเภทสินค้าคือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย
เครื่องเงิน เครื่องไม้แกะสลัก รม ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ชาวเขา
ผลิตภัณฑ์ทุกคาพื้นเมือง เป็นจำนวนรวมทั้งหมด 100 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสัมภาษณ์ที่มีคำถามรวม 40 ข้อ
วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าร้อยละที่ใช้เปรียบเทียบจำนวนระหว่างระยะ
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่กับระยะปัจจุบัน

ผลการวิจัยพบว่าศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมในครอบครัว โดยทำให้จำนวนแรงงาน จำนวนวัตถุดิบ จำนวนผลผลิต
จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ร่วมประกอบอาชีพ จำนวนชั่วโมงทำงาน จำนวนรายได้
จำนวนการออมทรัพย์ เพิ่มขึ้นกว่าเดิม อันแสดงว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน
ครอบครัวมีการพัฒนาผลิตผลและมีระดับการครองชีพดีขึ้น

A STUDY OF THE IMPACT OF THE CHIANGMAI NIGHT BAZAAR
UPON THE HOME INDUSTRY PRODUCERS

ABSTRACT

BY

UNCHALEE SETHASATHIEN

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education Degree
Sri Nakharinviwot University
March, 1982

The purpose of this study was to find the impact of Chiangmai Night Bazaar upon the Home Industry Producers with respect to changing number of (1) employee, materials, products (2) members of the producer's family, hours of work (3) incomes and savings.

One hundred producers who produced and sold cotton products, lacquerwares, wood carving products, umbrellas, bamboo products, ceramic products, handicraft products and Chiangmai dolls at Chiangmai Night Bazaar were used for study. The interview with 40 questions. The technique employed in the analysis of data was based on percentage.

The result of this study indicated that the Chiangmai Night Bazaar had a significant impact upon the Home Industry Producers. It increased number of employee, materials, products, member of the producer's family, hours of work, incomes and savings. It also proved that the producers had developed the quality of their products and having a better standard of living.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายฝ่ายที่ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอบกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ วิทยารัฐ ศาสตราจารย์ พันเอกขุนพล อาสนจินดา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภริ วรกวิน เป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาแนะนำให้คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

และขอบกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สมคิด บุญเรือง เป็นอย่างสูงที่ได้ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนขอขอบคุณอย่างมากต่อผู้ที่เกี่ยวข้องช่วยเหลืออีกหลายท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี ผู้เขียนขอบกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

อัญชลี เศรษฐเสถียร

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

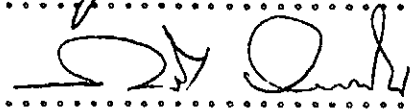
คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน

ท.ป. ย. ท. พ. ว. อ. ส. ร. น. จ.
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

อ. พ. อ. ย. น. พ. พ. อ. ส. ร. น. จ.
.....กรรมการ

.....กรรมการ

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	๔
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๔
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๑๐
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๑๐
๒ เอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	๑๐
๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๒๓
แหล่งข้อมูล	๒๓
แหล่งที่ศึกษาค้นคว้า	๒๓
กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	๒๔
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	๒๔
วิธีการรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล	๒๕
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๕
๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗
ค่าร้อยละจากจำนวนที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	
ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๒๘
ค่าร้อยละจากจำนวนการทำเป็นอาชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	
ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๓
ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง	
ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๔

คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนวัตถุดิบรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งใน อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๘
คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนผลผลิตรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งใน อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๔๑
คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมของผู้ประกอบการ ทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๔๗
คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๔๙
คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนรายได้รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งใน อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๕๓
คำร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนการออมทรัพย์รวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๐
ค่าเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัตถุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ ระหว่าง ระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๖๙
ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๘๐
ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว ประเภทต่าง ๆ	๘๔

๕ การอภิปรายผล สรุปผล และข้อเสนอแนะ	๘๘
-------------------------------------	----

การอภิปรายผล	๘๘
--------------	----

สรุปผล	๘๘
--------	----

ปัญหาในการศึกษาค้นคว้า	๑๐๐
------------------------	-----

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป	๑๐๑
---	-----

บรรณานุกรม	๑๐๒
------------	-----

บัญชีตาราง

ตารางที่	หน้า
๑ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนที่อยู่ซึ่ง เป็นแหล่งผลผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๒๘
๒ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนการทำให้เป็นอาชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๓
๓ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนแรงงานที่ประกอบกัวยสมาชิกในครอบครัวและ แรงงานจ้างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๕
๔ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๗
๕ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนวัตถุดิบรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๓๙
๖ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากผลผลิตรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งใน อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๔๑
๗ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประ เภท ต่าง ๆ ที่มีเครื่องทุ่นแรงใช้ในการผลิตในปัจจุบัน	๔๒
๘ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประ เภท ต่าง ๆ ซึ่งมีสถ เป็นที่ให้ความช่วยเหลือในการผลิตในปัจจุบัน	๔๔
๙ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประ เภท ต่าง ๆ ที่มีการรับคำสั่งทำสินค้าในปัจจุบัน	๔๖
๑๐ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมของผู้ประกอบการ ทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๔๘
๑๑ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนชั่วโมงทำงานโดย เฉลี่ยจากแรงงานหนึ่งคนต่อวันของ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในประ เภทต่าง ๆ	๔๙
๑๒ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในครอบครัวประ เภทต่าง ๆ	๕๒

ตารางที่

หน้า

๑๓	แสดงคำร้อยละจากจำนวนการมีรายได้เฉลี่ยต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๕๓
๑๔	แสดงคำร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่มีรายได้เพียงพอและไม่เพียงพอ	๕๕
๑๕	แสดงคำร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะรายได้ประจำและพิเศษ	๕๗
๑๖	แสดงคำร้อยละสูงสุดและต่ำสุดต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๕๘
๑๗	แสดงคำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนรายได้รวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๐
๑๘	แสดงคำร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่มีการออมทรัพย์และไม่มีการออมทรัพย์	๖๒
๑๙	แสดงคำร้อยละจากจำนวนการออมทรัพย์ทั้งที่บ้านและฝากธนาคารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๔
๒๐	แสดงคำร้อยละจากจำนวนการมีเงินออมที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๔
๒๑	แสดงจำนวนการออมทรัพย์สูงสุดและต่ำสุดต่อเดือนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๗
๒๒	แสดงค่าเปรียบเทียบจากจำนวนการออมทรัพย์รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ	๖๘
๒๓	แสดงค่าเฉลี่ยที่ใช้แสดงความแตกต่างของจำนวนแรงงาน วัตถุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๐

๒๔	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยแรงงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภ	๗๓
	ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๓
๒๕	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยวัตถุดิบของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภ	
	ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๔
๒๖	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลผลิตของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภ	
	ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๕
๒๗	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวของอุตสาหกรรมในครอบครัว	
	ทุกประเภระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๖
๒๘	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยชั่วโมงทำงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุก	
	ประเภระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๗
๒๙	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายได้ของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภ	
	ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๘
๓๐	แสดงความแตกต่างค่าเฉลี่ยการออมทรัพย์ของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุก	
	ประเภระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน	๗๙

บัญชีแผนที่

แผนที่		หน้า
๑	แสดงการแบ่ง เขตการปกครองของจังหวัด เชียงใหม่ เป็นอำเภอต่าง ๆ	๒๒
๒	แสดงที่ตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ซึ่งตั้งอยู่ใน เขต เทศบาลนคร เชียงใหม่	๒๖
๓	แสดงที่อยู่ซึ่ง เป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรม ในนครและจังหวัดต่าง ๆ ในแต่ละอำเภอของจังหวัด เชียงใหม่	๓๒

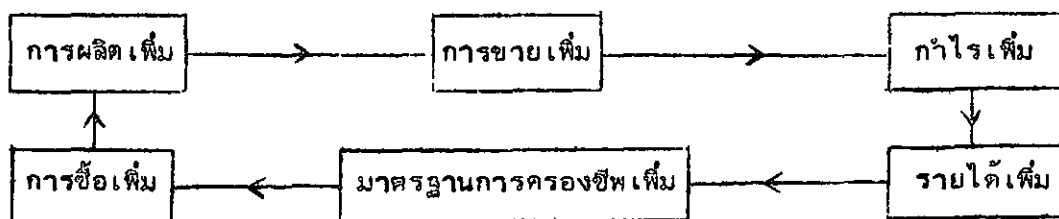
บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศต่าง ๆ ในโลกสามารถดำรงอยู่ได้โดยอาศัยการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน และความเจริญของมนุษย์อยู่ที่การค้าขายแลกเปลี่ยนกันระหว่างสิ่งในประเทศตนขาดแต่ประเทศอื่นมิ การติดต่อค้าขายจะทำให้ดีมากขึ้นเมื่อแต่ละประเทศทราบถึงความเป็นไประหว่างกัน และคุณค่าแห่งการรู้จักกันและกันนั้นเป็นผลมาจากการศึกษาวิชาทางด้านภูมิศาสตร์โดยตรง ความเข้าใจดีระหว่างประเทศต่าง ๆ นั้นต้องอยู่บนพื้นฐานทางภูมิศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือวิชาภูมิศาสตร์-เศรษฐกิจซึ่งเป็นวิชาที่ศึกษามิติสัมพันธ์ในส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมและการดำรงชีพของมนุษย์ อันจะช่วยให้ทราบว่ามนุษย์ได้ดำเนินอาชีพอย่างไรในบริเวณต่าง ๆ ของโลก และได้พยายามใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีพอย่างไร อีกทั้งยังศึกษาถึงปัญหาในการครองชีพของมนุษย์โดยค้นหาแนวโน้ม (Trend) และกระสวน (Pattern) ของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ตลอดจนพยายามเชื่อมโยงระหว่างผล (Effect) และอิทธิพล (Influence) ซึ่งมีส่วนต่อกันและกันของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ (ประเสริฐ วิทยารัฐ, ๒๕๖๔ : ๓-๖) ซึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีผลและมีอิทธิพลเชื่อมโยงต่อกันอย่างชัดเจนมากคือกิจกรรมทางการค้าขายและกิจการทางการอุตสาหกรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากความจำเป็นในการพึ่งพาอาศัยกันของมนุษย์ในการแลกเปลี่ยนผลิตผลซึ่งกันและกันมาเป็นเวลานานแล้วโดยได้มีการจัดตั้งศูนย์กลางบริการในการแลกเปลี่ยนค้าขายสินค้าขึ้น เรียกว่า ตลาด (Market) เพื่อให้มีความสะดวกรวดเร็วในการค้าขายสินค้า และเมื่อการค้าขายยังมีมากย่อมทำให้เกิดความต้องการปริมาณสินค้าทางด้านอุตสาหกรรม จนเกิดการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม อันจะเป็นผลดีช่วยให้เกิดการเพิ่มผลิตผลของประเทศและเพิ่มรายได้ของประเทศ ประชาชนจะมีโอกาสในการทำงานและมีมาตรฐานในการครองชีพอยู่ในระดับที่สูงขึ้น ในที่สุดเศรษฐกิจของประเทศ จะสามารถก้าวหน้าดีขึ้นและมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของประเทศอย่างได้ผลดี ดังเช่นคำกล่าวของ ชินวุธ (ชินวุธ สุนทรสิมะ, ๒๕๑๓ : ๗) ที่ว่า การพัฒนาเศรษฐกิจ

นั่นคือการเพิ่มผลผลิตของประเทศ ย่อมจะทำให้รายได้ทั้งของประชาชนและประเทศเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ส่วนฮิลฮอร์สต์ (Hilhorst, ๑๙๖๗ : ๗๐) กล่าวว่า การค้าทำให้เกิดความชำนาญซึ่งทำให้ผลผลิตต่อหน่วยอุตสาหกรรมสูงกว่าเดิม นั่นหมายถึงว่ารายได้ต่อบุคคลสูงขึ้นทำให้มีการออมและการลงทุนก็จะสูงตามไปด้วย อันแสดงให้เห็นว่ากระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว คี เบ็ล (Keeble, ๑๙๖๗ : ๒๔๔) กล่าวว่า เมื่อประเทศมีรายได้เพิ่มจากการค้าขายและอุตสาหกรรม ย่อมจะเป็นผลดีทำให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ อันจะเป็นผลทำให้ประชาชนของประเทศมีระดับการครองชีพและชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าเดิม ทั้งยังเป็นการช่วยเพิ่มงานให้ประชาชนได้ทำ มีการบริการทางด้านต่าง ๆ เช่น บริการสาธารณสุขโลก มีสุขภาพอนามัยของประชาชนดีกว่าเดิม สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่รัฐบาลมีเงินทุนในการใช้จ่ายพัฒนาประเทศทางด้านต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เป็นผลมาจากการมีรายได้มาจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมในประเทศ ที่ต้องผลิตสินค้าให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาดนั่นเอง ประกิต (ประกิต แสงวิเชียร, ๒๕๑๓ : ๒) กล่าวว่า มาตรฐานการครองชีพของประชาชนจะสูงได้เมื่อชุมชนนั้นสามารถผลิตสินค้าได้มากขึ้นโดยมีแผนผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการครองชีพและการผลิตดังต่อไปนี้

ตลาดเป็นปัจจัยสำคัญของการผลิตทางด้านอุตสาหกรรม เมื่อความต้องการสินค้าของตลาดเพิ่มย่อมมีผลกระทบทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมอันเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศและความเป็นอยู่ของประชาชน ดังคำกล่าวที่ว่า องค์ประกอบที่สำคัญทางภูมิศาสตร์ที่มีความสำคัญทำอุตสาหกรรมคือวัตถุดิบ พลังงาน น้ำ การคมนาคมขนส่งที่สะดวกสบาย แต่ที่สำคัญมากคือตลาด เพราะตลาดเป็นจุดประสงค์สำคัญสุดของการทำอุตสาหกรรม การผลิตจะไม่เกิดขึ้นหากไม่มีตลาดรับซื้อ และการที่ตลาดจะรับซื้อผลิตผลจากอุตสาหกรรมมากขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับ

๑. ความคับคั่งของตลาด ประกอบด้วยจำนวนผู้ซื้อว่ามีมากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนคนที่อยู่ในบริเวณนั้นว่ามีมากน้อยเพียงใด

๒. อำนาจในการซื้อ หมายถึง การมีเงินทองอยู่ในมือพอที่จะจับจ่ายใช้สอยได้สะดวก (ประเสริฐ วิทยารัฐ, ๒๕๑๔ : ๑๔๔) สากล (สากล สถิติวิทยานันท์, ๒๕๒๐ : ๑๕) กล่าวว่า ตลาดเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อสินค้าอย่างมากเพราะเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าที่โรงงานผลิต และตลาดยังเป็นแหล่งสำคัญในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมอีกด้วย สำหรับ ฮิลลอสท์ กล่าวว่า การเกิดตลาดขึ้นเนื่องจากการแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน ต่อมาเมื่อมีความต้องการแลกเปลี่ยนสินค้าเพิ่ม ทำให้มีความพยายามเพิ่มการผลิตสินค้ามากขึ้นและรวดเร็วเพียงพอความต้องการของตลาดโดยการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมและในที่สุดจะมีการขยายตัวของอุตสาหกรรม

การพัฒนาของอุตสาหกรรมอันเป็นผลกระทบมาจากความต้องการของตลาดเพิ่มขึ้นนั้นย่อมจะเกิดผลคืออย่างมาก ทั้งนี้เพราะอุตสาหกรรมมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศและระดับความเป็นอยู่ของประชาชน เมื่อมีการพัฒนาการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นย่อมทำให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญก้าวหน้า และประชาชนมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม จากความสำคัญดังกล่าว จึงได้มีนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สี่ (พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๔) ดังสาระสำคัญคือ เนื่องจากอุตสาหกรรมมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของชาติจึงมีความจำเป็นในการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ เพิ่มผลผลิตของประเทศ เพิ่มการจ้างงานและกระจายรายได้แก่ประชาชน (กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, ๒๕๑๔ : ๑๔๕) เอนก (เอนก บุญภักดี, ๒๕๑๓ : ๑๑) กล่าวว่าวิสาหกิจอุตสาหกรรมมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือช่วยแก้ปัญหาในเรื่องการยกระดับรายได้และยกระดับการครองชีพของประชาชน ตลอดจนแก้ปัญหาคนว่างงานโดยทำงานเป็นแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น และ กฤตยา (กฤตยา แลพวงมาลัย, ๒๕๑๐ : ๒๒) กล่าวว่า การส่งเสริมการลงทุนในด้านอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคจะมีผลดีในด้านต่าง ๆ คือช่วยให้คนมีงานทำ ช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของชาวชนบทให้ดีกว่าเดิม และทำรายได้ให้แก่ประเทศเพิ่มขึ้น อันเป็นผลให้ดุลการค้าและดุลการชำระเงินอยู่ในภาวะที่ดีขึ้น

ส่วนสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่มีความเห็นว่า ในปัจจุบันนี้ย่อมเป็นที่ยอมรับกันว่า วิชาทฤษฎีอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยสำคัญมากสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะสามารถช่วยทั้งในด้านการเพิ่มรายได้ของประเทศ ช่วยรักษาดุลย์การค้าและดุลย์การชำระเงินระหว่างประเทศในด้านการรักษาระดับราคาสินค้าผลผลิตทางการเกษตรหรือทรัพยากรธรรมชาติ และด้านการช่วยเหลือให้ราษฎรในประเทศมีงานทำเป็นอาชีพที่มั่นคงทั้งในปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นการเพิ่มการลงทุนในการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมให้เป็นล่ำเป็นสัน ไม่ว่าจะเป็นประเภทใดทั้งอุตสาหกรรมโรงงาน อุตสาหกรรมในครอบครัว หรืออุตสาหกรรมอื่น ๆ จะเป็นการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญก้าวหน้าทั้งนั้น แล้วการพัฒนาอุตสาหกรรมยังจะช่วยให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีเพราะมีรายได้เพิ่มขึ้นจนมีระดับการครองชีพที่ดีกว่าเดิม การพัฒนาอุตสาหกรรมมีแนวทางยกระดับฐานะของประชาชนให้มีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นได้สองทางคือ

๑. เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมให้มากกว่าเดิม เพื่อจะทำให้เกิดผลโดยตรง คือช่วยให้คนมีงานทำมากขึ้นเนื่องจากมีความต้องการแรงงานในการผลิตอุตสาหกรรม

๒. เพิ่มผลผลิตจากการทำอุตสาหกรรมเพื่อจะเป็นการช่วยเพิ่มรายได้ของคน อันจะเป็นการช่วยยกระดับการครองชีพและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่, ๒๕๒๒ : ๒-๖) จากคำกล่าวและแนวคิดดังได้กล่าวมานั้นย่อมแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและการสัมพันธ์เกี่ยวข้องโดยมีผลกระทบต่อกันระหว่างกิจกรรมทางเศรษฐกิจทางด้านการค้าขายและการทำอุตสาหกรรม ผลกระทบดังกล่าวนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศและประชาชนในประเทศโดยมีการเพิ่มรายได้สูงขึ้นจนเกิดความมั่นคงของฐานะทางเศรษฐกิจ

ตลาดและการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวของประเทศไทย เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อกันอย่างมาก แล้วยังมีส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทนี้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นโดยมีผลสืบเนื่องถึงเศรษฐกิจของท้องถิ่นและของประเทศอีกด้วย ทั้งนี้เพราะปัจจุบันนี้มีความต้องการสินค้าประเภทนี้เพิ่มจากเดิมทั้งตลาดในประเทศและนอกประเทศ จึงเป็นผลกระทบทำให้มีการผลิตสินค้าเพิ่มกว่าเดิมเพื่อให้มีจำนวนมากเพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่เพิ่มขึ้น

ปัจจุบันนี้สินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวสามารถทำรายได้ให้แก่ประเทศอย่างมากทุกปี
ดังสถิติรายได้จากการส่งออกสินค้าประเภทนี้ที่กรมศุลกากรรวบรวมและแสดงไว้ในตาราง

ตารางแสดงรายได้จากการส่งออกสินค้าประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัวเป็นสินค้าออก

(หน่วย : ล้านบาท)

ประเภทสินค้า	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒
เครื่องใช้ในบ้านทำด้วยไม้	๑๖๘	๑๘๑	๒๑๖
เครื่องเรือนและส่วนประกอบ	๔๗	๘๕	๑๕๖
เครื่องประดับบ้านเรือนทำด้วยไม้	๔๓	๔๙	๑๕๔
ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง	๘๒	๑๓๙	๒๘๑
ดอกไม้และผลไม้ประดิษฐ์	๓๙	๕๖	๕๙
รองเท้าผ้าใส่ในบ้าน	๒	๒๘	๔๙
เครื่องจักสานและเครื่องหวาย	๑๖	๑๙	๓๒

(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๕๒๐ : ๖๔)

สำหรับแนวโน้มการส่งสินค้าออกอุตสาหกรรมในครอบครัวคาดว่าจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามสถิติที่แสดงไว้ดังนี้

ตารางเป้าหมายปริมาณสินค้าส่งออกประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัวในระยะปี ๒๕๒๐ - ๒๕๒๔

(หน่วย : พันตัน)

ประเภทสินค้า	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒	๒๕๒๓	๒๕๒๔
ไม้แกะสลักต่าง ๆ	๔	๔	๖	๗	๘
ผ้าไหมไทย	๓๕๐	๔๐๐	๔๕๐	๕๐๐	๕๕๐
ัญชุนมณีและไข่มุก	๑,๑๑๕	๑,๒๕๐	๑,๓๕๐	๑,๔๕๐	๑,๕๕๕
เครื่องใช้ที่ทำด้วยไม้	๑๒	๑๕	๑๘	๒๐	๒๕
เครื่องลงหิน	๒๘๐	๒๘๕	๓๐๐	๓๑๐	๓๒๐
เครื่องเรือน	๓๐๐	๓๕๐	๔๐๐	๔๐๐	๖๐๐

(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๕๒๐ : ๒๐๘)

จากสถิติในตารางดังกล่าวแสดงว่าอุตสาหกรรมในครอบครัวมีความสำคัญอย่างยิ่งมากต่อเศรษฐกิจประเทศดังที่ได้มีการสรุปความสำคัญของหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กองอุตสาหกรรมในครอบครัว (กองอุตสาหกรรมในครอบครัว, ๒๕๒๑ : ๑-๒) ที่สรุปความสำคัญไว้ว่า

๑. ช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ เกษตรกรที่เป็นประชาชนส่วนใหญ่นี้มีเวลาว่างจากการทำเกษตรกรรมได้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๒. ช่วยให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้นและทำให้มาตรฐานการครองชีพดีขึ้น และยังช่วยลดปัญหาการอพยพของคนจากชนบท เข้าสู่เมืองด้วย

๓. ช่วยให้มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นและส่งเสริมเศรษฐกิจของท้องถิ่นให้ดีขึ้น

๔. ช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศและมีดุลย์การค้ากับต่างประเทศขึ้น

กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือแสดงความเห็นว่าอุตสาหกรรมในครอบครัวจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการช่วยขยายรายได้ของผู้ประกอบอาชีพนี้ และยังจะช่วยแก้ปัญหาการว่างงานและการอพยพของคนเข้าไปแออัดในเมืองด้วย จึงควรส่งเสริมให้คนหันมาทำอาชีพนี้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม (กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ, ๒๕๒๑ : ๑) จากข้อความแนวคิดดังกล่าวมาแล้วย่อมแสดงให้เห็นความสัมพันธ์กันของตลาดและการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีผลกระทบต่อกันและยังทำให้เกิดผลดีต่อผู้ประกอบอาชีพนี้ด้วยการมีระดับฐานะทางด้านการเศรษฐกิจและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม

ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่กับการผลิตสินค้าของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่จำหน่ายสินค้าในศูนย์แห่งนี้ เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อกันในลักษณะของตลาดที่มีผลกระทบต่อการผลิต ทั้งนี้เพราะได้มีการจัดตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ขึ้นเพื่อให้เป็นตลาดกลางโดยตรงในการรวบรวมรับผลผลิตจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่จะสามารถนำสินค้าซึ่งผลิตเองมาจำหน่ายได้อย่างสะดวก และยังเป็นผลดีต่อผู้ซื้อที่จะสามารถเลือกสินค้าได้สะดวกด้วย ศูนย์สินค้าพื้นเมืองแห่งนี้ตั้งขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๑๔ ที่ถนนช้างคลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยเริ่มต้นมาจากก.เรทีบริเวสนี้เป็นย่านธุรกิจการค้าและมีบริษัทรถปรับอากาศอยู่หลายบริษัท จึงมีผู้นำสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตเองมาจำหน่ายให้แก่พนักงานที่เข้าใช้บริการของบริษัท โดยเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จนมีการจัดตั้งเป็นศูนย์สินค้าพื้นเมืองขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นตลาดกลางที่จะให้ความสะดวกต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวและผู้ซื้อ และยังจะช่วยส่งเสริมอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวอันเป็นอาชีพสำคัญของคนในจังหวัดเชียงใหม่ อีกทั้งสินค้าประเภทนี้ก็เป็นที่รู้จักและน่าเชื่อถือเสียงให้แก่ทางจังหวัดเชียงใหม่อย่างมากดังมีคำกล่าวที่ว่า จังหวัดเชียงใหม่มีการทำอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัว เป็นที่รู้จักมานาน เพราะมีช่างฝีมือที่มีความสามารถมาแต่เดิม จึงควรมีการส่งเสริมและแนะนำการผลิตใหม่ ๆ ให้ได้มาตรฐานสินค้า ช่วยจัดหาตลาดจำหน่ายให้โดยจัดตั้งเป็นศูนย์สินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวขึ้น จะเป็นการสะดวกแก่นักท่องเที่ยวที่จะมีโอกาสเลือกซื้อสินค้าได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ทำให้การเงินหมุนเวียนและรายได้

ของผู้ผลิตตลอดจนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นอีกด้วย (กอนนโยบายการพาณิชย์, ๒๕๒๒ : ๖๖) อุตสาหกรรมในครอบครัวของจังหวัดเชียงใหม่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น จึงควรมีการพัฒนาส่งเสริมเพื่อให้เกิดผลดีต่อคนในท้องถิ่นโดยมีรายได้เพิ่มและช่วยให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่, ๒๕๒๒ : ๖) จากข้อคิดเห็นข้างต้นการจัดตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ควรจะเป็นผลดีโดยเป็นตลาดสินค้าโดยตรงที่ช่วยให้ผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าประเภทนี้จะได้มีการผลิตสินค้าเพิ่มกว่าเดิม มีรายได้เพิ่มและมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิม

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาอย่างยิ่งว่าศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่น่าจะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่จำหน่ายสินค้าในศูนย์แห่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตและปรับปรุงเพื่อเพิ่มผลผลิตมากขึ้น ตลอดจนมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม ลักษณะผลกระทบดังกล่าวยังจะมีผลดีต่อเศรษฐกิจทั้งของท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่และของประเทศด้วย

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากสภาพเดิมหรือไม่ เพียงใด
๒. เพื่อศึกษาว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบกระตุ้นให้ผู้ประกอบการทางอุตสาหกรรมในครอบครัวปรับปรุงเพื่อเพิ่มผลผลิตมากขึ้นหรือไม่ เพียงใด
๓. เพื่อศึกษาว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบทำให้ระดับการครองชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวดีขึ้นจากเดิมหรือไม่ เพียงใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบว่า การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบต่อการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวโดยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิม

๒. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบว่า การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ มีผลกระทบ โดยเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวปรับปรุง เพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น เพียงใด

๓. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบว่า การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ มีผลกระทบช่วยให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพดีขึ้น เพียงใด

๔. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบว่า แนวทางของการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวในอนาคตจะดีขึ้นเพียงใด ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

๑. การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ น่าจะมีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากสภาพเดิม คือ

๑.๑ มีจำนวนแรงงานในการผลิต เพิ่มขึ้น

๑.๒ มีจำนวนวัตถุดิบใช้ในการผลิต เพิ่มขึ้น

๑.๓ มีจำนวนผลผลิต เพิ่มขึ้น

๒. การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ น่าจะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวปรับปรุงเพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นกว่าเดิม คือ

๒.๑ มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว เข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัว เพิ่มขึ้น

๒.๒ มีจำนวนชั่วโมงทำงานที่ใช้ในการทำงานอุตสาหกรรมในครอบครัว เพิ่มขึ้น

๓. การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ น่าจะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม คือ

๓.๑ มีจำนวนรายได้ เพิ่มขึ้น

๓.๒ มีจำนวนการออมทรัพย์ เพิ่มขึ้น

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาจากผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวและจำหน่ายเฉพาะในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ โดยแยกประเภทตามสินค้าสำคัญดังต่อไปนี้

๑. การทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย
๒. การทำเครื่องเงิน
๓. การทำเครื่องมือและสลัก
๔. การทำร่ม
๕. การทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่
๖. การทำเครื่องปั้นดินเผา
๗. การทำผลิตภัณฑ์จากข้าวเขา
๘. การทำผลิตภัณฑ์จากพืชพื้นเมือง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ คือศูนย์กลางที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นตลาดรวบรวมสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวโดยช่วยให้ผู้ที่ผลิตสินค้าสามารถจำหน่ายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อได้สะดวกรวดเร็วขึ้น

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว คือผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการในการผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัวที่นำมาจำหน่ายเฉพาะในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เท่านั้น

ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย คือผลผลิตจากผ้าฝ้ายที่ผลิตในลักษณะต่าง ๆ เช่น เสื้อผ้าฝ้ายสำเร็จรูป ปลอกหมอน ผ้าปูโต๊ะ โดยใช้วิธีการทอ ปัก ลวดลายและย้อมสี

ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ คือผลผลิตจากการผลิตโดยใช้ไม้ไผ่ทำเป็นเครื่องใช้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ถาด ตะกร้า เครื่องประดับบ้าน

เครื่องเงิน คือเครื่องใช้ที่ผลิตขึ้นโดยใช้ส่วนผสมจากไม้ไผ่ ทำเป็นรูปร่างของใช้ตามต้องการ และยังมีกรรมวิธีแต่งสำเร็จให้บริบูรณ์และสวยงามโดยใช้ยางรัก สี ขาด มุก ทองคำ เงินเปลว และลักษณะเครื่องใช้จะเป็นพวกขันน้ำ พาน แจกัน กล้องใส่บุหรี่ เป็นต้น

เครื่องมือแกะสลัก คือผลิตผลจากไม้โดยกรรมวิธีแกะสลักเป็นลักษณะของช่างไม้ โต๊ะ เก้าอี้ แล้วมีการขัดและทาเคลือบให้สวยงาม

ร่ม คือผลิตผลจากกรรมวิธีการผลิตร่มโดยใช้โครงร่างจากไม้ และตัวร่มทำจาก กระดาษสา ผ้าฝ้าย ผ้าแพร แล้วมีกรรมวิธีการเขียนลวดลายหรือระบายสีให้สวยงาม

เครื่องปั้นดินเผา คือผลิตผลที่ได้จากการนำดินมาเป็นวัตถุดิบผสมตามวิธีการผลิต และเป็นภาชนะเครื่องใช้ลักษณะต่าง ๆ เช่น แจกม โป๊ะไฟ ถ้วยชาม กระถาง เป็นต้น โดยมีกรรมวิธีการเขียนลวดลายให้สวยงามแล้วนำไปเผาและเคลือบ

ผลิตภัณฑ์จากชาวเขา คือผลิตผลจากการผลิตของชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่ทำเป็นเครื่องใช้ ลักษณะต่าง ๆ เช่น เสื้อปักลวดลาย ย่าม ผ้าคาดเอว ผ้าปักลวดลายเป็นผืน เครื่องประดับ ที่ทำจากโลหะ เป็นต้น

ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง คือผลิตผลจากการผลิตตุ๊กตาจากส่วนประกอบต่าง ๆ โดยผลิตใน ลักษณะของตุ๊กตาแต่งชุดพื้นเมืองและชุดชาวเขาเผ่าต่าง ๆ

แรงงาน คือผู้ที่ทำงานในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่นำมาจำหน่ายในศูนย์สินค้า

วัตถุดิบ คือสิ่งที่ใช้ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่นำมาจำหน่ายในศูนย์สินค้า

สมาชิกในครอบครัว คือผู้ที่ เป็นสมาชิกในครอบครัวของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่

ชั่วโมงทำงาน คือเวลาที่ใช้ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่นำมาจำหน่ายใน ศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่

รายได้ คือจำนวนเงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่าย ในศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่

การออมทรัพย์ คือจำนวนเงินที่มี เหลือเก็บของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิต และจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว

เอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สำหรับการศึกษาค้นคว้าและวิจัย เกี่ยวกับอิทธิพลและความสำคัญของตลาดที่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ให้มีการผลิตเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยและให้แนวคิดหลายคนด้วยการศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์และผลกระทบระหว่างการตั้งตลาดและการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่มีต่อกัน อันเป็นกิจกรรมทาง เศรษฐกิจที่มนุษย์เป็นผู้กระทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในพื้นที่ ดังที่ได้มีผู้ให้ความเห็นไว้ เช่น ความต้องการของตลาดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการผลิต เมื่อความต้องการของตลาดเปลี่ยนแปลงไปการผลิตก็จะมี การปรับตัวเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยโดยการขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรม (ประเสริฐ วิทยารัฐ, ๒๕๑๔ : ๑๔๐-๑๔๑) เอสทอลล์ (Estall, ๑๙๗๓ : ๓๔) ศึกษาพบว่า อาชีพการค้าจำเป็นต้องอาศัยตลาดเป็นศูนย์กลางสำคัญในการรวบรวมสินค้า และบริการจำหน่ายให้แก่ผู้ซื้อ แต่ตลาดที่จะสามารถบริการได้ดีที่สุดจะต้องอยู่ใกล้กับบริเวณที่ผู้ซื้อจำนวนมาก และต้องมีปริมาณของสินค้าจากอุตสาหกรรมมากเพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อด้วย อีกทั้งควร เป็นแหล่งรวบรวมรับสินค้าจากผู้ผลิตได้ดี โกยงตลาดจะเป็นศูนย์กลางที่ติดต่อกันได้สะดวกรวดเร็วระหว่างผู้ผลิตและผู้ซื้อ ปัจจุบันนี้ตลาดมีความสำคัญและมีความจำเป็นเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะตลาดตั้งขึ้นสำหรับเป็นแหล่งที่จะให้การบริการจำหน่ายผลิตผลต่าง ๆ อย่างมีระเบียบและมีผลิตผลในตลาดมาจากการผลิตทางอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่สามารถผลิตได้ปริมาณมากในเวลาอันรวดเร็ว และยังเป็นแหล่งกลางเชื่อมโยงคนในชุมชนทั้งผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้ซื้อ ในการแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้ากัน ตลอดจนช่วยแรงให้เกิดการเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นด้วย ตลาดที่ดีและสมบูรณ์แบบต้องสามารถสนองความต้องการทั้งของผู้ผลิต ผู้ขายและผู้ซื้อได้ดี และถ้ายังมีการแข่งขันกันในการขายและผลผลิตสินค้ายังมีการแข่งขันกันหาลูกค้ามากขึ้น จนก่อให้เกิดการแข่งขันบนพื้นที่ขึ้น (Spatial Competition) และนั่นคือการทำให้เกิดการขยายตัวของตลาดกว้างขวางขึ้นและเกิดการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม

ฮอดเดอร์ (Hodder, ๑๙๗๗ : ๑๒๑) ได้ศึกษาพบว่าอิทธิพลของโครงสร้างทางภูมิศาสตร์ของบริเวณตลาดศูนย์กลาง จะมีผลต่อปริมาณการผลิตสินค้าที่เพิ่มขึ้นและเพิ่มปริมาณแรงงานที่ใช้ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในอัฟริกาบริเวณใกล้เคียงกับไอโบแลนด์

สไมล์ (Small, ๑๙๖๑ : ๒๐๑) ศึกษาพบลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมและการขยายตัวของตลาดศูนย์กลาง ทำให้เกิดการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม และเกิดการพัฒนาก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจและด้านสังคม ตลอดจนทำให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น

นอกจากนั้นยังได้มีผู้ศึกษาพบว่าตลาดมีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน อันจะเป็นผลดีต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเมื่อมีความต้องการของตลาดเพิ่มขึ้นย่อมเป็นผลกระทบทำให้มีการเพิ่มผลผลิตสินค้าให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของตลาด โดยมีการเพิ่มแรงงาน วัตถุดิบ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลผลิตเพิ่มมากกว่าเดิมอันจะเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีรายได้เพิ่มจนมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม ซึ่งได้มีผู้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลกระทบมาจากตลาดหลายท่านดังหัวข้อต่อไปนี้

แรงงานในการผลิตเพิ่มมากขึ้น

เมื่อมีความต้องการของตลาดเพิ่มขึ้นเนื่องจากมีจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้น จะเป็นผลกระทบทำให้เกิดการเพิ่มผลผลิตสินค้าเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำเป็นต้องเพิ่มแรงงานมากกว่าเดิมเพื่อให้การผลิตสินค้าทำได้รวดเร็วและเพิ่มจำนวนมากขึ้น ลักษณะผลกระทบของตลาดต่อการเพิ่มแรงงานนี้จะเกิดในการผลิตอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งอุตสาหกรรมโรงงาน อุตสาหกรรมที่มีวัตถุดิบจากผลผลิตทางเกษตร ตลอดจนอุตสาหกรรมในครอบครัว ตามที่ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้

ซิดดอลล์ (Siddall, ๑๙๖๑ : ๑๒๖) ศึกษาพบว่าการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในรัฐมิสซูรี ประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗ เป็นผลกระทบให้มีการเพิ่มแรงงานในการผลิตมากขึ้นในโรงงานต่าง ๆ ทั้งนี้เป็นผลมาจากความต้องการสินค้าในตลาดเพิ่มมากขึ้นนั่นเอง ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของ สตีล (Steed, ๑๙๖๗ : ๑๕๓) ที่พบว่าผลกระทบจากการมีตลาดศูนย์กลาง

ของอุตสาหกรรมการพิมพ์และโฆษณาเพิ่มขึ้นที่เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอุตสาหกรรมการผลิตไม้โดยมีการเพิ่มแรงงานในการผลิตมากขึ้นกว่าเดิม ส่วนอุตสาหกรรมที่มีวัตถุดิบมาจากผลิตภัณฑ์ทางเกษตรที่มีผู้ศึกษาพบผลกระทบเช่นเดียวกัน

เพรสตัน (Presston, ๑๙๕๓ : ๔๔) พบว่าการจัดตั้งตลาดกลางผลผลิตกาแฟที่เมืองเซาเปาโล ประเทศบราซิล ใน ค.ศ. ๑๙๕๐ ทำให้เกิดผลกระทบต่อโรงงานผลิตโดยมีการเพิ่มแรงงานมากขึ้นเพื่อให้สามารถผลิตได้สินค้าจำนวนมากและรวดเร็วขึ้นเพียงพอกับความต้องการของตลาด เซาน์ (South, ๑๙๗๓ : ๒๔) พบว่าอุตสาหกรรมการผลิตกาแฟที่ประเทศโบลิเวียมีความต้องการแรงงานมากขึ้นจากเดิมเพราะผลกระทบมาจากความต้องการสินค้าที่เพิ่มมากขึ้นในตลาดศูนย์กลางกาแฟที่ตั้งขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๗๑ สำหรับอุตสาหกรรมในครอบครัวของผู้ศึกษาคือ สติกลเลอร์ (Stigler, ๑๙๖๔ : ๑๑๐) พบว่าผลกระทบจากการจัดตั้งและพัฒนาตลาดศูนย์กลางเครื่องประดับที่ทำจากไม้และสติกใน ค.ศ. ๑๙๖๔ ที่ประเทศชิลี ทำให้มีการจ้างแรงงานในการผลิตเพิ่มขึ้น

ในประเทศไทย กองนโยบายการพาณิชย์ (กองนโยบายการพาณิชย์, ๒๕๒๑ : ๒๓) พบผลจากการที่พัฒนาอาชีพและการจัดหาตลาดผลผลิตให้แก่เกษตรกรนั้น ทำให้มีการเพิ่มแรงงานในการผลิตมากขึ้นกว่าเดิม และกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, ๒๕๑๔ : ๑๔๐) ก็พบว่าผลกระทบจากการจัดตั้งตลาดรถยนต์ในประเทศเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดผลต่อการผลิตของโรงงานที่จำเป็นต้องเพิ่มแรงงานให้มากขึ้นเพื่อให้การผลิตสามารถทำได้รวดเร็วทันความต้องการของผู้ซื้อในตลาด

จากผลการศึกษาดังกล่าวมาแล้วน่าจะสอดคล้องกับการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เป็นตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากผู้ประกอบการที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายในศูนย์แห่งนี้ควรจะผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวเพิ่มแรงงานในการผลิตมากขึ้นเพื่อให้ได้ผลผลิตมากเพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อในตลาดที่เพิ่มขึ้น เช่นเดียวกัน

วัตถุดิบใช้ในการผลิตเพิ่มมากขึ้น

การผลิตในอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ จำเป็นต้องใช้วัตถุดิบเป็นจำนวนมาก และถ้ายังมีความต้องการสินค้าในตลาดเพิ่มมากขึ้นยังเป็นผลกระทบทำให้มีการใช้วัตถุดิบเพิ่มมากขึ้น เพื่อสามารถ

ผลิตสินค้าได้จำนวนมากตามต้องการ ในเรื่องนี้ได้มีการศึกษาถึงการใช่วัตถุดิบเพิ่มมากขึ้นในอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ อันเป็นผลกระทบมาจากความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้นดังนี้

อัลแมน (Ullman, ๑๙๔๕ : ๑๒๗) ศึกษาได้ว่ามีการใช่วัตถุดิบในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากผลกระทบจากการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในรัฐแคลิฟลอเนียของสหรัฐอเมริกา เมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๔ เช่นเดียวกับ ซินแชร์ (Sinclair, ๑๙๖๔ : ๔๗) พบผลกระทบจากการตั้งตลาดกลางสินค้าเครื่องไฟฟ้าที่ประเทศออสเตรเลีย ทำให้มีการพัฒนาและเพิ่มการใช่วัตถุดิบในการผลิตสินค้ามากขึ้นกว่าเดิม โพลล็อก (Pollock, ๑๙๖๐ : ๓๔๔) พบว่าอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากผลผลิต เกษตรมีการใช่วัตถุดิบในการผลิตมากขึ้น เช่นกันที่ประเทศแทนแกนนิกา ทั้งนี้เป็นผลกระทบจากการมีตลาดกลางของผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมประเภทนี้เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

ไพน์ (Pine, ๑๙๗๔ : ๔๔) พบว่าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ทำเครื่องประดับเพชรด้วยมือในเมืองคิตเบอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการเพิ่มการใช่วัตถุดิบมากขึ้นในระยะ ค.ศ. ๑๙๗๑ - ๑๙๗๔ เนื่องจากผลกระทบจากการมีตลาดสินค้าประเภทนี้เพิ่มขึ้น ส่วนในประเทศไทย มีการศึกษาเรื่องนี้โดยสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม (สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม, ๒๕๒๒ : ๖๖) พบว่าผลกระทบจากการจัดตั้งและขยายตัวของตลาดสินค้าอุตสาหกรรมอาหาร ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องใช่วัตถุดิบจากผลผลิตทางเกษตรมากขึ้น

จากการศึกษาผลกระทบของตลาดต่อการใช่วัตถุดิบเพิ่มมากขึ้นดังกล่าว น่าจะสอดคล้องกับการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เป็นตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว ควรจะเป็นผลกระทบให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้าเพิ่มการใช่วัตถุดิบมากขึ้นตามความจำเป็นที่จะต้องผลิตสินค้าให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อที่เพิ่มมากขึ้นในตลาด เช่นเดียวกับการที่ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้ามาแล้ว

ผลผลิตเพิ่มมากขึ้น

จากการเพิ่มขึ้นของแรงงานและวัตถุดิบที่เป็นผลกระทบมาจากการเพิ่มความต้องการสินค้าในตลาดอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้นเป็นผลที่เกิดจากการเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นกว่าเดิม และถ้ายังมีความต้องการของสินค้าในตลาดเพิ่มมากขึ้น ยิ่งไปผลกระทบทำให้เกิดการเพิ่มผลผลิตมากขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้มีสินค้าที่มีจำนวนมากเพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อในตลาด ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่หลายท่านดังต่อไปนี้

แมคโกเวอร์น (McGovern, ๑๙๖๙ : ๑๘๔) ศึกษาพบว่า ใน ค.ศ. ๑๙๕๖ มีการเพิ่มผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมขึ้นจากเดิมอย่างมากและรวดเร็วในเมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา โดยเป็นผลกระทบมาจากการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าประเภทนี้ขึ้นที่เมืองแห่งนี้ จอห์น (John, ๑๙๕๒ : ๔๔๔) พบว่าการตั้งตลาดศูนย์กลางเหล็กกล้าขึ้นที่เมืองโอริสา ประเทศอินเดีย เป็นผลดีต่อโรงงานที่ผลิตอย่างมาก โดยมีผลกระทบทำให้มีการเพิ่มผลผลิตมากกว่าเดิมใน ค.ศ. ๑๙๔๔

ส่วนอุตสาหกรรมที่มีวัตถุดิบมาจากผลผลิต เกษตรกรรม ผลกระทบเช่นเดียวกันดังการศึกษาของ เรย์ (Ray, ๑๙๗๖ : ๔๔) พบว่าการเพิ่มผลผลิตของเกษตรกรสามารถทำได้เต็มที่และมากขึ้นอย่างรวดเร็วในรัฐทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ. ๑๙๔๐ เกิดขึ้นจากการมีตลาดรับผลผลิตของอุตสาหกรรมพวกนี้เพิ่มขึ้นนั่นเอง ทีโอดอร์ (Theodore, ๑๙๗๔ : ๔๔) พบว่าผลกระทบจากการตั้งตลาดกลางผลผลิตจากอุตสาหกรรมไม้ที่ทำเป็นเฟอร์นิเจอร์และส่วนประกอบบ้านขึ้นในรัฐเทนเนสซี ประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วยให้โรงงานเพิ่มผลผลิตมากขึ้นเพื่อจะได้นับกับความต้องการของตลาด

ในประเทศ บุญยง (บุญยง ทพยโส, ๒๕๒๓ : ๒๒๔) พบว่าการส่งเสริมอุตสาหกรรมในท้องถิ่นชนบทและการจัดหาตลาดสำหรับผลผลิตให้ขึ้น เป็นผลกระทบช่วยให้มีการเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรมมากขึ้นในท้องถิ่นชนบทนั้น ๆ

เช่นเดียวกันกับตลาดที่มีผลกระทบต่อการเพิ่มผลผลิตทางอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ น่าจะสอดคล้องกับการตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ เป็นตลาดกลาง ควรจะมีผลกระทบทำให้มีการเพิ่มผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวมากขึ้น เนื่องจากมีความต้องการของตลาดเพิ่มมากขึ้นจึงจำเป็นต้องเพิ่มการผลิตให้มากจนทันความต้องการ

จำนวนสมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น

การที่มีการเพิ่มผลผลิตมากขึ้นโดยใช้แรงงานและวัตถุดิบในการผลิต เพิ่มขึ้นนั้น เป็นผลกระทบมาจากความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง แล้วจึงจะมีผลกระทบต่อการเพิ่มผลผลิตมาก และมีผลทำให้สมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมมากด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้ร่วมมือช่วยเหลือกันปรับปรุงการผลิตสินค้าของครอบครัวให้ได้ผลเต็มที่ทันความต้องการของตลาดที่เพิ่ม ซึ่งได้มีผลการศึกษาในเรื่องนี้ดังนี้

เพรด (Pred, ๑๙๖๕ : ๑๘๐) พบว่าผลดีจากการจัดให้มีตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมขึ้นในเมืองนิวออลีนส์ของสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. ๑๙๑๐ เป็นผลกระทบต่อนักผลิตอย่างมากในความสนใจที่จะผลิตสินค้าให้ได้ผลดีโดยมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ผลิตเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น เพื่อช่วยปรับปรุงการผลิตของครอบครัวตนให้ดีขึ้น พาร์สัน (Parson, ๑๙๕๐ : ๖๔) พบว่าโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ มีการเพิ่มการผลิตมากขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๔๖ ที่รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ผลิตเข้าร่วมประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เป็นผลกระทบมาจากมีตลาดสินค้าประเภทนี้เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง โรเจอร์ (Roger, ๑๙๖๒ : ๒๙๔) ได้พบว่าจำนวนสมาชิกในครอบครัวผู้ผลิตเข้าร่วมประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม หลังจากที่มีการจัดตั้งตลาดกลางผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมค้าขายขึ้นในประเทศอังกฤษเมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๐ ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยครอบครัวปรับปรุงการผลิตให้ดีขึ้น

สำหรับประเทศไทยนั้น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่, ๒๕๒๒ : ๓๒) พบผลกระทบจากการตั้งและขยายตลาดผลผลิตใบยาสูบเพิ่มมากขึ้นจะทำให้มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ผลิตเข้าร่วมประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ในลักษณะเดียวกันการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวขึ้นที่ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ น่าจะมีผลกระทบทำให้มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวเช่นกัน ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยให้การผลิตของครอบครัวสามารถทำได้ผลดีขึ้นและหันกับความต้องการของตลาดที่เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมนั่นเอง

ชั่วโมงในการทำงานอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น

ในการผลิตสินค้าให้ได้ผลผลิตเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของตลาดนั้น ผู้ที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมจำเป็นต้องเพิ่มแรงงานในการผลิต วัตถุดิบ ตลอดจนจำนวนชั่วโมงในการทำงานมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้การผลิตสามารถทำได้รวดเร็ว และได้จำนวนผลผลิตเพิ่มมากขึ้น เรื่องนี้มีการศึกษา และได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้คือ

ฮอยล์ (Hoyle, ๑๙๗๘ : ๔๔) ศึกษาได้ว่าการตั้งตลาดสินค้าอุตสาหกรรมในเมืองดาเอส-ซาลาม ของแทนแกนิกา , มีผลกระทบให้โรงงานเพิ่มการผลิตสินค้ามากขึ้นและจำเป็นต้องเพิ่มชั่วโมงทำงานอุตสาหกรรมมากขึ้นกว่าเดิม เช่นเดียวกับ บราซี (Bracey, ๑๙๕๖ : ๔๒) พบว่าโรงงานผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในเมืองเซาท์แทมตัน ประเทศอังกฤษ มีการเพิ่มชั่วโมงในการทำงานมากขึ้นเช่นกัน เพื่อที่จะสามารถผลิตสินค้าให้รวดเร็วทันกับความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้น จาติเนน (Jatinen, ๑๙๕๗ : ๓๑) ศึกษาพบว่าเกษตรกรในประเทศฟินแลนด์เพิ่มการใช้ชั่วโมงทำงานมากขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๑๐ เนื่องมาจากผลกระทบที่ได้มีตลาดสำหรับผลผลิตเพิ่มมากขึ้น ส่วน โลแกน (Logan, ๑๙๖๘ : ๒๓๔) พบผลกระทบจากการเพิ่มขึ้นของความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมผ่านสัตว์ในออสเตรเลียเมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๐ ทำให้โรงงานจำเป็นต้องเพิ่มการผลิตมากขึ้นอย่างรวดเร็วและต้องเพิ่มชั่วโมงในการทำงานมากขึ้นเพื่อให้ได้ผลผลิตเพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มขึ้น

กองอุตสาหกรรมในครอบครัว (กองอุตสาหกรรมในครอบครัว, ๒๕๒๐ : ๔) พบว่าจากการส่งเสริมอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและจัดหาตลาดให้ชาวชนบทในท้องถิ่นต่าง ๆ จะเป็นผลกระทบให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้นสนใจทำงานอาชีพนี้และใช้ชั่วโมงในการทำงานมากขึ้นและย่อมเป็นผลดีต่อการพัฒนาอาชีพในท้องถิ่นชนบทของประเทศ

ดังเช่นผลการศึกษาดังกล่าวมาแล้วการตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ เป็นตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว น่าจะช่วยให้ผู้ประกอบการอาชีพนี้เพิ่มชั่วโมงในการทำงานผลิตสินค้ามากขึ้นกว่าเดิมจนมีการผลิตที่ทันต่อความต้องการของตลาด

รายได้เพิ่มมากขึ้น

ความต้องการของสินค้าที่เพิ่มขึ้นในตลาดกลางที่ตั้งขึ้นย่อมเป็นผลกระทบทำให้การผลิตเพิ่มขึ้นตามไปด้วย นั่นก็คือการมีผลผลิตจำหน่ายในตลาดเพิ่มมากขึ้นอันจะนำรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพนี้ดีขึ้น รายได้ที่เพิ่มนี้ย่อมช่วยให้ผู้ผลิตสินค้ามีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิมดังการศึกษาของ

สกอต (Scott, ๑๙๕๔ : ๒๔๐) พบผลกระทบของการมีตลาดศูนย์กลางสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้นที่เมืองซิดนีย์ของออสเตรเลีย ใน ค.ศ. ๑๙๕๗ ทำให้โรงงานผลิตสินค้าเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม และมีรายได้จากการจำหน่ายผลผลิตเพิ่มมากขึ้นด้วย เช่นเดียวกัน โลเยล (Loyal, ๑๙๕๔ :

๒๓๐) ได้พบว่า การตั้งตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในเกาะโอฮาอุ ของหมู่เกาะฮาวาย มีผลกระทบให้ผู้ผลิต เพิ่มผลผลิตมากกว่า เดิม และเป็นผลให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมด้วยเช่นกัน

เอสทอล (Estall, ๑๙๖๓ : ๑๘๔) พบว่า มีการพัฒนาการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นอย่างมากที่ เขตนิวอิงแลนด์ของสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ. ๑๙๕๔ หลังจากมีตลาดสินค้านี้เพิ่มมากขึ้น จนเป็นผลกระทบทำให้ระดับการครองชีพของผู้ผลิตดีขึ้น เพราะมีรายได้เพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมน้ำมันที่ผลิตและส่งออกก็ดีขึ้น มีลามิค (Melamic, ๑๙๕๔ : ๒๐๗) พบผลกระทบจากการตั้งตลาดกลางส่งน้ำมันออกขายต่างประเทศของอิหร่านใน ค.ศ. ๑๙๓๘ ช่วยทำให้ผู้ประกอบการอาชีพผลิตน้ำมัน มีรายได้เพิ่มขึ้นและมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม แลมเบิร์ต (Lambert, ๑๙๖๑ : ๑๑๕) พบว่า เกษตรกรของประเทศเนเธอร์แลนด์มีรายได้เพิ่มขึ้น ใน ค.ศ. ๑๙๕๔ ทั้งนี้เป็นผลกระทบจากการมีตลาดผลผลิตอุตสาหกรรมจากผลผลิตทางเกษตรเพิ่มขึ้น

แซนดรา (Sandra, ๑๙๗๔ : ๘๔) ศึกษาพบว่า การตั้งและขยายตลาดกลางสินค้าพื้นเมืองจากอุตสาหกรรมในครอบครัวของเมืองบัลติมอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นผลกระทบทำให้ประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๗๔ จาก ค.ศ. ๑๙๗๘ เป็นมูลค่าถึง ๑,๑๗๔,๐๐๐ ดอลลาร์ และมีสถิติการเพิ่มการจำหน่ายแยกตามประเภทสินค้าดังนี้

ชนิดสินค้า	% ที่เพิ่มการจำหน่ายสินค้า	ค่าใช้จ่ายของผู้ซื้อเฉลี่ยต่อคน (ดอลลาร์)
๑. เซรามิก	๒๔%	๕,๘๓๒
๒. ผ้าทอ	๔๐%	๔,๑๒๘
๓. เครื่องแก้ว	๑๓%	๖,๐๐๙
๔. ผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลัก	๗๔%	๗,๖๖๒
๕. ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง	๒๕%	๔,๒๓๕

และสำนักงานคณะกรรมการสภาริชัยแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการสภาริชัยแห่งชาติ, ๒๕๒๑ : ๑) พบผลกระทบจากการส่งเสริมอาชีพและจัดหาตลาดให้แก่เกษตรกรในชนบท ทำให้การ

เพิ่มผลผลิตมากขึ้น และส่งขายทำรายได้เพิ่มสูงขึ้นโดยเฉลี่ยต่อครอบครัวจาก ๗,๑๑๔.๐๔ บาท เป็น ๑๐,๘๒๓ บาท หรือเพิ่มขึ้น ๔,๗๐๘.๑๗ บาทต่อครอบครัว

จากการศึกษาดังกล่าวนี้นี้แสดงว่าตลาดทำให้เกิดผลกระทบต่อการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่จะพยายามเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น และยังถ้าความต้องการของตลาดเพิ่มมากขึ้น ก็จะช่วยให้การผลิตเพิ่มขึ้นด้วย นั่นคือรายได้จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วยและทำให้ผู้ผลิตสินค้ามีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม น่าจะสอดคล้องกับการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่เป็นตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวควรมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้ามีรายได้เพิ่มมากขึ้นและมีระดับการครองชีพดีขึ้น เช่นเดียวกัน

การออมทรัพย์เพิ่มมากขึ้น

การผลิตสินค้าที่เพิ่มมากขึ้นตามความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้นจะเป็นผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีรายได้เพิ่มมากขึ้นจนมีเงินบางส่วนเหลือเก็บไว้ได้ ทั้งนี้เพราะมีสินค้าจำหน่ายเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ทำให้จำนวนรายได้เพิ่มขึ้นจนสามารถเก็บออมทรัพย์ได้ ซึ่งมีผลการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังนี้

จอร์ท (George, ๑๙๕๗ : ๓๖๐) พบว่าผู้ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมสามารถเก็บออมทรัพย์ได้เพิ่มมากขึ้นหลังจากมีการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าประเภทนี้ขึ้นทั้งนี้เนื่องจากผู้ผลิตสามารถเพิ่มผลผลิตและจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้น อันเป็นผลทำให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้นและมีเงินเหลือไว้เก็บออมทรัพย์ได้ ส่วน เชน (Chen, ๑๙๕๐ : ๔๑๒) พบว่าการที่มีตลาดผลผลิตอุตสาหกรรมจากวัตถุดิบทางเกษตรเพิ่มมากขึ้นในเกาะไต้หวันเป็นผลกระทบทำให้เกษตรกรสามารถเพิ่มผลผลิตมากกว่าเดิมและจำหน่ายเพื่อเพิ่มรายได้มากขึ้นจนมีเงินเก็บออมทรัพย์ได้บางส่วน

โดนัลด์ (Donald, ๑๙๖๔ : ๒๒๔) ได้พบเช่นเดียวกันว่าผู้ผลิตนมในปอร์โตริโกมีรายได้ดีขึ้นและมีการออมทรัพย์เพิ่มมากขึ้น เนื่องด้วยมีผลกระทบจากการมี ตลาดกลางสินค้าประเภทนี้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม สำหรับกลาสสัน (Glasson, ๑๙๗๔ : ๗๕) ศึกษาพบว่าการผลิตผลไม้สดเพิ่มขึ้นในอังกฤษตอนกลาง จะเป็นผลกระทบทำให้มีการเพิ่มผลผลิตมากขึ้นและผู้ผลิตมีรายได้สูงขึ้นจนมีบางส่วนเหลือเก็บออมทรัพย์ได้ และ มาร์แชล (Marshall, ๑๙๖๔ : ๕๔) พบว่า

การผลิตตลาดกลางเฟอร์นิเจอร์จากไม้เพิ่มมากขึ้นที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ใน ค.ศ. ๑๙๖๗ มีผลกระทบต่อนักผลิตสินค้าโดยมีการเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของตลาดที่เพิ่มขึ้น อันเป็นผลทำให้รายได้เพิ่มมากขึ้นและยังนำเงินที่เหลือใช้บางส่วนเก็บออมทรัพย์ได้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม

ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด (ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด, ๒๕๒๓ : ๑๔) พบว่าการที่ผลิตสินค้าทางด้านเกษตรเพิ่มมากขึ้นจะช่วยให้เกษตรกรสามารถผลิตได้อย่างเต็มที่โดยมีรายได้มากขึ้นจนมีเหลือเก็บออมทรัพย์ไว้ได้มากกว่าเดิม ซึ่งจะเป็นการช่วยให้มีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิมด้วย

จากการศึกษาดังกล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของตลาดที่ทำให้มีการออมทรัพย์เพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้ผลิตมีรายได้เพิ่มจากการจำหน่ายผลผลิตได้มากกว่าเดิม เมื่อมีความต้องการสินค้าในตลาดเพิ่มมากขึ้น ผลกระทบดังกล่าวน่าจะสอดคล้องกับการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เป็นตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว ควรจะมีผลกระทบทำให้มีการเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการสินค้าที่เพิ่มขึ้น และยังจะเป็นผลดีช่วยทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีรายได้ดีขึ้นจนสามารถแบ่งเก็บออมทรัพย์ได้มากกว่าเดิม

สรุปแล้วสำหรับการศึกษาครั้งนี้จะมีการพิจารณาในลักษณะเดียวกันกับการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวมาแล้วที่แสดงถึงผลกระทบของตลาดที่มีการประกอบการอุตสาหกรรมและระดับการครองชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งผลกระทบดังกล่าวน่าจะสอดคล้องกับการตั้งตลาดกลางสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวขึ้นที่ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ควรจะมีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงการผลิตสินค้าให้ยิ่งกว่าเดิม และช่วยให้ผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพที่ดีกว่าเดิม โดยมีการเพิ่มแรงงานในการผลิต เพิ่มวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ตลอดจนเพิ่มผลผลิตสินค้ากว่าเดิม และมีการปรับปรุงการผลิตโดยมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวสนใจเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรม และมีชั่วโมงในการทำงานอุตสาหกรรมเพิ่มจากเดิม ตลอดจนเป็นผลดีช่วยทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพที่ดีโดยมีรายได้เพิ่ม และมีการออมทรัพย์เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมด้วย ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งกว่าการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะได้ผลเช่นเดียวกับผู้ที่ได้ศึกษามาแล้ว ซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ต่อไป

98°

30°

99°

30°

0°

9°

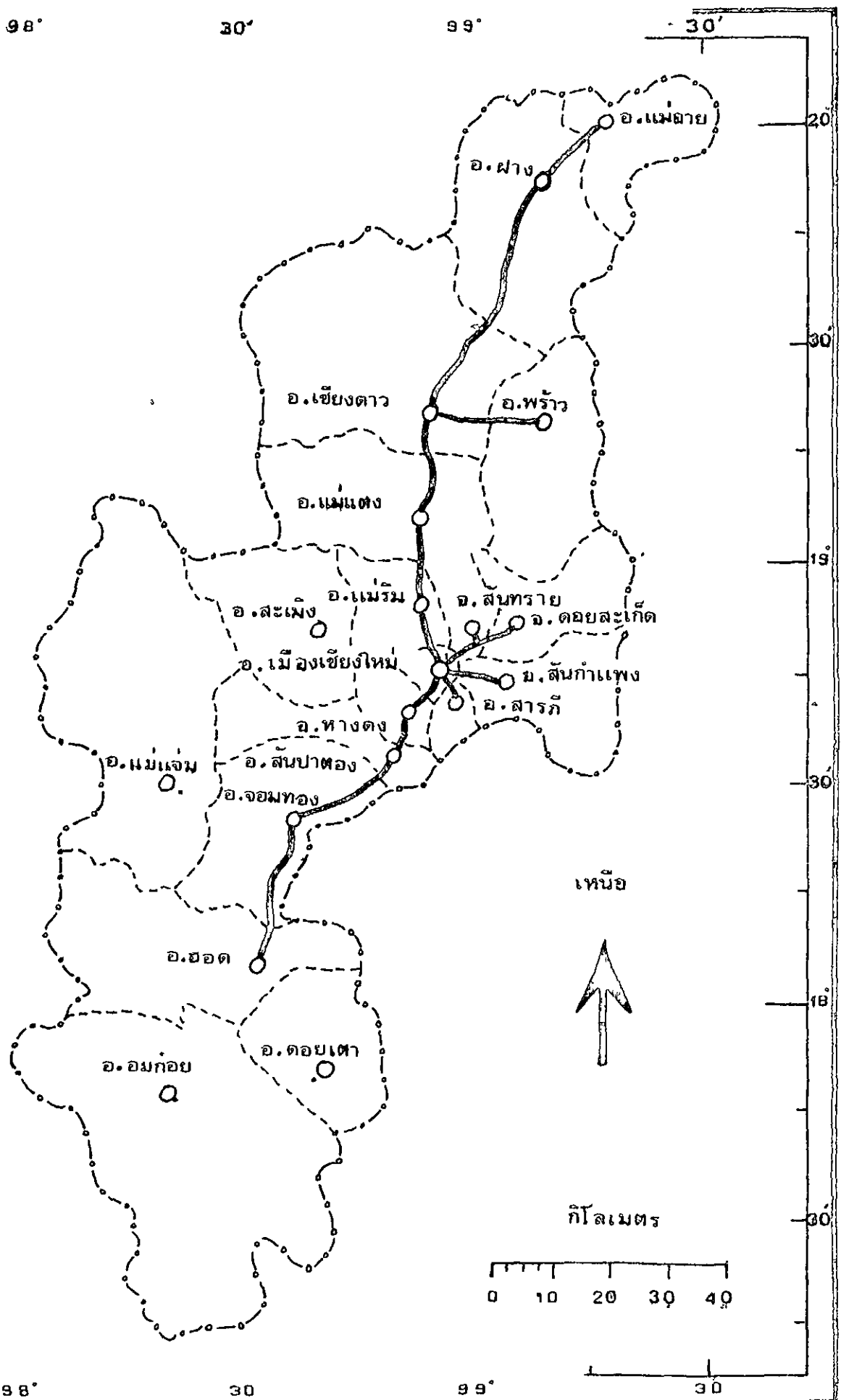
0°

98°

30°

99°

30°

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

๑. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่
๒. กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ
๓. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เชียงใหม่
๔. ที่ทำการเทศบาลนคร เชียงใหม่
๕. แผนที่จังหวัด เชียงใหม่และ เอกสาร เกี่ยวกับจังหวัด เชียงใหม่
๖. กองอุตสาหกรรมในครอบครัว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
๗. สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ
๘. เอกสารงานวิจัย และหนังสืออ้างอิงจากห้องสมุด

แหล่งที่ศึกษาค้นคว้า

ศึกษาจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ที่ถนนช้างคลาน อำเภอเมือง จังหวัด เชียงใหม่ โดยศึกษาตามประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัวที่สำคัญดังต่อไปนี้

๑. การทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย
๒. การทำเครื่องเงิน
๓. การทำเครื่องไม้แกะสลัก
๔. การทำร่ม
๕. การทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่
๖. การทำเครื่องปั้นดินเผา

๗. การทำผลิตภัณฑ์ชาวเขา

๘. การทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาจากกลุ่มประชากรทั้งหมดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ โดยมีผู้ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ๔๔ แห่ง เครื่องเงิน ๔ แห่ง ไม้แกะสลัก ๑๑ แห่ง ร่ม ๓ แห่ง ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ๑๔ แห่ง เครื่องปั้นดินเผา ๓ แห่ง ผลิตภัณฑ์ชาวเขา ๑๔ แห่ง ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๖ แห่ง รวมทั้งหมด ๑๐๐ แห่ง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แบบสัมภาษณ์การศึกษาค้นคว้านี้ ใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะศึกษาค้นคว้าในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งมีคำถามทั้งหมดรวม ๔๐ ข้อ

วิธีการรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล

๑. การสำรวจ (Survey) โดยผู้วิจัยเดินสำรวจและสอบถามจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ เพื่อให้ทราบข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มประชากรที่จะศึกษาค้นคว้า เช่นจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ประเภทสินค้าที่ผลิต เป็นต้น

๒. การสังเกต (Observation) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องโดยการสังเกตจากกลุ่มประชากรในขณะที่ทำการสำรวจและสัมภาษณ์

๓. การสัมภาษณ์ (Interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องอย่างละเอียดตามจุดมุ่งหมายที่จะศึกษา โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นประกอบการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรที่ศึกษา

๔. นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากการใช้เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้ามาแจกแจงและคำนวณหาร้อยละ

๕. แสดงผลการแจกแจงและค่าของร้อยละในรูปแบบของตาราง

๖. แสดงค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัสดุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวระหว่าง - ระหว่างก่อนถึงศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ และระยะปัจจุบันในรูปแบบของตาราง
๗. แสดงค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัสดุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว ระหว่างระยะก่อนถึงศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ และระยะปัจจุบันในรูปแบบของตาราง

สถิติที่ใช้

๑. ใช้สถิติแบบร้อยละ แสดงการเพิ่มขึ้นของจำนวนแรงงาน วัสดุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ โดยเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนถึงศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

๒. ใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัสดุดิบ สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ โดยเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนถึงศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(S_1)^2}{n_1} + \frac{(S_2)^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน สถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๑ และกลุ่ม ๒ ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนในกลุ่ม ๑ และกลุ่ม ๒ ตามลำดับ

S_1, S_2 แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่ม ๑ และกลุ่ม ๒ ตามลำดับ

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติแบบร้อยละและมีการวิเคราะห์ข้อมูลดังหัวข้อต่อไปนี้

๑. ค่าร้อยละจากจำนวนที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๒. ค่าร้อยละจากจำนวนการทำเป็นอาชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๓. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๔. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนวัตถุดิบรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๕. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนผลผลิตรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๖. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๗. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๘. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนรายได้รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๙. ค่าเปรียบเทียบจากจำนวนการออมทรัพย์รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๑๐. ค่าเฉลี่ยที่ใช้แสดงความแตกต่างของจำนวนแรงงาน วัสดุดิบ ผลผลิต สมาชิก ในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

๑๑. ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๑๒. ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

๑. ค่าร้อยละจากจำนวนที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ แสดงไว้ในตาราง ๑ ดังนี้

ตาราง ๑ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	จังหวัดเชียงใหม่						จังหวัดลำพูน		รวม
	อำเภอ						อำเภอ		(แห่ง)
	เมือง	สันกำแพง	สันทราย	สารภี	หางดง	สันป่าตอง	เมือง	ป่าซาง	(%)
ผลิตภัณฑ์- ผ้าผ้าย เครื่องเขิน	๑๔ (๓๑.๘๓)	๒๕ (๕๖.๘๓)	-	-	-	-	๓ (๖.๘๓)	๒ (๔.๕๕)	๕๔ (๑๐๐)
เครื่องไม้- แกะสลัก	๔ (๑๐๐)	-	-	-	-	-	-	-	๔ (๑๐๐)
รวม	๘ (๗๒.๗๓)	๓ (๒๗.๒๗)	-	-	-	-	-	-	๑๑ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้	๑๐ (๗๑.๔๓)	-	๑ (๗.๑๔)	๑ (๗.๑๔)	๑ (๗.๑๔)	๑ (๗.๑๔)	-	-	๑๔ (๑๐๐)

ตาราง ๑ (ต่อ)

ประเภท อุตสาหกรรม	จังหวัด เชียงใหม่						จังหวัดลำพูน	รวม
	อำเภอ						อำเภอ	(แห่ง)
	เมือง	สันกำแพง	สันทราย	สารภี	หางดง	สันป่าตอง	เปือย ป่าช้าง	(%)
เครื่องปั้น ดินเผา	-	๑ (๓๓.๓๓)	-	๒ (๖๖.๖๗)	-	-	- -	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ ชาวเขา	๑๔ (๔๓.๓๓)	๑ (๖.๖๗)	-	-	-	-	- -	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา พื้นเมือง	๔ (๖๖.๖๗)	๒ (๓๓.๓๓)	-	-	-	-	- -	๖

จากตาราง ๑ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนผู้ประกอบการที่มีแหล่งผลิตอยู่ในอำเภอสันกำแพงมากที่สุด ถึงร้อยละ ๕๖.๘๓ อำเภอเมือง มีร้อยละ ๓๑.๘๓ ส่วนจังหวัดลำพูนมีที่อำเภอเมือง ร้อยละ ๖.๘๓ อำเภอป่าช้าง ร้อยละ ๔.๕๕ เป็นจำนวนน้อยที่สุด สำหรับการที่มีจำนวนมากที่สุดที่อำเภอสันกำแพงเพราะเป็นแหล่งผลิตผ้าฝ้ายมานานแล้วกว่า ๓๐ ปี จนเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปและยังมีการทำสืบต่อมาเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน อีกทั้งยังหาแรงงานที่ค่าจ้างถูกได้ง่ายจากในอำเภอนี้ด้วยยังมีการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองแห่งนี้ขึ้นย้อม เป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการในอำเภอนี้มีโอกาสในการจำหน่ายสินค้ามากขึ้นกว่าเดิม เพราะสามารถเดินทางนำสินค้ามาจำหน่ายได้สะดวกรวดเร็ว เนื่องจากระยะทางใกล้กันเพียง ๑๓ กิโลเมตรเท่านั้น และเส้นทางคมนาคมมีสภาพดีใช้เดินทางไปกลับได้ทุกวัน

มีข้อนำส่ง เกิดคือมีผู้ประกอบการจากจังหวัดลำพูนนำมาสินค้ามาจำหน่ายได้ ซึ่งแสดงว่าศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เป็นตลาดกลางที่อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการของจังหวัดลำพูนด้วยนอกจากเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการของจังหวัดเชียงใหม่แล้ว โดยมีผู้ประกอบการมาจาก อำเภอเมือง ร้อยละ ๖.๘๓ อำเภอป่าซาง ร้อยละ ๔.๔๔ ทั้งนี้เพราะมีระยะทางไม่ห่างไกลจากศูนย์สินค้าเพียง ๒๔ และ ๓๖ กิโลเมตรเท่านั้น และมีระยะทางใกล้กว่าบางอำเภอของจังหวัดเชียงใหม่ เช่น อำเภอฝาง ห่างถึง ๑๔๓ กิโลเมตร และมีสภาพถนนดีสามารถใช้การได้ตลอดปี แรงงานมีค่าจ้างต่ำและวัตถุดิบในท้องถิ่นยังมีเพียงพอ เช่นเดียวกับอำเภอสันกำแพงอีกด้วย จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการของจังหวัดลำพูนนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ แม้ว่าในปัจจุบันนี้ยังมีจำนวนน้อยอยู่ แต่ในอนาคตอาจมีจำนวนเพิ่มขึ้นและไม่เฉพาะแต่ผู้ผลิตสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายเท่านั้น แต่อาจรวมไปถึงผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ด้วย

ผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน มีที่อยู่ผู้ประกอบการเฉพาะในอำเภอเมืองเชียงใหม่เพียงแห่งเดียว ไม่มีการทำที่อื่น ๆ คิดเป็นร้อยละร้อย ทั้งนี้เพราะจังหวัดเชียงใหม่มีการผลิตเครื่องเงินมาเป็นเวลานานที่หมู่บ้านเขิน ถนนนันทาราม อำเภอเมือง และปัจจุบันยังคงดำเนินการผลิตนำมาจำหน่ายที่ศูนย์สินค้าแห่งนี้โดยที่สามารถขนสินค้าไปกลับได้ทุกวัน เนื่องจากมีระยะทางใกล้ สภาพถนนดีตลอดปี

เครื่องไม้แกะสลัก มีผู้ประกอบการอยู่ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ถึงร้อยละ ๗๒.๗๓ เพราะเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีน้ำหนักมากและอาจเสียหายได้ง่ายในการขนสินค้าในระยะทางไกล สำหรับแหล่งผลิตที่สำคัญในอำเภอเมือง คือถนนพิทยเนตรและที่อื่น ๆ ภายในอำเภอนี้ ส่วนหมู่บ้านบ่อสร้าง อำเภอสันกำแพงมีเพียงร้อยละ ๒๗.๒๗

ร่ม มีผู้ประกอบการเฉพาะในหมู่บ้านบ่อสร้าง อำเภอสันกำแพงเท่านั้น เนื่องจากหมู่บ้านแห่งนี้ เป็นแหล่งผลิตร่มมานานจนถึงปัจจุบันเพียงแห่งเดียวในจังหวัดเชียงใหม่ คิดเป็นร้อยละร้อย ส่วนปัจจัยที่ช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้เพราะสินค้าน้ำหนักเบา ระยะทางใกล้และมีสภาพถนนดี

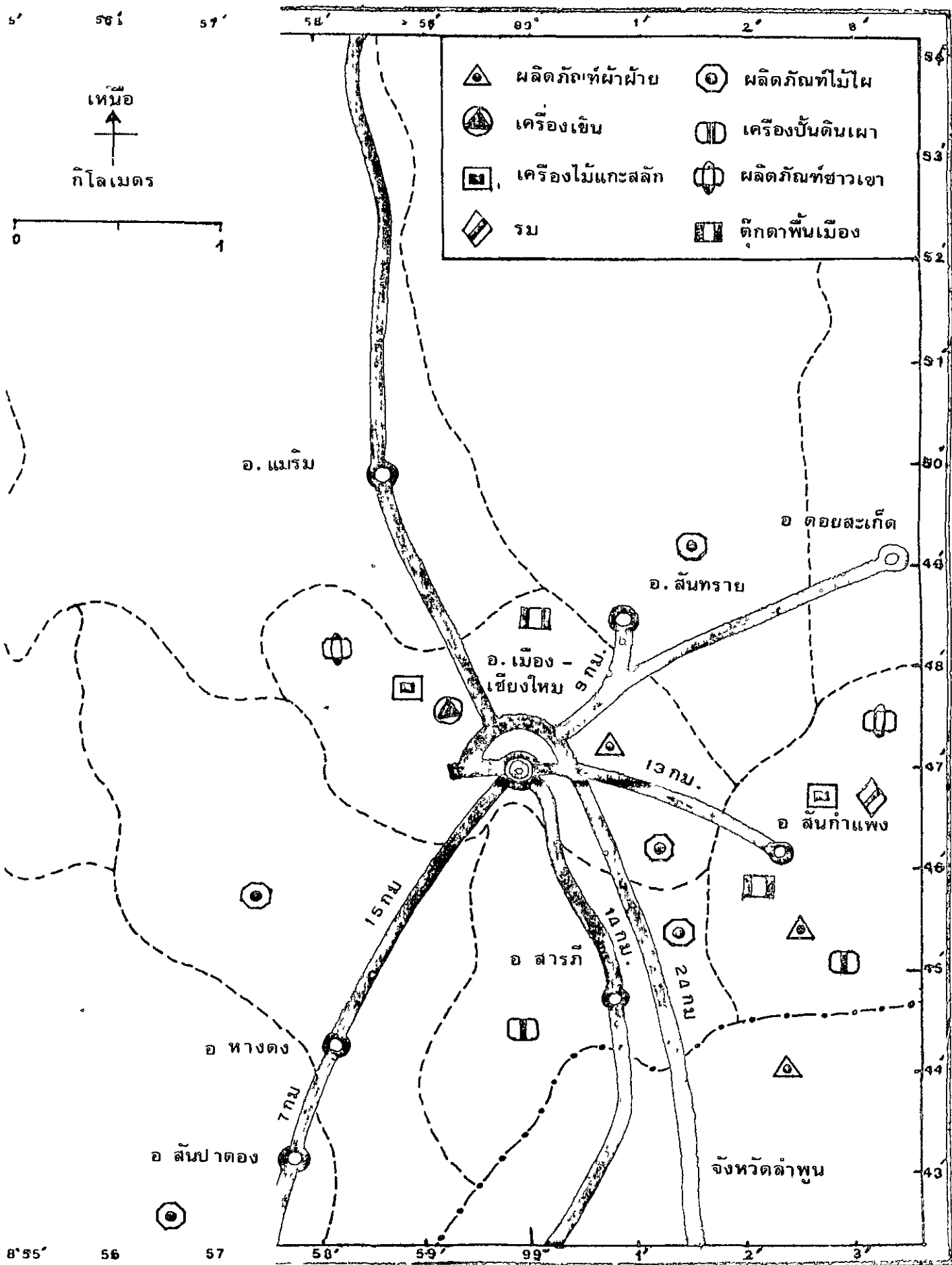
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ มีผู้ประกอบการอยู่ในอำเภอเมืองมากที่สุด ถึงร้อยละ ๗๑.๔๓ เพราะมีระยะทางใกล้ การคมนาคมสะดวก และไม่มีปัญหาในการขนส่งสินค้า แต่ต่างอำเภอนี้น้อยเฉพาะอำเภอที่ใกล้เคียง คืออำเภอสนทราย อำเภอสารภี อำเภอหางดง อำเภอสนป่าตอง ที่ห่างเพียง ๔, ๑๔, ๑๕, ๒๒ กิโลเมตร และมีร้อยละ ๗.๑๔ เท่ากัน เพราะมีปัญหาในการขนส่งสินค้าที่มีขนาดใหญ่เกินไป แม้ว่าจะมีน้ำหนักร่นเบา

เครื่องปั้นดินเผา มีผู้ประกอบการจากอำเภอสารภีร้อยละ ๖๖.๖๗ และอำเภอสนกำแพงร้อยละ ๓๓.๓๓ เพราะผู้ประกอบการต้องการตลาดสินค้าและได้รับประโยชน์จากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มาก และมีระยะทางใกล้ สภาพถนนดีสามารถขนส่งสินค้ามาจำหน่ายได้

ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา มีผู้ประกอบการเป็นชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีมาจากอำเภอเมืองมากที่สุด ถึงร้อยละ ๔๓.๓๓ เพราะส่วนใหญ่เป็นชาวเขาเผ่าแม้วที่อาศัยอยู่บนดอยปุยในอำเภอเมือง ซึ่งมีระยะทางใกล้ จึงทำให้สามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้ ส่วนอำเภอสนกำแพงมีร้อยละ ๖.๖๗

ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีผู้ประกอบการอยู่ในอำเภอเมืองมากที่สุด ถึงร้อยละ ๖๖.๖๗ เพราะสามารถหาวัตถุดิบได้ง่ายและสะดวก ระยะทางใกล้มีเส้นทางคมนาคมที่สะดวก ส่วนอำเภอสนกำแพงมีร้อยละ ๓๓.๓๓

จากเหตุผลข้างต้นแสดงว่าระยะทางและเส้นทางคมนาคมมีผลอย่างมากต่อการเดินทางนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ของผู้ประกอบการ ถ้ามีระยะทางใกล้และสภาพถนนดี ย่อมทำให้ผู้ประกอบการสามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้ทั้งผู้ประกอบการของจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูน แต่ถ้าระยะทางห่างไกลและสภาพถนนไม่ดีย่อมเป็นอุปสรรคทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้เส้นทางคมนาคมระหว่างศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่กับแหล่งผลิตของผู้ประกอบการดีขึ้น เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าแห่งนี้มากขึ้น เนื่องจากได้รับความสะดวกรวดเร็วมากขึ้นในการนำสินค้ามาจำหน่าย สำหรับภูมิภวณของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวดังกล่าวมาแล้วจะได้แสดงไว้ในแผนที่ ๓ ดังนี้

แผนที่ 3 แผนที่จังหวัดเชียงใหม่แสดงที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว

๒. ค่าร้อยละจากจำนวนการทำให้เป็นอาชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว

ประเภทต่าง ๆ ได้แสดงไว้ในตาราง ๒ ดังนี้

ตาราง ๒ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนการทำให้เป็นอาชีพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว
ประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	การทำให้เป็นอาชีพเมื่อ ก่อตั้งศูนย์สินค้า		รวม (แห่ง)	การทำให้เป็นอาชีพใน ปัจจุบัน		รวม (แห่ง)
	หลัก	รอง	(%)	หลัก	รอง	(%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๑๐ (๒๒.๗๓)	๓๔ (๗๗.๒๗)	๔๔ (๑๐๐)	๔๑ (๙๓.๑๘)	๓ (๖.๘๒)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๒ (๔๐.๐)	๒ (๔๐.๐)	๔ (๑๐๐)	๔ (๑๐๐)	-	๔ (๑๐๐)
เครื่องมือ- แกะสลัก	๓ (๒๗.๒๗)	๘ (๗๒.๗๓)	๑๑ (๑๐๐)	๑๐ (๙๐.๙๑)	๑ (๙.๐๙)	๑๑ (๑๐๐)
ร่ม	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๔ (๒๘.๖๗)	๑๐ (๗๑.๓๓)	๑๔ (๑๐๐)	๑๒ (๘๕.๗๑)	๒ (๑๔.๒๘)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ขาวเขา	๑ (๖.๖๗)	๑๔ (๘๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)	๑๔ (๙๓.๓๓)	๑ (๖.๖๗)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	-	๖ (๑๐๐)	๖ (๑๐๐)	๕ (๘๓.๓๓)	๑ (๑๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๒ พบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ยังมีจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทำเป็นอาชีพหลักไม่มาก ส่วนใหญ่จะทำเป็นอาชีพรองและทำอาชีพอื่นเป็นหลักอยู่แล้ว เป็นการใช้เวลาว่างผลิตเพื่อเพิ่มรายได้พิเศษและมีค่าร้อยละดังนี้คือ ผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละร้อย ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ร้อยละ ๙๓.๓๓ คือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์อื่น ๆ คือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเงิน มีร้อยละ ๗๗.๒๗, ๗๒.๗๓, ๗๑.๔๓, ๖๖.๖๗, ๕๐.๐ ส่วนผู้ที่ทำร่มน้อยที่สุดเพียงร้อยละ ๓๓.๓๓ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการส่วนใหญ่ทำอาชีพเกษตรกรรม และอาชีพอื่น ๆ เป็นหลักอยู่แล้ว และยังไม่เปิดตลาดสำหรับจำหน่ายผลผลิตอุตสาหกรรมในครอบครัวอย่างเพียงพอ

แต่ในระยะปัจจุบันเมื่อมีการตั้งศูนย์สินค้าแห่งนี้ขึ้นได้มีจำนวนผู้ประกอบการเปลี่ยนจากการทำเป็นอาชีพรองมาทำเป็นอาชีพหลักมากขึ้น และมีค่าร้อยละเป็นลำดับดังนี้คือ ผู้ที่ทำเครื่องเงิน ร่มนเครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละร้อย รองลงไปคือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๙๓.๓๓, ๙๓.๑๘, ๙๐.๙๑, ๘๕.๗๐, ๘๓.๓๓ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการมีศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่เป็นตลาดกลางที่ช่วยเพิ่มโอกาสในการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตมากขึ้น

จากการพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าจำนวนผู้ประกอบการทำเป็นอาชีพรองมากกว่าอาชีพหลักในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ แต่ในระยะปัจจุบันเมื่อมีการตั้งศูนย์สินค้าแห่งนี้ขึ้นแล้วกลับมีจำนวนผู้ประกอบการที่ทำเป็นอาชีพหลักมากกว่าอาชีพรอง ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการมีโอกาสจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น เนื่องจากการตั้งศูนย์สินค้าทำให้จำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้นและมีความต้องการสินค้ามากขึ้น

๓. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการพบว่า ประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัวและแรงงานจ้างที่ได้จากในท้องถิ่น ดังจะได้แสดงไว้ในตาราง ๓

ตาราง ๓ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนแรงงานที่ประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัวและแรงงานจ้าง
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	จำนวนแรงงานรวม เปื่อ ก่อตั้งศูนย์สินค้า		รวม (คน)	จำนวนแรงงานรวม ในปัจจุบัน		รวม (คน)
	สมาชิกใน ครอบครัว	แรงงาน จ้าง	(%)	สมาชิกใน ครอบครัว	แรงงาน จ้าง	(%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๘๓ (๕๓.๐๑)	๑๑๐ (๕๖.๙๘)	๑๙๓ (๑๐๐)	๑๔๒ (๓๖.๘๘)	๒๔๓ (๖๓.๑๒)	๓๘๕ (๑๐๐)
เครื่องเขียน	๕ (๕๖.๒๕)	๗ (๔๓.๗๕)	๑๖ (๑๐๐)	๑๓ (๕๔.๑๗)	๑๑ (๔๕.๘๓)	๒๔ (๑๐๐)
เครื่องมือแกะสลัก	๒๔ (๕๒.๑๑)	๓๓ (๕๗.๘๘)	๕๗ (๑๐๐)	๔๑ (๕๐.๖๒)	๔๐ (๔๙.๓๘)	๘๑ (๑๐๐)
ร่ม	๕ (๖๒.๕)	๓ (๓๗.๕)	๘ (๑๐๐)	๕ (๘๑.๘๒)	๒ (๑๘.๑๘)	๗ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๓๑ (๔๑.๓๓)	๔๔ (๕๘.๖๗)	๗๕ (๑๐๐)	๕๐ (๔๖.๓๐)	๕๘ (๕๓.๗๐)	๑๐๘ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	๕ (๑๘.๕๒)	๒๒ (๘๑.๔๘)	๒๗ (๑๐๐)	๘ (๒๑.๐๕)	๓๐ (๗๘.๙๕)	๓๘ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าว เขา	๓๐ (๕๗.๖๘)	๒๒ (๔๒.๓๑)	๕๒ (๑๐๐)	๔๔ (๖๓.๖๔)	๒๔ (๓๖.๓๖)	๖๘ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	๑๓ (๔๔.๑๗)	๑๑ (๔๕.๘๓)	๒๔ (๑๐๐)	๒๔ (๖๔.๘๖)	๑๓ (๓๕.๑๔)	๓๗ (๑๐๐)

จากตาราง ๓ พบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีสมาชิกในครอบครัวตามประเภทอุตสาหกรรม คือผู้ที่ทำรมมีร้อยละ ๖๒.๕ เพราะมีการทำสืบทอดกันมานานและสมาชิกในครอบครัวมีความชำนาญในการผลิต รองลงไปคือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องเงิน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ มีร้อยละ ๔๗.๖๔, ๔๖.๒๕, ๕๔.๑๗, ๔๓.๐๑, ๕๒.๑๑, ๔๑.๓๓ ส่วนเครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละ ๑๘.๕๒ เพราะการผลิตสินค้าประเภทนี้ต้องการแรงงานจ้างที่มีความชำนาญโดยเฉพาะมากกว่าและมีสมาชิกในครอบครัวเพียงไม่กี่คนจะสามารถช่วยกันดูแลการผลิตได้แล้ว

สำหรับแรงงานจ้างนั้นผู้ที่ทำเครื่องปั้นดินเผา มีมากที่สุดถึงร้อยละ ๘๑.๔๘ รองลงไปคือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เครื่องเงิน ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา มีร้อยละ ๕๘.๖๗, ๕๗.๘๔, ๕๖.๕๔, ๕๕.๘๓, ๕๓.๗๕, ๕๒.๓๑ ส่วนผู้ที่ทำรม มีเพียงร้อยละ ๓๗.๕

แต่ในระยะปัจจุบันจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้น และมีจำนวนตามประเภทอุตสาหกรรม คือผู้ที่ทำรมมีร้อยละ ๘๑.๘๒ รองลงไปคือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องเงิน เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย มีร้อยละ ๖๔.๘๖, ๖๓.๖๔, ๕๔.๑๗, ๕๐.๖๒, ๔๖.๓๐, ๓๖.๘๘ ส่วนเครื่องปั้นดินเผา มีเพียงร้อยละ ๒๑.๒๕

สำหรับแรงงานจ้างนั้นผู้ที่ทำเครื่องปั้นดินเผา มีจำนวนมากกว่าอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ และมีค่าร้อยละ ๗๘.๕๕ ส่วนผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องเงิน ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๖๓.๑๒, ๕๓.๗๐, ๕๔.๓๘, ๕๕.๘๓, ๓๖.๓๖, ๓๕.๑๔ ส่วนรมมีเพียงร้อยละ ๑๘.๑๘

แสดงว่าการทำรมมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวช่วยในการผลิตมากที่สุดแต่มีแรงงานจ้างน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ ส่วนการทำเครื่องปั้นดินเผา กลับมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวน้อยที่สุด แต่มีแรงงานจ้างมากที่สุดถ้าเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ

จากจำนวนแรงงานที่ประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัวและแรงงานจ้างดังกล่าว สามารถนำมาหาค่าร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

ตาราง ๔ แสดงค่าร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง
ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภทอุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวน แรงงานรวม (คน)	ปัจจุบันมีจำนวน แรงงานรวม (คน)	จำนวนแรงงาน ที่เพิ่มขึ้น (คน)	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๑๔๓	๓๘๕	๑๔๒	๙๙.๔๘
เครื่องเขียน	๑๖	๒๔	๘	๕๐.๐
เครื่องมือแกะสลัก	๕๗	๘๑	๒๔	๔๒.๑๑
รวม	๘	๑๑	๓	๓๗.๕
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๗๕	๑๐๘	๓๓	๔๔.๐
เครื่องปั้นดินเผา	๒๗	๓๘	๑๑	๔๐.๗๔
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๔๒	๗๗	๒๕	๕๘.๐๘
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๒๔	๓๗	๑๓	๕๔.๑๗

จากตาราง ๔ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนแรงงานเพิ่มมากที่สุดถึงร้อยละ ๙๙.๔๘ ทั้งนี้เพราะการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทนี้มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานมาก และแรงงานที่ใช้หาได้ง่ายจากในท้องถิ่นทั้งยังมีค่าแรงถูกด้วย รองลงไปคือการทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เครื่องเขียน ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละ ตามลำดับคือ ๕๔.๑๗, ๕๐.๐, ๔๘.๐๘, ๔๔.๐, ๔๒.๑๑, ๔๐.๗๔ ส่วนรวมมีจำนวนแรงงานเพิ่ม

ขึ้นน้อยที่สุดเพียงร้อยละ ๓๗.๕ ทั้งนี้เพราะความต้องการแรงงานในการผลิตอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทนี้ยังมีน้อยกว่าอุตสาหกรรมอื่น ๆ และแรงงานที่ผลิตส่วนใหญ่มีความชำนาญมานานจนสามารถผลิตสินค้าได้เป็นอย่างดี โดยไม่ต้องเพิ่มแรงงานมากนัก ตลอดจนแรงงานหาได้ยากเพราะต้องมีความชำนาญงานโดยเฉพาะถ้าจ้างแรงงานจำเป็นใช้เวลาฝึกฝนนานอีกด้วย

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ มีจำนวนแรงงานรวมเพิ่มขึ้นทั้งหมด ตรงกับสมมุติฐานข้อ ๑.๑ ว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่จะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากสภาพเดิม คือ มีจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้น

๔. คำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนวัตถุดิบรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรม

ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการเกี่ยวกับข้อมูลทางด้านวัตถุดิบพบว่า วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ มีแหล่งผลิตอยู่ในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่เป็นส่วนใหญ่ มีเพียงส่วนน้อยที่มาจากที่อื่น ทั้งนี้แสดงว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองขึ้นเป็นผลก็ช่วยให้มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่มากขึ้นกว่าเดิม เพราะผู้ประกอบการมีความต้องการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น เนื่องจากเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการขนส่งและช่วยลดต้นทุนในการผลิตให้ต่ำลง สำหรับแหล่งวัตถุดิบแต่ละประเภทมีแหล่งดังนี้คือ การทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายได้ผ้าฝ้ายจากท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ในอำเภอเมือง และอำเภอสันกำแพง ค้ายซื้อได้จากแหล่งเดียวกัน และบางส่วนได้จากท้องถิ่นจังหวัดลำพูน เครื่องเงินได้กลองไม้จากท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ และยางรักจากอำเภอต่าง ๆ ของจังหวัดเชียงใหม่ คืออำเภอเชียงดาว อำเภอฝาง อำเภอจอมทอง เครื่องไม้แกะสลักได้ไม้จากท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ โดยซื้อจากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ สหกรณ์ค้าไม้ และโรงเลื่อยต่าง ๆ รมได้กระดาษสาจากภายในหมู่บ้านบ่อสร้างเอง และได้ผ้าแพรจากอำเภอเมือง ค้ำมรมได้จากหมู่บ้านบ่อสร้างและอำเภอดอยสะเก็ด ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ได้ไม้ไผ่จากอำเภอหางดงและอำเภออื่น ๆ เครื่องปั้นดินเผาได้ดินค้ำจากอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ดินขาวจากจังหวัดลำปาง ฝั้นจากภายในจังหวัดเชียงใหม่ ผลิตภัณฑ์ชาวเขาได้ผ้าและค้ายหอยจากอำเภอเมืองเชียงใหม่ ผลิตภัณฑ์ตากพื้นเมืองได้ผ้าจากอำเภอเมืองเชียงใหม่เช่นกัน จากแหล่งวัตถุดิบดังกล่าวแสดงถึงแหล่งวัตถุดิบ

ดิบส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ อันเป็นการใช้วัตถุดิบภายในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวของผู้ประกอบการ

สำหรับวัตถุดิบที่ได้มาจากแหล่งผลิตในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่และที่อื่น ๆ นั้นได้นำมาใช้ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว อันมีจำนวนรวมของวัตถุดิบที่ใช้ดังในตาราง ๕

ตาราง ๕ แสดงค่าร้อยละ เปรียบเทียบจากจำนวนวัตถุดิบรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง

ประเภทอุตสาหกรรม	ประเภทวัตถุดิบ	จำนวนรวม เมื่อก่อนตั้ง ศูนย์สินค้า	จำนวนรวม ในปัจจุบัน	จำนวนที่ เพิ่มขึ้น	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	ผ้า (เมตรต่อวัน)	๖๔๘	๑,๒๘๔	๖๔๑	๙๘.๙๒
	ด้าย (หลอดต่อวัน)	๑๒๔	๒๔๕	๑๒๐	๙๗.๕๘
เครื่องเขิน	กล่องไม้ (กล่องต่อวัน)	๔๐	๑๔๓	๕๓	๔๘.๘๘
	ยางรัก (กิโลกรัมต่อวัน)	๕	๘	๓	๖๐.๐๐
เครื่องมือ- แกะสลัก	ไม้ (ลูกบาศก์เซนติเมตร ต่อวัน)	๑,๕๕๕	๒,๔๑๐	๘๖๕	๕๕.๘๘
ร่ม	ผ้าแพร (เมตรต่อวัน)	๑๔	๒๒	๘	๕๗.๑๔
	กระดาษสา (แผ่นต่อวัน)	๔๑	๗๐	๒๙	๗๐.๗๓
	ด้ามร่ม (คันต่อวัน)	๑๐๐	๑๔๐	๔๐	๔๐.๐๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	ไม้ไผ่ (ลำต่อวัน)	๑๒๔	๒๑๒	๘๘	๗๐.๙๗
เครื่องปั้นดินเผา	ดินดำ (คิวบิก เมตรต่อวัน)	๔	๗	๓	๗๕.๐๐
	ดินขาว (คิวบิก เมตรต่อวัน)	๒.๕	๔	๑.๕	๖๐.๐๐
	หิน (ลำรถต่อวัน)	๔.๘	๗	๒.๕	๕๕.๕๖

ตาราง ๔ (ต่อ)

ประเภท อุตสาหกรรม	ประเภทรัตถุดิบ	จำนวนรวม เมื่อก่อนตั้ง ศูนย์สินค้า	จำนวนรวม ในปัจจุบัน	จำนวนที่ เพิ่มขึ้น	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	ผ้า (เมตรต่อวัน)	๑๐๑	๑๖๕	๖๔	๖๓.๓๗
	ด้ายทอ (มัดต่อวัน)	๒๗	๔๘	๒๑	๗๗.๗๘
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา	ผ้า (เมตรต่อวัน)	๕๒	๑๐๒	๕๐	๙๖.๑๕
ตุ๊กตาพื้นเมือง					

จากตาราง ๔ พบว่าผ้าและด้ายที่ใช้เป็นวัตถุดิบของ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวน เพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ ๙๘.๙๒ และ ๙๗.๕๔ ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ได้รับความนิยมจากผู้ซื้อ มากจนมีจำนวนการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิม และมีความจำเป็นต้องใช้วัตถุดิบเพิ่มขึ้นกว่าอุตสาหกรรม ประเภทอื่น ๆ รองลงไปคือจำนวนผ้าที่ใช้เป็นวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๖.๑๕ ด้ายร่วมที่ใช้ทำร่มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๔๐.๐ ด้ายที่ใช้ในการทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขาเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗๗.๖๖ ไม้ไผ่ที่ใช้ในการทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๗๐.๔๗ กระดาษสาที่ใช้ทำร่มเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๗๐.๗๓ ดินขาวที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผาร้อยละ ๗๕.๐ ดินดำและฟืนที่ใช้ในเครื่องปั้นดินเผา เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๐.๐, ๔๕.๕๖ ผ้าที่ใช้ในการทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขาเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๓.๓๗ ยางรัก และกลองไม้ที่ใช้ทำเครื่องเขินเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๐.๐ และ ๕๘.๘๔ ผ้าแพรที่ใช้ในการทำร่มเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๔๗.๑๔ ไม้ที่ใช้ทำเครื่องไม้แกะสลักเพิ่มขึ้นร้อยละ ๔๕.๙๔ เนื่องจากปัจจุบันป่าไม้ซึ่งเป็น แหล่งวัตถุดิบมีจำนวนลดน้อยลง ทำให้หาไม้ได้ยากขึ้นและยังมีราคาแพงขึ้นมากด้วย อันเป็นผลทำให้ การเพิ่มจำนวนวัตถุดิบไม้ไม่สามารถทำได้เต็มที่ แต่เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่า มีจำนวนวัตถุดิบ เพิ่มขึ้นทุกประเภท และมีร้อยละที่เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐.๐ หรือมีการใช้วัตถุดิบเพิ่มขึ้นกว่าเดิม ไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนวัตถุดิบที่ใช้อยู่เดิม นั่นแสดงว่ามีการเปลี่ยนแปลงการผลิตจากเดิมโดยมี การใช้วัตถุดิบในการผลิตเพิ่มขึ้น ตรงตามสมมุติฐานข้อ ๑.๒ ที่ว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชิงใหม่ จะมีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว

๕. คำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนผลผลิตรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน

ครอบครัวประเภทต่าง ๆ เมื่อความต้องการสินค้าของผู้ซื้อเพิ่มขึ้นย่อม เป็นผลทำให้จำนวนผลผลิตเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการเพิ่มการผลิตสินค้ามากขึ้น เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มขึ้น สำหรับจำนวนผลผลิตรวมของผู้ประกอบการจะแสดงไว้ในตาราง ๖ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๖ แสดงคำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนผลผลิตรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภทอุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า มีจำนวนผลผลิต รวม (ขึ้นต่อวัน)	ปัจจุบันมีจำนวน ผลผลิตรวม (ขึ้นต่อวัน)	จำนวนผลผลิต ที่เพิ่มขึ้น (ขึ้นต่อวัน)	ร้อยละที่ เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๗๓๗	๑,๔๖๕	๗๒๘	๙๘.๗๘
เครื่องเขิน	๔๐	๑๔๓	๕๓	๕๘.๘๔
เครื่องมือแกะสลัก	๑๒๐	๑๘๗	๓๗	๖๔.๑๗
ร่ม	๑๐๐	๑๔๐	๔๐	๔๐.๐๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๔๕๘	๑,๖๖๐	๗๐๒	๗๓.๒๘
เครื่องปั้นดินเผา	๖๑๖	๑,๑๒๓	๕๐๗	๘๒.๓๑
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๑๔๕	๑,๓๓๒	๑๓๗	๙๐.๒๖
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๑๔๑	๒๗๒	๑๓๑	๙๒.๙๑

จากตาราง ๖ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนผลผลิตรวมเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ ๙๘.๗๘ ทั้งนี้เพราะมีการจำหน่ายเพิ่มขึ้นเนื่องจากจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้นและนิยมสินค้าประเภทนี้มาก รองลงไปคือผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ร่ม เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องไม้-แกะสลัก เพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๒.๙๑, ๔๐.๐๐, ๘๒.๓๑, ๗๓.๒๘, ๙๐.๒๖, ๖๔.๑๗ ส่วนเครื่องเขิน เพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเพราะการผลิตมีกรรมวิธียุ่งยากและต้องใช้เวลาานเพื่อให้ช่างรักแห่งจึงทำให้การผลิตค่อนข้างล่าช้า บางครั้งมีปัญหาขาดแคลนช่างรักในการผลิตด้วย อันเป็นอุปสรรคทำให้การผลิต

ไม่สามารถทำได้อย่างเต็มที่ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าอุตสาหกรรมทุกประเภทมีจำนวนผลผลิตเพิ่มขึ้น ตรงตามสมมุติฐานข้อ ๑.๓ ที่ว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีผลกระทบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากสภาพเดิม คือมีจำนวนผลผลิตเพิ่มขึ้น

การเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นนั้นผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีเครื่องทุนแรงในการผลิตเพื่อให้ได้สินค้าจำนวนมากแล้วผลิตได้รวดเร็วขึ้น สำหรับค่าร้อยละของจำนวนผู้ประกอบการที่มีเครื่องทุนแรงจะได้นำมาแสดงไว้ในตาราง ๗ ดังนี้

ตาราง ๗ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ
ที่มีเครื่องทุนแรงใช้ในปัจจุบัน

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนผู้ประกอบการ ที่ไม่มีเครื่องทุนแรง	จำนวนผู้ประกอบการ ที่มีเครื่องทุนแรง	รวม (แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๓๓ (๗๕.๐)	๑๑ (๒๕.๐)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๓ (๗๕.๐)	๑ (๒๕.๐)	๔ (๑๐๐)
เครื่องไม้แกะสลัก	๒ (๑๘.๑๘)	๔ (๘๑.๘๒)	๖ (๑๐๐)
รวม	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๑๒ (๘๕.๗๑)	๒ (๑๔.๒๙)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	-	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)

ตาราง ๗ (ต่อ)

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนผู้ประกอบการ ที่ไม่มีเครื่องทุ่นแรง	จำนวนผู้ประกอบการ ที่มีเครื่องทุ่นแรง	รวม (แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๑๕ (๑๐๐)	-	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ทุกตาพื้น เมือง	๕ (๘๓.๓๓)	๑ (๑๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๗ พบว่าผู้ที่ทำเครื่องขึ้นดินเผาจำนวนเครื่องทุ่นแรงมากที่สุดถึงร้อยละร้อย ทั้งนี้เพราะการผลิตสินค้าประเภทนี้จำเป็นต้องใช้เครื่องทุ่นแรงช่วยในการผลิตมาก เช่น เครื่องบดดิน เครื่องนวดดิน เป็นต้น เครื่องทุ่นแรงเหล่านี้ส่วนใหญ่ใช้มอเตอร์ไฟฟ้า รองลงไปคือเครื่องมือแกะสลักมีร้อยละ ๘๑.๘๒ เพราะจำเป็นต้องใช้เครื่องทุ่นแรงมากเช่นเดียวกัน ส่วนอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ มีจำนวนเครื่องทุ่นแรงไม่เกินร้อยละ ๕๐.๐ ทั้งนี้เพราะอุตสาหกรรมเหล่านี้อาศัยแรงงานคนมากและยังมีความต้องการใช้เครื่องทุ่นแรงไม่มาก คือมีค่าร้อยละของผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายและเครื่องเขียนเท่านั้นคือร้อยละ ๒๕.๐ ส่วนผลิตภัณฑ์ทุกตาพื้นเมืองมีร้อยละ ๑๖.๖๗ ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่มีร้อยละ ๑๔.๒๕ แต่เริ่มและผลิตภัณฑ์ข้าวเขาไม่มีจำนวนผู้ประกอบการที่มีเครื่องทุ่นแรงเลย เพราะใช้แรงงานในการผลิตจากแรงงานคนเป็นหลัก เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวส่วนใหญ่ยังใช้แรงงานคนในการผลิต และมีเพียงส่วนน้อยที่มีการใช้เครื่องทุ่นแรง เพราะผู้ประกอบการยังไม่ค่อยเห็นความจำเป็นในการมีเครื่องทุ่นแรงช่วย และการลงทุนซื้อพวกเครื่องทุ่นแรงต้องเสียค่าใช้จ่ายมากด้วย

นอกจากผู้ประกอบการจะต้องมีเครื่องทุ่นแรงเพื่อช่วยให้การผลิตสามารถทำได้อย่างรวดเร็ว และได้จำนวนสินค้ามากแล้ว ยังควรมีการปรับปรุงเทคนิควิธีการผลิตให้ก้าวหน้าทันสมัยด้วย คือควรพยายามรับความช่วยเหลือแนะนำจากสถาบันที่มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านนี้โดยตรง เช่น กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นต้น สำหรับจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีสถาบันให้ความช่วยเหลือในการผลิตได้แสดงไว้ในตาราง ๘ ดังนี้

ตาราง ๘ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่มี
สถานที่ให้ความช่วยเหลือทางการผลิตในปัจจุบัน

ประเภท อุตสาหกรรม	ผู้ประกอบการที่ไม่มีสถานที่ให้ ความช่วยเหลือทางการผลิต	ผู้ประกอบการที่มีสถานที่ให้ ความช่วยเหลือทางการผลิต	รวม (แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๓๕	๔	๔๔
เครื่องเขิน	(๗๔.๕๕)	(๒๐.๔๕)	(๑๐๐)
เครื่องเขิน	๒	๒	๔
	(๕๐.๐๐)	(๕๐.๐๐)	(๑๐๐)
เครื่องมือแกะสลัก	๑๑	-	๑๑
	(๑๐๐)		(๑๐๐)
รวม	๓	-	๓
	(๑๐๐)		(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๕	๔	๑๔
	(๓๔.๗๑)	(๒๔.๒๔)	(๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	-	๓	๓
		(๑๐๐)	(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเข้	๑๔	-	๑๔
	(๑๐๐)		(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ทุกดาพื้นเมือง	๖	-	๖
	(๑๐๐)		(๑๐๐)

จากตาราง ๘ พบว่าผู้ที่ทำเครื่องปั้นดินเผามีจำนวนผู้ที่มีสถานที่ให้ความช่วยเหลือทาง
ด้านการผลิตมากที่สุดถึงร้อยละร้อย เพราะการผลิตสินค้าประเภทนี้จำเป็นต้องใช้วิธีการที่ก้าวหน้า

เพื่อประหยัดเวลาและได้ผลผลิตจำนวนมากในเวลารวดเร็ว รองลงไปคือผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย มีร้อยละ ๖๔.๒๙, ๔๐.๐, ๒๐.๔๕ ส่วนเครื่องไม้แกะสลัก รม ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ไม่มีจำนวนของผู้ประกอบการที่มีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านการผลิต เพราะผู้ประกอบการยังคงผลิตตามเทคนิควิธีการแบบเดิมที่ได้รับการฝึกฝนสืบต่อกันมา และเมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่มีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านการผลิต เนื่องจากยังคงใช้วิธีการผลิตแบบเดิมที่เคยทำมาก่อน และยังไม่ค่อยเห็นความสำคัญหรือความจำเป็นในการรับความช่วยเหลือจากสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิควิธีการผลิตที่ก้าวหน้า แล้วอุตสาหกรรมบางประเภทเช่น การทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขายังไม่ได้มีการฝึกอบรมหรือให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการจากสถาบันที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนา เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความเข้าใจในความจำเป็นที่จะต้องรับความช่วยเหลือแนะนำทางด้านการผลิตใหม่ ๆ มากขึ้นจากสถาบันที่มีหน้าที่ช่วยเหลือโดยตรง ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นการช่วยให้มีการพัฒนาทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวดีขึ้นกว่าเดิม

สำหรับการสั่งทำสินค้าซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาทางด้านการผลิตนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการจะต้องอาศัย เครื่องทุนแรงช่วยและควรมีสถานที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำเทคนิคการผลิตใหม่ ๆ เพื่อให้การผลิตสามารถทำได้อย่างรวดเร็วและจำนวนมาก ยิ่งผู้ประกอบการสามารถรับทำสินค้าตามการสั่งล่วงหน้าได้มากยิ่งแสดงถึงการพัฒนาการผลิตของผู้ประกอบการที่ดีขึ้น เพราะนอกจากจะสามารถผลิตสินค้าจำหน่ายในศูนย์สินค้าได้ตามปกติแล้วยังสามารถผลิตสินค้าเมื่อมีผู้สั่งซื้อล่วงหน้าอีกด้วย จำนวนผู้ประกอบการที่รับการสั่งทำสินค้าล่วงหน้าจะได้แสดงไว้ในตาราง ๔ ดังนี้

ตาราง ๔ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ
ที่มีการรับการสั่งสินค้าล่วงหน้าในปัจจุบัน

ประเภท อุตสาหกรรม	ผู้ประกอบการ ที่ไม่รับการ สั่งทำสินค้า (แห่ง)	ผู้ประกอบการที่มีการรับการสั่งทำสินค้า					รวม (แห่ง) (%)
		๑ เดือน	๒ เดือน	๓ เดือน	๔ เดือน	รวม (แห่ง)	
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๑๘ (๕๐.๙๑)	๔ (๙.๐๔)	๑๓ (๒๙.๕๕)	๔ (๙.๐๔)	๕ (๑๑.๓๖)	๒๖ (๕๙.๐๔)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๑ (๒๕.๐)	-	๑ (๒๕.๐)	๒ (๕๐.๐)	-	๓ (๗๕.๐)	๔ (๑๐๐)
เครื่องมือแกะสลัก	๓ (๒๗.๒๗)	๑ (๘.๐๔)	๓ (๒๗.๒๗)	๓ (๒๗.๒๗)	๑ (๘.๐๔)	๘ (๗๒.๗๒)	๑๑ (๑๐๐)
ร่ม	๒ (๖๖.๖๗)	-	-	๑ (๓๓.๓๓)	-	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๖ (๔๒.๘๖)	๑ (๗.๑๔)	๖ (๔๒.๘๖)	-	๑ (๗.๑๔)	๘ (๕๗.๑๔)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	-	-	-	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๔ (๖๐.๐)	-	๒ (๑๓.๓๓)	๒ (๑๓.๓๓)	๒ (๑๓.๓๓)	๖ (๔๐.๐)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา	๒	-	๒	๑	๑	๔	๖
พื้น เมือง	(๓๓.๓๓)		(๓๓.๓๓)	(๑๖.๖๗)	(๑๖.๖๗)	(๖๖.๖๗)	(๑๐๐)

จากตาราง ๗ พบว่าผู้ประกอบการที่มีการรับคำสั่งทำล่องหน้ามากที่สุดคือผู้ที่ทำเครื่องปั้นดินเผาที่มีถึงร้อยละร้อย เพราะมีเครื่องทุนแรงมาก การผลิตมีเทคนิควิธีที่ก้าวหน้าและมีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านการผลิตมากกว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ จึงสามารถทำล่องหน้าตามคำสั่งทำได้มาก รองลงไปคือผู้ทำเครื่องเซรามิคร้อยละ ๗๕.๐ รับทำล่องหน้า ๒ และ ๓ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐ และ ๕๐.๐ เครื่องไม้แกะสลักมีร้อยละ ๗๒.๗๓ รับทำล่องหน้า ๑, ๒, ๓, ๔ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๔.๐๔, ๒๗.๒๗, ๒๗.๒๗, ๔.๐๔ ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมืองมีร้อยละ ๖๖.๖๗ รับทำล่องหน้า ๒, ๓, ๔ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ ๖๖.๖๗, ๖๖.๖๗ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีร้อยละ ๔๔.๐๔ รับทำล่องหน้า ๑, ๒, ๓, ๔ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๔.๐๔, ๒๔.๕๕, ๔.๐๔, ๑๐.๓๖ ผลิตภัณฑ์ไม้ไม่มีร้อยละ ๕๗.๑๔ รับทำล่องหน้า ๑, ๒, ๔ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๗.๑๔, ๔๖.๔๖, ๗.๑๔ ผลิตภัณฑ์ชาวเขามีร้อยละ ๔๐.๐ รับทำล่องหน้า ๒, ๓, ๔ เดือน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๓ เท่ากัน ส่วนร่มมีน้อยที่สุด เพียงร้อยละ ๓๓.๓๓ รับทำล่องหน้า ๑ เดือน เพราะส่วนใหญ่ยังใช้แรงงานคนและผลิตได้ช้าจึงไม่สามารถรับคำสั่งทำล่องหน้าได้มาก แต่เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมแล้วพบว่าส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการมีการรับทำล่องหน้าตามคำสั่งได้มาก อันเป็นกวีแสดงถึงความก้าวหน้าทางด้านการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่สามารถผลิตสินค้าได้เป็นจำนวนมากขึ้นและรวดเร็วขึ้นกว่าเดิม

๖. ค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ แรงงานที่ใช้ในการผลิตของผู้ประกอบการประกอบด้วยผู้ที่ เป็นสมาชิกในครอบครัวและแรงงานจ้าง เมื่อต้องการทราบว่าสมาชิกในครอบครัวมีจำนวนเพิ่มขึ้นในปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้า จะสามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกันได้อย่างไรในตาราง

ตาราง ๑๐ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภทอุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวม (คน)	ปัจจุบันมีจำนวนสมาชิกในครอบครัว (คน)	จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่เพิ่มขึ้น (คน)	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๘๓	๑๔๒	๕๙	๗๑.๐๘
เครื่องเขิน	๙	๑๓	๔	๔๔.๔๔
เครื่องมือแกะสลัก	๒๔	๔๑	๑๗	๗๐.๘๓
ร่ม	๕	๙	๔	๘๐.๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๓๑	๕๐	๑๙	๖๑.๒๙
เครื่องปั้นดินเผา	๕	๘	๓	๖๐.๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๓๐	๔๙	๑๙	๖๓.๓๓
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๑๓	๒๔	๑๑	๘๔.๖๒

จากตาราง ๑๐ พบว่าผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมืองมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มมากที่สุดถึงร้อยละ ๘๔.๖๒ เพราะการผลิตสินค้าประเภทนี้ส่วนใหญ่ใช้แรงงานคนที่เป็นสมาชิกในครอบครัวมากกว่าการจ้างแรงงานอื่น และสมาชิกในครอบครัวยังมีความชำนาญงานในการผลิตสืบต่อกันมาด้วย รองลงไปคือผู้ที่ทำร่ม มีร้อยละ ๘๐.๐ ดังเหตุผลของผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละ ๗๑.๐๘, ๗๐.๘๓, ๖๖.๓๓, ๖๑.๒๙, ๖๐.๐ ส่วนเครื่องเขินเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเพียงร้อยละ ๔๔.๔๔ เพราะการผลิตมีกรรมวิธียุ่งยากลำบากจนทำให้สมาชิกในครอบครัวบางคนไม่สนใจที่จะทำการผลิตต่อบรรพบุรุษ และการจะฝึกฝนผู้อื่นให้ชำนาญงานจนสามารถผลิตได้จะต้องใช้เวลาอย่างมาก แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาจากส่วนรวมแล้วพบว่าผู้ประกอบการทุกประเภทมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้นในการร่วมประกอบอาชีพ ตรงตาม

สมมติฐานข้อ ๑.๑ ที่ว่า การตั้งศูนย์สินค้าในเมืองเชียงใหม่ จะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีการปรับปรุงการผลิตเพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น คือมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวเพิ่มขึ้น

๗. คำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่งใน

อุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ การเพิ่มจำนวนผลผลิตมากขึ้นจำเป็นต้องเพิ่มชั่วโมงทำงานให้มากขึ้นด้วยนอกจากการเพิ่มปัจจัยอย่างอื่น ๆ แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมีการเพิ่มจำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ยต่อวันของแรงงานแต่ละคนมากขึ้นในการผลิตของผู้ประกอบการ จะเป็นผลดีช่วยให้การเพิ่มผลผลิตสามารถทำได้อย่างเป็นผลดีขึ้นกว่าเดิม สำหรับจำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ยแรงงานหนึ่งคนต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ จะได้แสดงไว้ในตาราง ๑๑ ดังนี้

ตาราง ๑๑ แสดงคำร้อยละจากจำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ยจากแรงงานหนึ่งคนต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	จำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ย เมื่อก่อตั้งศูนย์สินค้า (ชั่วโมงต่อคนต่อวัน)			รวม (แห่ง) (%)	จำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ย ในปัจจุบัน (ชั่วโมงต่อคนต่อวัน)		รวม (แห่ง) (%)
	๕ ข.ม.	๖ ข.ม.	๗ ข.ม.		๗ ข.ม.	๘ ข.ม.	
ผลิตภัณฑ์	๒๓	๒๑	-	๔๔	๑๘	๒๕	๔๔
ผ้าฝ้าย	(๕๒.๒๗)	(๔๗.๗๓)		(๑๐๐)	(๔๓.๑๘)	(๕๖.๘๒)	(๑๐๐)
เครื่อง-	๑	๓	-	๔	๑	๓	๔
เขิน	(๒๕.๐)	(๗๕.๐)		(๑๐๐)	(๒๕.๐)	(๗๕.๐)	(๑๐๐)
เครื่องมือ-	๕	๕	๑	๑๑	๓	๘	๑๑
แกะสลัก	(๔๕.๔๕)	(๔๕.๔๕)	(๘.๐๘)	(๑๐๐)	(๒๗.๒๗)	(๗๒.๗๓)	(๑๐๐)

ตาราง ๑๑ (ต่อ)

ประเภท อุตสาหกรรม	จำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ย เมื่อก่อนตั้งศูนย์สินค้า (ชั่วโมงต่อคนต่อวัน)			รวม (แห่ง)	จำนวนชั่วโมงทำงานโดยเฉลี่ย ในปัจจุบัน (ชั่วโมงต่อคนต่อวัน)			รวม (แห่ง)
	๕ ข.ม.	๖ ข.ม.	๗ ข.ม.		๗ ข.ม.	๘ ข.ม.	(%)	
รวม	-	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	๓ (๑๐๐)	
ผลิตภัณฑ์ ไม้ไผ่	๕ (๓๔.๗๑)	๘ (๕๗.๑๔)	๑ (๗.๑๕)	๑๔ (๑๖๐)	๔ (๒๔.๕๗)	๑๐ (๗๑.๕๕)	๑๔ (๑๐๐)	
เครื่องปั้น ดินเผา	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	-	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)	
ผลิตภัณฑ์ ชาวเขา	๗ (๔๖.๖๗)	๗ (๔๖.๖๗)	๑ (๖.๖๗)	๑๕ (๑๐๐)	๑๓ (๘๖.๖๗)	๒ (๑๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)	
ผลิตภัณฑ์ ตุ๊กตา พื้นเมือง	๒ (๓๓.๓๓)	๓ (๕๐.๐๐)	๑ (๑๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)	๒ (๓๓.๓๓)	๔ (๖๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)	

จากตาราง ๑๑ พบว่าผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยของแรงงานใน
 ระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าเท่ากับ ๕ ข.ม. ต่อคนต่อวัน เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ ๕๖.๖๗ เครื่องปั้น
 ๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๗๕.๐ เครื่องไม้แกะสลัก ๕-๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๔๕.๔๕
 รวม ๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละร้อย ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๕๗.๑๔
 เครื่องปั้นดินเผา ๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๖๖.๖๗ ผลิตภัณฑ์ชาวเขา ๕-๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน
 มีร้อยละ ๔๖.๖๗ ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๖ ข.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๕๐.๐

ส่วนในปัจจุบันมีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยของแรงงานมากที่สุดตามประเภทอุตสาหกรรม ดังนี้คือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๕๖.๘๖ เครื่องเขิน ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๗๕.๐ เครื่องไม้แกะสลัก ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๗๕.๗๓ ร่ม ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๖๖.๖๗ ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวันมีร้อยละ ๗๑.๔๓ เครื่องปั้นดินเผา ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละร้อย ผลิตภัณฑ์ชาวเขา ๗ ช.ม. ต่อคนต่อวัน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีร้อยละ ๖๖.๖๗

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ นั้น มีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยแรงงานหนึ่งคนต่อวันของผู้ประกอบการเท่ากับ ๖ ช.ม. ต่อคนต่อวันเป็นจำนวนมากที่สุดถึง ๕ ประเภทอุตสาหกรรมคือ เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ร่ม เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ส่วนเครื่องไม้แกะสลักและผลิตภัณฑ์ชาวเขามีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ย เท่ากันคือ ๕-๖ ชั่วโมงต่อคนต่อวัน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ๔ ช.ม. ต่อคนต่อวัน นั่นคือแสดงว่าส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยของแรงงาน ๕-๖ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยถึง ๗ ช.ม. ต่อคนต่อวัน ซึ่งตรงกันข้ามกับระยะปัจจุบันที่มีผู้ประกอบการถึง ๗ ประเภท ที่มีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยของแรงงาน ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน คือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องเขิน เครื่องไม้แกะสลัก ร่ม ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ส่วนผลิตภัณฑ์ชาวเขามีชั่วโมงทำงานเฉลี่ย ๗ ช.ม. ต่อคนต่อวัน นั่นคือในปัจจุบันนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ยของแรงงาน ๘ ช.ม. ต่อคนต่อวัน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีชั่วโมงทำงานเฉลี่ย ๗ ช.ม. ต่อคนต่อวันแสดงว่าจำนวนชั่วโมงทำงานเฉลี่ย ๕-๖ ช.ม. ต่อคนต่อวันเพิ่มเป็น ๗-๘ ช.ม. ต่อคนต่อวันในปัจจุบัน ซึ่งช่วยให้การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวสามารถพัฒนารวดเร็วและได้จำนวนมากขึ้นกว่าเดิม

สำหรับจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกแห่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเช่นกัน ดังจะได้นำแสดงไว้ในตาราง ๑๒ ดังนี้คือ

ตาราง ๑๒ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนชั่วโมงทำงานรวมของผู้ประกอบการทุกแห่ง
ในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประ เภท อุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวน ชั่วโมงทำงานรวม (ชั่วโมงต่อวัน)	ปัจจุบันมีจำนวน ชั่วโมงทำงานรวม (ชั่วโมงต่อวัน)	จำนวนชั่วโมงทำงาน ที่เพิ่มขึ้น (ชั่วโมงต่อวัน)	ร้อยละที่ เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๑,๔๗๔	๒,๔๓๔	๑,๔๖๑	๙๙.๑๒
เครื่องเขิน	๘๔	๑๘๗	๘๘	๘๘.๘๙
เครื่องมือแกะสลัก	๓๑๘	๖๒๔	๓๑๑	๙๗.๘๐
ร่ม	๔๘	๘๕	๓๗	๗๗.๐๘
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๔๔๖	๘๓๙	๓๙๓	๘๘.๑๒
เครื่องปั้นดินเผา	๑๕๘	๓๐๔	๑๔๕	๙๑.๒๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๒๔๗	๕๕๓	๒๕๖	๘๖.๒๐
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	๑๔๓	๒๘๒	๑๒๙	๘๙.๓๑

จากตาราง ๑๒ พบว่าผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าผ้ายมีจำนวนชั่วโมงทำงานรวมเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ ๙๙.๑๒ เพราะผลิตภัณฑ์ได้รับความสนใจจากผู้ซื้ออย่างมากและสามารถจำหน่ายสินค้าได้มาก รองลงไปคือเครื่องมือแกะสลักเพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๗.๘๐ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เพิ่มขึ้นร้อยละ ๙๑.๒๐, ๘๘.๘๙, ๘๘.๑๒, ๘๖.๒๐, ๘๙.๓๑ ส่วนร่มเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเพียงร้อยละ ๗๗.๐๘ เพราะมีการเพิ่มการจำหน่ายสินค้าไม่ค่อยมาก เท่ากับสินค้าประเภทอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการทุกประเภทอุตสาหกรรมมีจำนวนชั่วโมงทำงานรวมเพิ่มขึ้น ตรงกับสมมุติฐานข้อ ๒.๒ ที่ว่า การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่จะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีการปรับปรุงการผลิต เพื่อเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้น คือมีจำนวนชั่วโมงทำงานเพิ่มขึ้น

๘. คำร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนรายได้รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรม

ในครอบครัวประเภทต่าง ๆ รายได้ของผู้ประกอบการที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่นั้น จะแตกต่างกันไปตามลักษณะสินค้าและความนิยมของผู้ซื้อ และมีจำนวนรายได้ที่เฉลี่ยต่อวันของผู้ประกอบการแต่ละประเภทอุตสาหกรรมซึ่งเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้ากับระยะปัจจุบัน ดังตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ แสดงคำร้อยละจากจำนวนรายได้เฉลี่ยต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	รายได้เฉลี่ยเมื่อก่อนตั้งศูนย์สินค้า (บาทต่อวัน)				รวม (แห่ง) (%)	รายได้เฉลี่ยในระยะปัจจุบัน (บาทต่อวัน)				รวม (แห่ง) (%)
	ไม่เกิน ๑๐๐	๑๐๐- ๕๐๐	๕๐๐- ๑,๐๐๐	สูงกว่า ๑,๐๐๐		ไม่เกิน ๑๐๐	๑๐๐- ๕๐๐	๕๐๐- ๑,๐๐๐	สูงกว่า ๑,๐๐๐	
ผลิตภัณฑ์ ผ้าฝ้าย	๒๒ (๕๐.๐)	๒๒ (๕๐.๐)	-	-	๔๔ (๑๐๐)	๗ (๑๕.๕๖)	๓๗ (๘๔.๐๔)	-	-	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๒ (๕๐.๐)	๒ (๕๐.๐)	-	-	๔ (๑๐๐)	๑ (๒๕.๐)	๓ (๗๕.๐)	-	-	๔ (๑๐๐)
เครื่องไม้- แกะสลัก	๓ (๓๖.๓๖)	๘ (๖๓.๖๔)	-	-	๑๑ (๑๐๐)	-	๑๑ (๑๐๐)	-	-	๑๑ (๑๐๐)
ร่ม	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	-	-	๓ (๑๐๐)	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	-	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ไม้ไผ่	๘ (๕๗.๐๔)	๖ (๔๒.๙๖)	-	-	๑๔ (๑๐๐)	๔ (๒๘.๕๗)	๑๐ (๗๑.๔๓)	-	-	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้น- ดินเผา	-	๓ (๑๐๐)	-	-	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)	-	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ข้าวเขา	๔ (๖๐.๐)	๖ (๘๐.๐)	-	-	๑๐ (๑๐๐)	๓ (๒๐.๐)	๗ (๘๐.๐)	-	-	๑๐ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ ผักตบชวาพื้นเมือง	๓ (๕๐.๐)	๓ (๕๐.๐)	-	-	๖ (๑๐๐)	๑ (๑๖.๖๗)	๕ (๘๓.๓๓)	-	-	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๑๓ พบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนรายได้เฉลี่ยไม่เกิน ๑๐๐ บาทต่อวัน และมีเจ็ดประเภทอุตสาหกรรม คือ ร่ม ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ มีร้อยละ ๖๖.๖๗, ๖๐.๐, ๔๗.๑๔ ส่วนผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๕๐.๐ เท่ากัน เครื่องไม้แกะสลัก มีร้อยละ ๓๖.๓๖ แต่เครื่องปั้นดินเผา ไม่มีเลย สำหรับผู้ที่มีรายได้เฉลี่ย ๑๐๐-๕๐๐ บาทต่อวัน มีดังนี้คือ ผู้ทำเครื่องปั้นดินเผา เครื่องไม้แกะสลัก มีร้อยละร้อยและร้อยละ ๖๓.๖๔ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๕๐.๐ ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ร่ม มีร้อยละ ๔๒.๘๖, ๔๐.๐, ๓๓.๓๓ ซึ่งการที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนรายได้ ๑๐๐ บาทต่อวัน และมีรายได้ ๑๐๐-๕๐๐ บาทต่อวันนี้ เพราะยังไม่มีตลาดจำหน่ายสินค้าอย่างเพียงพอจึงทำให้การจำหน่ายสินค้ายังไม่ค่อยมาก

ตรงกันข้ามกับในระยะปัจจุบันที่ส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการมีรายได้เฉลี่ยระหว่าง ๑๐๐-๕๐๐ บาทต่อวัน โดยมีค่าร้อยละตามประเภทอุตสาหกรรมดังนี้คือ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องไม้แกะสลัก มีร้อยละร้อยเท่ากัน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องเขิน ร่ม มีร้อยละ ๘๔.๐๘, ๘๓.๓๓, ๘๐.๐, ๗๕.๐, ๖๖.๖๗ สำหรับผู้ที่มีรายได้ ๑๐๐ บาทต่อวัน มีเพียงส่วนน้อยเพราะเมื่อตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชิงใหม่ขึ้นช่วยให้ผู้ประกอบการมีโอกาสในการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากมีตลาดสำหรับจำหน่ายสินค้ามากขึ้น

เมื่อพิจารณาจากสำนวนพบว่าในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้านั้นผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยไม่เกิน ๑๐๐ บาทต่อวัน แต่ในปัจจุบันมีจำนวนรายได้เฉลี่ยของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ๑๐๐-๕๐๐ บาทต่อวัน นั่นคือแสดงว่าผู้ประกอบการมีรายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้น อันมีผลทำให้ผู้ประกอบการสามารถจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้นและมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าเดิม

จากจำนวนรายได้เฉลี่ยของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น จะเป็นรายได้ที่เพียงพอกับความต้องการที่ใช้ในการดำรงชีวิตหรือไม่เพียงพอ จะได้แสดงไว้ในตาราง ๑๔ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๑๔ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีรายได้เพียงพอ และไม่เพียงพอ

ประเภท อุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีรายได้		รวม	ปัจจุบันมีรายได้		รวม
	ไม่เพียงพอ	เพียงพอ	(แห่ง) (%)	ไม่เพียงพอ	เพียงพอ	(แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๓๘	๖	๔๔	๓	๔๑	๔๔
	(๘๖.๓๖)	(๑๓.๖๔)	(๑๐๐)	(๖.๘๒)	(๙๓.๑๘)	(๑๐๐)
เครื่องเข็น	๑๓	๑	๔	๒	๒	๔
	(๗๕.๐)	(๕๕.๐)	(๑๐๐)	(๕๐.๐)	(๕๐.๐)	(๑๐๐)
เครื่องมือแกะสลัก	๑๐	๑	๑๑	๒	๙	๑๑
	(๔๐.๘๑)	(๔.๐๘)	(๑๐๐)	(๑๘.๑๘)	(๘๑.๘๒)	(๑๐๐)
รวม	๓	-	๓	๑	๒	๓
	(๑๐๐)		(๑๐๐)	(๓๓.๓๓)	(๖๖.๖๗)	(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๑๓	๑	๑๔	๑	๑๓	๑๔
	(๘๒.๘๖)	(๗.๑๔)	(๑๐๐)	(๗.๑๔)	(๘๒.๘๖)	(๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	๘	๑	๓	-	๓	๓
	(๖๖.๖๗)	(๓๓.๓๓)	(๑๐๐)		(๑๐๐)	(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๑๔	๑	๑๕	๒	๑๓	๑๕
	(๙๓.๓๓)	(๖.๖๗)	(๑๐๐)	(๑๓.๓๓)	(๘๖.๖๗)	(๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	๖	-	๖	๒	๔	๖
	(๑๐๐)		(๑๐๐)	(๓๓.๓๓)	(๖๖.๖๗)	(๑๐๐)

จากตาราง ๑๔ พบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้านั้นผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังมีรายได้ไม่เพียงพอ อันมีค่าร้อยละตามประเภทอุตสาหกรรมดังนี้คือ ร่ม ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละร้อยเท่ากัน ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องเขิน เครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละ ๔๓.๓๓, ๔๒.๘๖, ๔๐.๔๑, ๘๖.๓๖, ๗๕.๐, ๖๖.๖๗ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการยังจำหน่ายสินค้าได้ไม่มากเนื่องจากขาดตลาดโดยตรงสำหรับสินค้า จึงทำให้มีรายได้ไม่ค่อยเพียงพอต่อการดำรงชีวิตของครอบครัวและจำเป็นต้องมีรายได้จากอาชีพอื่น ๆ ด้วย ส่วนผู้ที่มีรายได้เพียงพอมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นและมีค่าร้อยละดังนี้คือ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา มีร้อยละ ๓๓.๐๐, ๒๕.๐, ๑๓.๖๔, ๔.๐๔, ๗.๑๔, ๖.๖๓ ส่วนรับและผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมืองไม่มีเลย

ตรงกันข้ามกับระยะปัจจุบันที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตของครอบครัว และมีค่าร้อยละดังนี้คือ เครื่องปั้นดินเผา มีจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละร้อย รองลงไปคือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องไม้แกะสลัก มีร้อยละ ๔๓.๑๔, ๔๕.๘๖, ๘๖.๖๗, ๘๐.๘๒ ร่มและผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๖๖.๖๗ เท่ากัน และเครื่องเขินมีร้อยละ ๕๐.๐ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการมีตลาดสำหรับสินค้าเพิ่มขึ้นจนสามารถจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้นด้วย เมื่อมีการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ขึ้น ส่วนผู้ที่มีรายได้ไม่เพียงพอมีเพียงส่วนน้อยคือ เครื่องเขิน มีร้อยละ ๕๐ ร่ม ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๓๓.๓๓ เท่ากัน เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย มีร้อยละ ๑๔.๑๔, ๑๓.๓๓, ๗.๑๔, ๖.๘๒ แต่เครื่องปั้นดินเผาไม่มีเลย

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีรายได้ยังไม่เพียงพอ แต่ในระยะปัจจุบันผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีรายได้ที่เพียงพอต่อการครองชีพ นั่นคือแสดงว่าผู้ประกอบการมีรายได้เพิ่มขึ้นเนื่องจากสามารถจำหน่ายสินค้าได้มากกว่าเดิม

สำหรับลักษณะรายได้ของผู้ประกอบการที่จะเพียงพอหรือไม่เพียงพอนั้น เป็นผลมาจากการที่ผู้ประกอบการทำการผลิตเป็นรายได้ประจำหรือรายได้พิเศษ ดังจะได้แสดงไว้ในตาราง ๑๕

ตาราง ๑๔ แสดงการร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ
ที่มีรายได้ประจำและพิเศษ

ประเภท อุตสาหกรรม	ลักษณะรายได้เมื่อก่อนตั้งศูนย์สินค้า		รวม (แห่ง) (%)	ลักษณะรายได้ในปัจจุบัน		รวม (แห่ง) (%)
	ประจำ	พิเศษ		ประจำ	พิเศษ	
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๑๐ (๒๒.๗๓)	๓๔ (๗๗.๒๗)	๔๔ (๑๐๐)	๔๑ (๙๓.๑๘)	๓ (๖.๘๒)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๒ (๕๐.๐)	๒ (๕๐.๐)	๔ (๑๐๐)	๔ (๑๐๐)	-	๔ (๑๐๐)
เครื่องมือ- แกะสลัก	๓ (๒๗.๒๗)	๘ (๗๒.๗๓)	๑๑ (๑๐๐)	๑๐ (๙๐.๙๐)	๑ (๙.๐๙)	๑๑ (๑๐๐)
ร่ม	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๔ (๒๘.๕๗)	๑๐ (๗๑.๔๓)	๑๔ (๑๐๐)	๑๒ (๘๕.๗๑)	๒ (๑๔.๒๙)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้น- ดินเผา	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ชาวเขา	๑ (๖.๖๗)	๑๔ (๘๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)	๑๔ (๘๓.๓๓)	๑ (๖.๖๗)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา	-	๖ (๑๐๐)	๖ (๑๐๐)	๔ (๘๓.๓๓)	๑ (๑๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๑๕ พบว่าระยะก่อนถึงศูนย์สินค้ามีผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังมีรายได้พิเศษมากกว่ารายได้ประจำ และมีค่าร้อยละดังนี้ ผลิตภัณฑ์ทุกตาพื้นเมือง มีร้อยละร้อย ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเงิน ร่ม มีร้อยละ ๔๓.๓๓, ๗๗.๒๗, ๗๖.๗๓, ๗๑.๔๓, ๖๖.๖๗, ๕๐.๐๐, ๓๓.๓๓ ทั้งนี้เพราะการจำหน่ายสินค้ายังมีน้อย เนื่องจากขาดตลาดสินค้าโดยตรง และผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังทำเป็นอาชีพรองมากกว่าอาชีพหลัก

แต่ในปัจจุบันผู้ประกอบการมีจำนวนผู้ที่มีรายได้ประจำมากกว่ารายได้พิเศษ และมีค่าร้อยละดังนี้ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องเงิน ร่ม มีถึงร้อยละร้อย ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ มีร้อยละ ๔๓.๓๓, ๔๓.๑๘, ๔๐.๐๐, ๔๔.๗๖ ส่วนผลิตภัณฑ์ทุกตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๔๓.๓๓ ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการมีโอกาสจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น เนื่องจากการตั้งศูนย์สินค้า จึงมีรายได้ประจำเพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวนผู้ประกอบการที่มีรายได้พิเศษมากกว่ารายได้ประจำแต่ในปัจจุบันมีจำนวนผู้ที่มีรายได้ประจำมากกว่ารายได้พิเศษ อันแสดงว่าผู้ประกอบการทำเป็นอาชีพหลักที่มีรายได้ประจำเพิ่มขึ้นซึ่งจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวดีขึ้น

การที่ผู้ประกอบการมีรายได้ประจำจากการทำสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวเป็นอาชีพหลักมากขึ้น และมีการจำหน่ายสินค้ามากขึ้นจะเป็นผลทำให้มีรายได้สูงสุดและต่ำสุดต่อวัน ดังในตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ แสดงจำนวนรายได้สูงสุดและต่ำสุดต่อวันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว
ประเภทต่าง ๆ

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนรายได้สูงสุด (บาทต่อวัน)	จำนวนรายได้ต่ำสุด (บาทต่อวัน)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๘๐๐	๕๐
เครื่องเขิน	๓๖๐	๓๐
เครื่องไม้แกะสลัก	๗๐๐	๗๐
ร่ม	๒๕๐	๓๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๕๐๐	๓๐
เครื่องปั้นดินเผา	๗๐๐	๑๐๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๕๐๐	๓๐
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๓๖๐	๔๐

จากตาราง ๑๖ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีผู้มีรายได้เป็นจำนวนสูงสุดถึง ๘๐๐ บาทต่อวัน เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องปั้นดินเผา มีรายได้สูงสุดเท่ากันคือ ๗๐๐ บาทต่อวัน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ และผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ๕๐๐ บาทต่อวัน เครื่องเขินและผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๓๖๐ บาทต่อวัน ส่วนร่ม ๒๕๐ บาทต่อวัน ทั้งนี้เพราะการตั้งศูนย์สินค้าช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้นและมีรายได้สูงสุดต่อวันเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเทศกาลต่าง ๆ เช่น สงกรานต์ เป็นต้น ที่มีนักท่องเที่ยวมากกว่าระยะอื่น ๆ

ส่วนจำนวนรายได้ต่ำสุดต่อวันของผู้ประกอบการจะเป็นรายได้จากการจำหน่ายในระยะฤดูฝน ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อย โดยมีจำนวนดังนี้ เครื่องปั้นดินเผา ๑๐๐ บาทต่อวัน เครื่องไม้แกะสลัก ๗๐ บาทต่อวัน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ๕๐ บาทต่อวัน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๔๐ บาทต่อวัน ส่วนเครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ร่ม ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ๓๐ บาทต่อวัน

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการมีรายได้จากการจำหน่ายสูงสุดต่อวันระหว่าง ๒๕๐-๔๐๐ บาทต่อวัน และมีรายได้ต่ำสุดระหว่าง ๓๐-๑๐๐ บาทต่อวัน อันจัดเป็นรายได้ในขั้นดีที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม

สำหรับรายได้รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งสามารถนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ค่าร้อยละ เพื่อให้ทราบจำนวนที่เพิ่มขึ้นจากเดิม ดังแสดงไว้ในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ แสดงค่าร้อยละเปรียบเทียบจากจำนวนรายได้รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภท อุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามี จำนวนรายได้รวม (บาทต่อวัน)	ปัจจุบันมีจำนวน รายได้รวม (บาทต่อวัน)	จำนวนรายได้ ที่เพิ่มขึ้น (บาทต่อวัน)	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๔,๗๔๐	๔,๑๑๖	๔,๓๗๖	๔๒.๓๒
เครื่องเขิน	๔๒๐	๗๔๒	๓๒๒	๗๖.๖๗
เครื่องไม้แกะสลัก	๑,๖๒๐	๓,๐๔๘	๑,๔๒๘	๘๘.๑๕
รม	๒๘๐	๔๓๕	๑๕๕	๕๕.๓๖
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๑,๔๔๓	๒,๓๗๖	๙๓๓	๖๔.๖๖
เครื่องปั้นดินเผา	๕๕๐	๑,๐๕๐	๕๐๐	๙๐.๙๑
ผลิตภัณฑ์ขี้ขาวเขา	๑,๑๔๓	๒,๐๙๒	๙๒๙	๘๑.๐๓
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	๕๖๐	๙๔๓	๓๘๓	๖๘.๓๙

จากตาราง ๑๗ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนรายได้รวมเพิ่มขึ้นมากที่สุดถึงร้อยละ ๔๒.๔๓ ทั้งนี้เพราะสินค้าได้รับความนิยมจากผู้ซื้อและมีรายได้จากการจำหน่ายเพิ่มขึ้นมาก เครื่องปั้นดินเผา เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ชาวเขา เครื่องเขิน ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ร่ม มีร้อยละ ๔๐.๔๒, ๔๘.๑๕, ๔๓.๐๓, ๗๖.๖๗, ๖๘.๓๔, ๖๔.๖๖, ๕๕.๓๖ เมื่อพิจารณาจากส่วนรวม พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกประเภทมีจำนวนรายได้รวมเพิ่มขึ้น ตรงตามสมมุติฐานข้อ ๓.๑ ที่ว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ จะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม คือมีจำนวนรายได้เพิ่มขึ้น

๔. ค่าเปรียบเทียบจากจำนวนการออมทรัพย์รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นได้เมื่อมีรายได้จากการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิม อันจะเป็นผลดีต่อระดับการครองชีพของผู้ประกอบการที่จะดีขึ้นด้วย สำหรับจำนวนของผู้ประกอบการที่มีการออมทรัพย์โดยเปรียบเทียบระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าและปัจจุบัน จะได้แสดงไว้ในตาราง ๑๘ ดังนี้

ตาราง ๑๘ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ
ที่มีการออมทรัพย์

ประเภท ประเภท อุตสาหกรรม	การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการ เมื่อก่อนตั้งทุนสินค้า		รวม (แห่ง)	การออมทรัพย์ของผู้ประกอบการ ในปัจจุบัน		รวม (แห่ง)
	ไม่มี	มี	(%)	ไม่มี	มี	(%)
ผลิตภัณฑ์ - ผ้าผ้าย	๓๒ (๗๒.๗๓)	๑๒ (๒๗.๒๗)	๔๔ (๑๐๐)	๘ (๑๘.๑๘)	๓๖ (๘๑.๘๒)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๓ (๗๕.๐)	๑ (๒๕.๐)	๔ (๑๐๐)	๑ (๒๕.๐)	๓ (๗๕.๐)	๔ (๑๐๐)
เครื่องมือ- แกะสลัก	๘ (๗๒.๗๓)	๓ (๒๗.๒๗)	๑๑ (๑๐๐)	๒ (๑๘.๑๘)	๙ (๘๑.๘๒)	๑๑ (๑๐๐)
ร่ม	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)	๑ (๓๓.๓๓)	๒ (๖๖.๖๗)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ไม้ไผ่	๑๑ (๗๘.๕๗)	๓ (๒๑.๔๓)	๑๔ (๑๐๐)	๔ (๒๘.๕๗)	๑๐ (๗๑.๔๓)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้น- ดินเผา	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)	-	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ข้าวเขา	๑๓ (๘๖.๖๗)	๒ (๑๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)	๔ (๒๖.๖๗)	๑๑ (๗๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์- ตุ๊กตา	๔ (๘๓.๓๓)	๑ (๑๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)	๒ (๓๓.๓๓)	๔ (๖๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)
พื้นเมือง						

จากตาราง ๑๔ พบว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าผู้ประกอบการยังมีจำนวนผู้ที่ไม่มีการออมทรัพย์ เป็นส่วนใหญ่เนื่องจากยังมีตลาดสำหรับจำหน่ายสินค้าไม่เพียงพอและมีค่าร้อยละดังนี้ ร่มมีถึงร้อยละ ร้อย ผลิตรักษ์ขาวเขา ผลิตรักษ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตรักษ์ไม้ไผ่ เครื่องเงิน มีร้อยละ ๘๖.๖๗, ๘๓.๓๓, ๗๘.๕๗, ๗๕.๐ ผลิตรักษ์ผ้าฝ้ายและเครื่องไม้แกะสลัก ร้อยละ ๗๒.๗๓ เท่ากัน เครื่องปั้น ดินเผา ร้อยละ ๖๖.๖๗

แต่ในปัจจุบันจะตรงกันข้ามกันคือ มีจำนวนผู้ประกอบการที่มีการออมทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมีศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่เป็นตลาดโดยตรงที่ช่วยให้สามารถจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้น กว่าเดิม จนสามารถออมทรัพย์ได้มากขึ้นด้วยและมีค่าร้อยละดังนี้ เครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละร้อย เครื่องไม้แกะสลักและผลิตรักษ์ผ้าฝ้ายมีร้อยละเท่ากับคือ ๘๑.๘๒ เครื่องเงิน ผลิตรักษ์ขาวเขา ผลิตรักษ์ไม้ไผ่ มีร้อยละ ๗๕.๐, ๗๓.๓๓, ๗๑.๕๓ ร่ม ผลิตรักษ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีร้อยละ ๖๖.๖๗ เท่ากัน

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการไม่ค่อยออมทรัพย์และจำนวนผู้ไม่ออมทรัพย์ มากกว่าผู้ออมทรัพย์ในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้า แต่ในปัจจุบันมีจำนวนผู้ที่มีการออมทรัพย์มากกว่าผู้ที่ไม่ ออมทรัพย์ อันแสดงว่าผู้ประกอบการมีการออมทรัพย์มากขึ้นกว่าเดิม และจะเป็นการช่วยให้มีระดับ การครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม

สำหรับลักษณะการออมทรัพย์ของผู้ประกอบการจะมีทั้งการออมทรัพย์โดยการ เก็บที่บ้านและ การฝากธนาคาร ดังจะได้แสดงไว้ในตาราง ๑๕

ตาราง ๑๔ แสดงค่าร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวตามลักษณะการ
 ออมทรัพย์ที่เก็บไว้ที่บ้านและฝากธนาคารในปัจจุบัน

ประเภท อุตสาหกรรม	จำนวนผู้ประกอบการ ที่ไม่มีการออมทรัพย์	จำนวนผู้ประกอบการ ที่ออมทรัพย์ที่บ้าน	จำนวนผู้ประกอบการ ที่ออมทรัพย์โดยการ ฝากธนาคาร	รวม (แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าผ้าย	๘ (๑๘.๑๘)	๔ (๙.๐๙)	๓๒ (๗๒.๗๓)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องเขิน	๑ (๒๕.๐)	-	๓ (๗๕.๐)	๔ (๑๐๐)
เครื่องมือแกะสลัก	๒ (๑๘.๑๘)	-	๔ (๘๑.๘๒)	๑๑ (๑๐๐)
รม	๑ (๓๓.๓๓)	๑ (๓๓.๓๓)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๔ (๒๘.๕๗)	๒ (๑๔.๒๘)	๘ (๕๗.๑๔)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	-	-	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๔ (๒๖.๖๗)	๓ (๒๐.๐)	๘ (๕๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา- พื้นเมือง	๒ (๓๓.๓๓)	-	๔ (๖๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๑๔ พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีการออมทรัพย์ด้วยการฝากธนาคาร และมี ส่วนน้อยที่เก็บออมทรัพย์ที่บ้าน มีจำนวนผู้ที่ออมทรัพย์ที่ฝากธนาคารดังนี้ เครื่องปั้นดินเผา มีร้อยละ ๘๖.๘๒, ๗๕.๐, ๗๒.๗๓, ๖๖.๖๗, ๕๗.๑๔, ๕๓.๓๓, ๓๓.๓๓ ทั้งนี้เพราะ ผู้ประกอบการมีรายได้เพิ่มขึ้นจนสามารถมีเงินเก็บออมทรัพย์ได้มากขึ้น และจำเป็นต้องฝากธนาคาร เพื่อความปลอดภัยและยังได้ดอกเบี้ยจากเงินฝากด้วย ส่วนผู้ที่เก็บออมทรัพย์ที่บ้านมีเพียงจำนวนน้อย ทั้งคำร้อยละคือ รวม ผลิตภัณฑ์ชาวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย มีร้อยละ ๓๓.๓๓, ๒๐.๐, ๐๔.๒๔, ๔.๐๔ แต่เครื่องปั้น เครื่องไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เครื่องปั้นดินเผาไม่มี จำนวนผู้ออมทรัพย์ที่บ้านเลย

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่า มีจำนวนผู้ประกอบการที่ออมทรัพย์ด้วยการฝากธนาคารมากกว่า การเก็บที่บ้าน ชันแสดงถึงการมีเงินออมทรัพย์มากขึ้นและความเข้าใจในการออมทรัพย์ที่ถูกวิธีของผู้ประกอบการ ย่อมมีผลช่วยให้ผู้ประกอบการมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม

สำหรับสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว จะได้แสดงจำนวนไว้ในตาราง ๒๐ ดังนี้

ตาราง ๒๐ แสดงคำร้อยละจากจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีสถาบันให้ความช่วยเหลือทางการเงินในปัจจุบัน

ประเภท อุตสาหกรรม	ผู้ประกอบการที่ไม่มี สถาบันให้ความช่วย เหลือทางการเงิน	ผู้ประกอบการที่มีสถาบัน ให้ความช่วยเหลือทาง การเงิน	รวม (แห่ง) (%)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๑๒ (๒๗.๒๗)	๓๒ (๗๒.๗๓)	๔๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้น	๑ (๒๕.๐๐)	๓ (๗๕.๐๐)	๔ (๑๐๐)

ตาราง ๒๐ (ต่อ)

ประเภท อุตสาหกรรม	ผู้ประกอบการที่ไม่มี สถาบันให้ความช่วย เหลือทางการเงิน	ผู้ประกอบการที่มีสถาบัน ให้ความช่วยเหลือทาง การเงิน	รวม (แห่ง) (%)
เครื่องไม้แกะสลัก	๒ (๑๘.๑๘)	๙ (๘๑.๘๒)	๑๑ (๑๐๐)
รม	๒ (๖๖.๖๗)	๑ (๓๓.๓๓)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๖ (๔๒.๘๖)	๘ (๕๗.๑๔)	๑๔ (๑๐๐)
เครื่องปั้นดินเผา	-	๓ (๑๐๐)	๓ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๗ (๔๖.๖๗)	๘ (๔๓.๓๓)	๑๕ (๑๐๐)
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๒ (๓๓.๓๓)	๔ (๖๖.๖๗)	๖ (๑๐๐)

จากตาราง ๒๐ พบว่าเครื่องปั้นดินเผามีจำนวนผู้ประกอบการที่มีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินมากที่สุดถึงร้อยละร้อย เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องเซิน ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา รม มีร้อยละ ๘๑.๘๒, ๗๕.๐, ๗๒.๗๓, ๖๖.๖๗, ๕๗.๑๔, ๔๓.๓๓, ๓๓.๓๓ เพราะผู้ประกอบการมีรายได้เพิ่มขึ้นและมีการอพยพมากขึ้นเมื่อมีการตั้งศูนย์สินค้าขึ้น ส่วนจำนวนผู้ที่ไม่ได้มีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินมีเพียงส่วนน้อยคือ รม ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องเซิน เครื่องไม้แกะสลัก มีร้อยละ ๖๖.๖๗, ๔๖.๖๗, ๔๒.๘๖, ๓๓.๓๓, ๒๗.๒๗, ๒๕.๐, ๑๘.๑๘ เครื่องปั้นดินเผาไม่มีเลย

เพื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการมีจำนวนผู้ที่มิมีสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินมากกว่าผู้ที่มิมีสถาบันช่วยเหลือ อันแสดงถึงการพัฒนาทางด้านการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ดีขึ้น

จากการออมทรัพย์ของผู้ประกอบการ เมื่อพิจารณาถึงจำนวนการออมทรัพย์สูงสุดและต่ำสุดต่อเดือนในแต่ละประเภทอุตสาหกรรม จะเป็นไปดังตาราง ๒๑ ดังนี้

ตาราง ๒๑ แสดงจำนวนการออมทรัพย์สูงสุดและต่ำสุดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว

ประเภทอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบัน

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนการออมทรัพย์สูงสุด ของผู้ประกอบการ (บาทต่อเดือน)	จำนวนการออมทรัพย์ต่ำสุด ของผู้ประกอบการ (บาทต่อเดือน)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๑,๐๐๐	๑๐๐
เครื่องเขิน	๑๕๐	๕๐
เครื่องมือแกะสลัก	๔๐๐	๑๐๐
ร่ม	๑๐๐	๕๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๓๐๐	๕๐
เครื่องปั้นดินเผา	๕๐๐	๑๐๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๒๕๐	๕๐
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๑๐๐	๕๐

จากตาราง ๒๑ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนการออมทรัพย์สูงสุดต่อเดือน เป็นจำนวนมากที่สุดถึง ๑,๐๐๐ บาทต่อเดือน ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ได้รับความนิยมจากผู้ซื้อมากจึงมีรายได้จากการจำหน่ายมากและสามารถออมทรัพย์ต่อเดือนมาก เครื่องปั้นดินเผา ๕๐๐ บาทต่อเดือน เครื่องไม้แกะสลัก ๔๐๐ บาทต่อเดือน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา เครื่องเขิน ออมทรัพย์สูงสุดต่อเดือนเท่ากับ ๓๐๐, ๒๕๐, ๑๕๐ บาทต่อเดือน ส่วนร่มและผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ๑๐๐ บาทต่อเดือนเท่ากัน

สำหรับการออมทรัพย์ต่ำสุดต่อเดือนของผู้ประกอบการมีดังนี้คือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องปั้นดินเผา เครื่องไม้แกะสลัก ๑๐๐ บาทต่อเดือนเท่ากัน เครื่องเงิน ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ร่ม ๕๐ บาทต่อเดือน

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการมีจำนวนการออมทรัพย์สูงสุดต่อเดือนระหว่าง ๑๐๐-๑,๐๐๐ บาท และออมทรัพย์ต่ำสุดต่อเดือนระหว่าง ๕๐-๑๐๐ บาทต่อเดือน ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนมาก อันแสดงถึงรายได้และการออมทรัพย์เพิ่มขึ้น อันจะช่วยให้ผู้ประกอบการมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม

จำนวนการออมทรัพย์ของผู้ประกอบการดังกล่าวมาแล้ว สามารถนำมาเปรียบเทียบจำนวนรวมของการออมทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นจากเดิม ดังจะแสดงในตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ แสดงค่าเปรียบเทียบจากจำนวนการออมทรัพย์รวมของผู้ประกอบการทุกแห่งในอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ

ประเภทอุตสาหกรรม	ก่อนตั้งศูนย์สินค้ามีจำนวนการออมทรัพย์รวม (บาทต่อเดือน)	ปัจจุบันมีจำนวนการออมทรัพย์รวม (บาทต่อเดือน)	จำนวนการออมทรัพย์ที่เพิ่มขึ้น (บาทต่อเดือน)
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๑,๖๕๕	๔,๔๒๔	๒,๗๖๙
เครื่องเงิน	๕๐	๒๕๐	๒๐๐
เครื่องไม้แกะสลัก	๓๒๔	๑,๔๒๔	๑,๑๐๐
ร่ม	-	๑๕๐	๑๕๐
ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	๒๐๐	๑,๐๐๐	๘๐๐
เครื่องปั้นดินเผา	๑๐๐	๑,๐๐๐	๙๐๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๑๐๐	๘๕๐	๗๕๐
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง	๕๐	๓๐๐	๒๕๐

จากตาราง ๒๒ พบว่าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีจำนวนการออมทรัพย์รวม เพิ่มขึ้นมากที่สุดถึง ๗,๗๗๐ บาทต่อเดือน เพราะมีรายได้จากการจำหน่ายมากขึ้นหลังจากมีการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ขึ้นจนสามารถออมทรัพย์ได้มากขึ้น เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง เครื่องเงิน มีจำนวนการออมทรัพย์รวมเพิ่มขึ้น ๑,๖๐๐ , ๕๐๐, ๘๐๐, ๗๕๐, ๒๕๐, ๒๐๐ บาทต่อเดือน ส่วนรวมเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเพียง ๑๕๐ บาทต่อเดือน เพราะได้รับความสนใจจากผู้ซื้อไม่มาก และยังถูกแข่งขันจากร่มพลาสติกอีกด้วย ทำให้มีการออมทรัพย์น้อยกว่าอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาจากส่วนรวมพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนการออมทรัพย์เพิ่มขึ้น ตรงตามสมมุติฐานข้อ ๓.๒ ที่ว่า การตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ จะมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม คือมีจำนวนการออมทรัพย์เพิ่มขึ้น

๑๐. ค่าเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัตถุประสงค์ ผลผลิตสมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ และระยะปัจจุบัน

นอกจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติแบบร้อยละดังกล่าวแล้ว จะใช้ค่า t (t -test) เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของจำนวนระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้ากับระยะปัจจุบัน ดังจะได้แสดงไว้ในตาราง ๒๓ - ๓๐

การรวมทรัพยากรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท

ค่าเฉลี่ยของ

	จำนวนแรงงาน		จำนวนวัสดุดิบ		จำนวนผลผลิต		จำนวนสมาชิกในครอบครัว		จำนวนชั่วโมงทำงาน		จำนวนรายได้		จำนวนการออมทรัพย์	
	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้งศูนย์สินค้า	ปัจจุบัน
ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย	๖.๓๐	๘.๗๕	๑๗.๕๕	๖๔.๗๒	๑๗.๕๗	๕๒.๘๔	๑.๘๕	๓.๒๑	๓๓.๗๓	๖๖.๗๑	๑๐๗.๕๖	๒๐๘.๓๒	๓๗.๖๑	๒๓๗.๘๔
เครื่องเงิน	๔.๐	๖.๐	๒๓.๗๔	๓๕.๒๕	๒๒.๕	๓๓.๒๕	๒.๒๕	๓.๒๕	๒๔.๗๕	๔๖.๗๕	๑๐๕.๐	๑๘๕.๕	๑๒.๕	๖๒.๕
เครื่องไม้แกะสลัก	๕.๑๘	๗.๓๖	๑๔๐.๕๕๒๑๔.๐๔	๑๕๒๑๔.๐๔	๑๐.๕๑	๑๗.๕๑	๒.๑๔	๓.๗๓	๒๕.๔๒	๕๗.๑๘	๑๕๗.๕๗	๒๘๖.๑๘	๑๕.๕๑	๑๗๕.๐
รวม	๒.๖๗	๓.๖๗	๕๑.๖๗	๔๔.๐	๓๓.๓๓	๖๓.๓๓	๑.๖๗	๒.๖๗	๑๖.๐	๒๘.๕๓	๘๖.๖๗	๑๕๕.๐	๐.๐	๕๐.๐
ผลิตภัณฑ์ไม้	๕.๕๓	๗.๗๑	๘.๕๗	๑๓.๕๗	๖๘.๕๗๑๕.๕๗	๑๕.๕๗	๒.๕๗	๓.๕๗	๓๑.๘๖	๕๕.๕๓	๑๐๓.๐๓	๑๖๕.๗๑	๑๕.๒๕	๑๐๐.๐
เครื่องปั้นดินเผา	๔.๐	๑๒.๖๗	๓.๐	๖.๐	๑๓๓.๘๘๓๗๔.๓๓	๑๕.๓๓	๑.๖๗	๑.๕๓	๕๓.๐	๑๐๑.๓๓	๑๘๓.๓๓	๓๕๐.๐	๓๓.๓๓	๓๐๐.๐
ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา	๓.๕๗	๕.๐๓	๘.๖๗	๑๕.๑๓	๑๓.๐	๒๒.๐๗	๒.๐	๓.๐๗	๑๔.๘	๓๖.๘๗	๗๖.๒	๑๓๖.๑๓	๖.๖๗	๖๕.๐
ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตา-พื้นเมือง	๕.๑๗	๖.๑๗	๘.๖๗	๑๗.๐	๒๓.๕	๕๕.๓๓	๒.๑๗	๔.๐	๒๓.๘๓	๕๗.๐	๙๓.๓๓	๑๕๗.๑๗	๘.๓๓	๕๐.๐

จากตาราง ๒๓ พบว่าค่าเฉลี่ยในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าของอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ตามประเภทอุตสาหกรรมคือ ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เครื่องปั้นดินเผา เครื่องไม้แกะสลัก รม ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง มีตามลำดับดังนี้

จำนวนแรงงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๖.๓๐, ๔.๐, ๕.๑๘, ๒.๖๗, ๕.๕๓, ๔.๐, ๓.๔๗, ๔.๑๗

จำนวนวัตถุดิบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๗.๔๕, ๒๓.๓๔, ๑๔๐.๔๕, ๔๖.๖๗, ๘.๕๗, ๓.๐, ๘.๒๗, ๘.๖๗

จำนวนผลผลิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๗.๕๗, ๒๒.๕, ๑๐.๔๑, ๓๗.๓๓, ๖๘.๔๓, ๑๓๓.๘๘, ๑๓.๐, ๒๓.๕

จำนวนสมาชิกในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑.๘๕, ๒.๒๕, ๒.๑๘, ๑.๖๗, ๒.๒๑, ๑.๖๗, ๒.๐, ๒.๑๗

จำนวนชั่วโมงทำงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๓.๗๓, ๒๔.๗๕, ๒๔.๔๒, ๑๖.๐, ๓๑.๘๖, ๕๓.๐ ๑๔.๘, ๒๓.๘๓

จำนวนรายได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๐๗.๘๖, ๑๐๕.๐, ๑๔๗.๔๗, ๘๖.๔๗, ๑๐๓.๐๗, ๑๘๓.๓๓, ๗๖.๒, ๔๓.๓๓

จำนวนการออมทรัพย์สินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๗.๖๑, ๑๒.๕, ๑๕.๔๑, ๐.๐, ๑๔.๒๔, ๓๓.๓๓, ๖.๖๗, ๘.๓๓

แต่ค่าเฉลี่ยในระยะปัจจุบันเพิ่มขึ้นทุกประเภทอุตสาหกรรม ตามลำดับ ดังนี้

จำนวนแรงงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๗๕, ๖.๐, ๗.๓๖, ๓.๖๗, ๗.๗๑, ๑๒.๖๗, ๕.๑๓, ๖.๑๗

จำนวนวัตถุดิบมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๖๔.๗๒, ๓๕.๒๕, ๒๑๔.๐๔, ๔๔.๐, ๑๓.๕๗, ๖.๐, ๑๔.๐๓, ๑๗.๐

จำนวนผลผลิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔๒.๘๔, ๓๓.๔, ๑๗.๔๑, ๖๓.๓๓, ๑๑๘.๕๗, ๓๗๔.๓๓, ๒๒.๐๗ ๔๔.๓๓

จำนวนสมาชิกในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๑, ๓.๒๕, ๓.๗๓, ๒.๖๗, ๓.๕๗, ๑.๔๓, ๓.๒๗, ๔.๐

จำนวนชั่วโมงทำงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๖๖.๗๑, ๔๖.๗๔, ๔๗.๑๘, ๒๘.๓๓, ๕๔.๔๓, ๑๐๑.๓๓, ๓๖.๘๗, ๔๗.๐

จำนวนรายได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๐๘.๓๒, ๑๘๕.๕, ๒๘๖.๑๘, ๑๔๔.๐, ๑๖๔.๗๑, ๓๕๐.๐, ๑๓๖.๑๓, ๑๔๗.๑๗

จำนวนการออมทรัพย์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๓๗.๘๔, ๖๒.๕, ๑๗๕.๐, ๕๐.๐, ๑๐๐.๐, ๓๐๐.๐, ๖๕.๐, ๕๐.๐

ค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน จำนวนรัตฤติบ จำนวนผลผลิต จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนชั่วโมงทำงาน จำนวนรายได้ จำนวนการออมทรัพย์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบันดังกล่าวแล้วนั้น สามารถนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มคือค่าเฉลี่ย ในระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ และค่าเฉลี่ยในระยะปัจจุบันได้อย่างชัดเจน ด้วยการใช้ค่า t (t-test) และมีผลการวิเคราะห์ดังนี้คือ

ตาราง ๒๔ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนแรงงานในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่	๑๐๐	๕.๓๗	๔.๐๔	-๓.๗๑๓๐	<.๐๕ *
ปัจจุบัน	๑๐๐	๗.๖	๔.๔๔		

จากตาราง ๒๔ พบว่าค่าเฉลี่ยแรงงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท ระหว่าง
ระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนแรงงานในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง
เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ทำให้มีจำนวนแรงงาน เพิ่มขึ้น

ตาราง ๒๔ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยวัตถุดิบของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท ระหว่าง
ระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนวัตถุดิบในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	F
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่	๑๐๐	๒๘.๖๓	๔๔.๐๑	-๒.๕๑๔๔	< .๐๕*
ปัจจุบัน	๑๐๐	๔๘.๘๓	๖๗.๑๗		

จากตาราง ๒๔ พบว่าค่าเฉลี่ยวัตถุดิบของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท ระหว่าง
ระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนวัตถุดิบที่ใช้ในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง
เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ทำให้มีจำนวนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต
เพิ่มขึ้น

ตาราง ๑๐ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลผลิตของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนผลผลิตในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง- เชียงใหม่	๑๐๐	๓๐.๘๗	๖๓.๐๔	-๑.๘๓๐๕	< .๐๕ *
ปัจจุบัน	๑๐๐	๕๓.๗๑	๑๐๗.๖๘		

จากตาราง ๑๐ พบว่าค่าเฉลี่ยผลผลิตของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนผลผลิตในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อน
ตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ ทำให้มีจำนวน
ผลผลิตเพิ่มขึ้น

ตาราง ๒๗ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวของอุตสาหกรรมในครอบครัว
ทุกประเภท ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนสมาชิกในครอบครัวในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่	๑๐๐	๒.๐	๐.๔๔	-๔.๒๗๑๖	<.๐๕*
ปัจจุบัน	๑๐๐	๓.๓๔	๑.๓๒		

จากตาราง ๒๗ พบว่าค่าเฉลี่ยสมาชิกในครอบครัวของอุตสาหกรรมในครอบครัว
ทุกประเภท ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนสมาชิกในครอบครัวในระยะปัจจุบันแตกต่าง
จากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่
ทำให้มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเข้าร่วมทำงานอุตสาหกรรมในครอบครัวเพิ่มขึ้น

ตาราง ๒๘ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยชั่วโมงทำงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนชั่วโมงทำงานในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่	๑๐๐	๓๐.๕๗	๒๑.๘๘	-๖.๔๔๕๒	< .๐๕ ⁺
ปัจจุบัน	๑๐๐	๔๘.๑๔	๓๕.๘๕		

จากตาราง ๒๘ พบว่าค่าเฉลี่ยชั่วโมงทำงานของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่และระยะปัจจุบันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนชั่วโมงทำงานในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้ง
ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ทำให้มีจำนวนชั่วโมง
ทำงานเพิ่มขึ้น

ตาราง ๒๔ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายได้ของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนรายได้ในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่	๑๐๐	๑๐๖.๘๓	๕๗.๔๐	-๗.๘๖๔๘	< .๐๕ *
ปัจจุบัน	๑๐๐	๑๔๔.๐๒	๑๐๑.๓๕		

จากตาราง ๒๔ พบว่าค่าเฉลี่ยรายได้ของอุตสาหกรรมในครอบครัว ระหว่างระยะ
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนรายได้ในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง
เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ทำให้มีจำนวนรายได้เพิ่มขึ้น

ตาราง ๓๐ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการออมทรัพย์ของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบัน

จำนวนการออมทรัพย์ในระยะ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่	๑๐๐	๒๓.๓	๖๔.๐๖	-๖.๑๔๕๖	< .๐๕*
ปัจจุบัน	๑๐๐	๑๕๕.๘๕	๒๐๓.๘๘		

จากตาราง ๓๐ พบว่าค่าเฉลี่ยการออมทรัพย์ของอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท
ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่และระยะปัจจุบันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ($P < .๐๕$) แสดงว่าจำนวนการออมทรัพย์ในระยะปัจจุบันแตกต่างจากระยะก่อนตั้งศูนย์
สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ทำให้มีจำนวนการออมทรัพย์
เพิ่มขึ้น

จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของจำนวนแรงงาน วัตถุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ ระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ และปัจจุบัน ดังที่แสดงไว้ในตารางนั้น แสดงว่าจำนวนต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมในครอบครัวแตกต่างกัน เพราะผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ทำให้จำนวนต่าง ๆ เพิ่มขึ้นกว่าเดิม คือ มีจำนวนในระยะปัจจุบันมากกว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ อันเป็นการสนับสนุนผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้สถิติแบบร้อยละที่ได้ว่าผลกระทบจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีจำนวนต่าง ๆ เพิ่มขึ้นนั้นจริงและตรงตามสมมุติฐานทุกข้อที่ตั้งไว้ในกรรณการครั้งนี้

๑๑. ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่

ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นครอบครัวประเภทต่าง ๆ มีลักษณะคล้ายคลึงกันหลายประการ ดังหัวข้อต่อไปนี้

๑๑.๑ ปัญหาทางด้านแรงงาน ผู้ประกอบการทุกประเภทมีปัญหาอย่างมากเกี่ยวกับแรงงาน เพราะแรงงานยังขาดความรับผิดชอบในหน้าที่การผลิต และแรงงานส่วนใหญ่มีพื้นฐานการศึกษาต่ำในระดับไม่เกินชั้นประถมศึกษา ๔ จึงทำให้คุณภาพในการผลิตสินค้าไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งความตั้งใจในการทำงานของแรงงานมีน้อย แต่ส่วนใหญ่จะผลิตสินค้าโดยขาดความสนใจหรือจริงจังต้องงาน อันทำให้เกิดผลเสียในการผลิตสินค้าล่าช้า สิ้นเปลืองเวลามาก นอกจากนี้แรงงานยังมีการลาหยุดงานหรือขาดงานบ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะฤดูการทอผ้า ทั้งนี้เพราะแรงงานบางส่วนจำเป็นต้องกลับไปช่วยทางครอบครัวทอผ้า อันเป็นผลให้ผู้ประกอบการขาดแรงงานในการผลิตไปในระยะนี้ และทำให้การผลิตไม่สามารถทำได้รวดเร็วและเกิดการหยุดชะงักในการผลิตไประยะหนึ่ง การขาดงานของแรงงานยังมีมากในระยะเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลลอยกระทง เป็นต้น เป็นผลให้การผลิตล่าช้าไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่มีจำนวนมากในระยะเทศกาล ผู้ประกอบการยังมีความจำเป็นต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายเป็นค่าจ้างแรงงานมากขึ้น

กว่าเดิมในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะภาวะการครองชีพบังคับให้แรงงานต้องได้รับค่าจ้างสูงขึ้นจึงจะสามารถดำรงชีพอยู่ได้ ผู้ประกอบการจำเป็นต้องจ่ายค่าแรงเพิ่มขึ้นเพื่อความอยู่รอดของแรงงานแต่เป็นการเพิ่มต้นทุนในการผลิตขึ้นด้วย สำหรับแรงงานยังเป็นปัญหาที่ยังคงแก้ไขอีกมากและคงพยายามแก้ไขปรับปรุงที่ตัวบุคคลที่เป็นแรงงานให้มีคุณภาพดีขึ้น มีความสนใจรับผิดชอบในหน้าที่มากขึ้น เท่านั้น จึงสามารถแก้ไขปัญหานี้ให้ดีขึ้นได้

๑๑.๒ ปัญหาทางด้านวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า ปัญหานี้กำลังประสบแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท ทั้งนี้เพราะผลจากการขึ้นราคาน้ำมันทำให้ราคาสินค้าที่ใช้เป็นวัตถุดิบเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก ค่าขนส่งวัตถุดิบแพงขึ้นด้วย อันเป็นผลทำให้ผู้ประกอบการต้องเสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับวัตถุดิบมากขึ้นโดยเป็นผลทำให้มีต้นทุนในการผลิตสินค้าสูงขึ้นตามไปด้วย และยังมีปัญหาวัตถุดิบหลายชนิดขาดแคลนหายากขึ้น ทั้งมีราคาสูงขึ้นมากด้วย เป็นผลทำให้การผลิตสินค้าของผู้ประกอบการทำได้ยากลำบากและยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการผลิตสินค้าประเภทนี้เป็นอย่างมาก

๑๑.๓ ปัญหาทางด้านเทคนิควิธีการผลิต ปัญหานี้เกิดจากการที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ของอุตสาหกรรมในครอบครัวยังมีการผลิตสินค้าโดยใช้เทคนิควิธีการแบบเดิมที่เคยทำสืบทอดกันมานานแล้ว และไม่ค่อยเห็นความสำคัญหรือความจำเป็นในการเข้ารับการฝึกอบรมเทคนิควิธีการใหม่ที่ก้าวหน้า ตลอดจนจนการขอรับการแนะนำช่วยเหลือในการปรับปรุงแก้ไขการผลิตให้ดีขึ้นจากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงทำให้การผลิตไม่ค่อยได้ผลดี อีกทั้งการผลิตยังอาศัยแรงงานคนเป็นส่วนใหญ่และมีเครื่องจักรช่วยทุ่นแรงเพียงส่วนน้อยเท่านั้น เป็นผลทำให้การผลิตล่าช้าสิ้นเปลืองเวลาในการผลิตมากเกินไปโดยได้ผลผลิตน้อยไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสียไปในการผลิต และบางครั้งได้ผลผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อที่มีจำนวนมากในระยะเทศกาลและวันหยุดสุดสัปดาห์อื่น เป็นผลทำให้ผู้ประกอบการขาดรายได้ส่วนนี้ไปอย่างน่าเสียดาย ถ้าหากได้มีการปรับปรุงเทคนิควิธีการผลิตให้ดีขึ้นกว่านี้จะต้องมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน อีกประการหนึ่งมีผลเสียจากการใช้แรงงานคนและวิธีการผลิตที่ล้าหลังจะทำให้ผลผลิตมีคุณภาพไม่ได้มาตรฐานและไม่มีความสม่ำเสมอด้านรูปแบบ ลวดลาย สีสัน ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ อันจะเป็นผลทำให้ความนิยมและความเชื่อถือในสินค้าของผู้ซื้อลดลงหรือหมดไปย่อมเป็นผลกระทบให้จำนวนการจำหน่ายสินค้าลดลงด้วยแน่นอน รายได้ย่อมกระทบกระเทือนด้วย รวม

รวมทั้งมีปัญหาอื่น ๆ ติดตามมาอีกมาก อีกประการหนึ่งปัจจุบันยังมีจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวข้องต่อการให้ความช่วยเหลือแนะนำการผลิตแก่ผู้ประกอบการมีจำนวนไม่เพียงพอทำให้การให้ความช่วยเหลือแนะนำทำได้ไม่ค่อยจะทั่วถึงอย่างเต็มที่

๑๑.๔ ปัญหาทางการจำหน่ายสินค้า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีปัญหาการจำหน่ายสินค้าลดน้อยลงในระยะฤดูฝน ทั้งนี้เพราะมีจำนวนผู้ซื้อเดินทางเข้ามาซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่มีน้อยกว่าระยะอื่น ๆ เนื่องจากมีอุปสรรคจากสภาพภูมิอากาศที่มีฝนตกบ่อย ๆ แต่ระยะฤดูร้อนและหนาวที่มีเทศกาลต่าง ๆ จะมีจำนวนผู้ซื้อจำนวนมากจนสามารถจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้น ผู้ประกอบการกลับมีปัญหาการผลิตสินค้าไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อ เนื่องจากการขาดงานของแรงงานมีมากในระยะนี้จนทำให้ผู้ประกอบการขาดรายได้ส่วนนี้ไปเป็นจำนวนมาก อีกประการคือมีปัญหาผลิตภัณฑ์สินค้าบางประเภทไม่ได้รับความสนใจจากผู้ซื้อเท่าที่ควรและยังมีการแข่งขันจากผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เช่น ร่มกระดาษที่ถูกแข่งขันโดยร่มพลาสติก ทั้งผลิตภัณฑ์บางอย่างมีปัญหาในการนำติดตัวเดินทางเพราะมีขนาดใหญ่ มีน้ำหนักมาก หรือแตกเสียหายง่าย เช่น เครื่องไม้แกะสลัก เครื่องปั้นดินเผา ผลิตภัณฑ์บางประเภทมีปัญหาในการนำเข้าประเทศตามระเบียบข้อบังคับที่ห้าม เช่น ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เป็นต้น จากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าได้ไม่มากเท่าที่ควรและขาดรายได้บางส่วนไปอย่างน่าเสียดาย

๑๑.๕ ปัญหาทางการเงิน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นต้นทุนในการผลิตเพิ่มขึ้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากราคาวัตถุดิบแพงขึ้น ค่าขนส่งเพิ่มขึ้น ค่าแรงงานและค่าใช้จ่ายด้านอื่น ๆ เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังมีเงินทุนบางส่วนติดค้างเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้จำหน่ายหรือจำหน่ายไม่หมด ทำให้เกิดปัญหาเงินทุนหมุนเวียนไม่ค่อยสะดวกและยังเป็นอุปสรรคในการผลิตสินค้าในครั้งต่อไปที่ไม่สามารถผลิตได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากขาดเงินทุนที่เพียงพอ

๑๑.๖ ปัญหาทางด้านพ่อค้าคนกลาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทกำลังประสบปัญหาพ่อค้าคนกลางแข่งขันในการจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าอื่นทำให้ผู้ประกอบการมีโอกาสในการจำหน่ายสินค้าที่ตนผลิตน้อยลง ผู้ซื้อยังต้องซื้อสินค้าในราคาแพงขึ้นอีกด้วย จึงควรที่จะได้รับแก้ไขปัญหานี้ให้ลดน้อยลง เพื่อเป็นผลดีต่อทั้งผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้ามาจำหน่ายและผู้ซื้อด้วย

๑๑.๗ ปัญหาทางการการค้าเสียค่าเช่าที่จำหน่ายสินค้าแพงขึ้น ปัจจุบันผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีปัญหาจากการเสียค่าเช่าจ่ายเพิ่มขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากค่าเช่าที่จำหน่ายสินค้าสูงขึ้นจากที่ละ ๔๕๐-๑,๐๐๐ บาทต่อเดือน อันเป็นผลทำให้ต้นทุนในการผลิตเพิ่มขึ้นด้วย

๑๑.๘ ปัญหาทางการคมนาคม ปัจจุบันผู้ประกอบการบางแห่งยังไม่สามารถเดินทางนำสินค้าที่ผลิตมาจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ได้ เนื่องจากสภาพการคมนาคมยังไม่สามารถอำนวยความสะดวกได้ตลอดปี ในระยะฤดูฝนจะมีความยากลำบากในการเดินทางมาก อีกทั้งเส้นทางคมนาคมระหว่างศูนย์สินค้ากับแหล่งผลิตสินค้ายังมีไม่เพียงพอ ควรที่จะได้รับเร่งปรับปรุงแก้ไขปัญหาในข้อนี้ให้ดีขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการมีโอกาสในการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น

๑๑.๙ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย มีปัญหาเฉพาะของผู้ประกอบการที่ทำสินค้าผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เกี่ยวกับการถูกเลียนแบบลวดลายและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ จำเป็นต้องเสียค่าจ้างผู้ออกแบบอยู่เสมอเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์แบบใหม่ ๆ ที่ไม่ซ้ำกับผู้อื่น ๆ และจะได้เป็นที่สนใจของผู้ซื้อด้วย

๑๑.๑๐ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำเครื่องเงิน มีปัญหาเกี่ยวกับการผลิตล่าช้า สิ้นเปลืองเวลาในการผลิตสินค้ามากเกินไป ทั้งนี้เพราะการทำเครื่องเงินมีกรรมวิธีในการผลิตหลายขั้นตอน และยังต้องใช้ช่างรักที่แห้งช้ำมานานถึง ๓-๔ เดือน ทาภายนอกยิ่งทำให้เกิดความล่าช้ามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะฤดูร้อนจะแห้งช้ำมากกว่าระยะฤดูฝน อันเป็นผลให้ผู้ประกอบการมีผลผลิตไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่มีจำนวนมากในระยะฤดูร้อนโดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสงกรานต์และทำให้ผู้ประกอบการต้องขาดรายได้ส่วนนี้ไปอย่างน่าเสียดาย ถ้าหากผู้ประกอบการสามารถปรับปรุงการผลิตให้รวดเร็วและสิ้นเปลืองเวลาน้อยลงกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้แล้วย่อมจะมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

๑๑.๑๑ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำเครื่องไม้แกะสลัก ปัจจุบันนี้มีปัญหาเกี่ยวกับความยุ่งยากลำบากในการขออนุญาตนำไม้มาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าประเภทนี้ ทั้งนี้เพราะปัจจุบันป่าไม้ที่เป็นแหล่งผลิตไม้เหลือน้อยลงทุกที และอาจหมดสิ้นไปในอนาคต จึงจำเป็นที่รัฐบาลต้องมีการเข้มงวดควบคุมทางกฎหมายเพื่อป้องกันการทำลายป่ามากเกินไป แต่ก็ทำความยุ่งยากแก่ผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าประเภทนี้ด้วย

๑๑.๑๒ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำร่ม ผู้ประกอบการต้อง เสีย เวลาตกแต่งผลิตภัณฑ์มากเกินไปเนื่องจากมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตมาก และมีหลายขั้นตอนในการผลิตสินค้า แต่ราคาร่มกลับไม่ค่อยดีเท่าที่ควรอันทำให้ไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไป

๑๑.๑๓ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ขณะนี้ผู้ประกอบการกำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับความเสียหายของผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ ทั้งนี้เพราะไม้ไผ่ที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์ลักษณะต่าง ๆ จะมีมอดกัดกินและมีเชื้อราที่ทำความเสียหายอย่างมากต่อสินค้าโดยหาทางแก้ไขได้ยากมาก แต่การจะปรับปรุงแก้ไขหรือป้องกันอย่างจริงจังจำเป็นต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายขึ้นอีกมากในการใช้น้ำยาเคมีหรือกรรมวิธีอื่น ๆ อันเป็นการเพิ่มต้นทุนในการผลิตมากขึ้นด้วย

๑๑.๑๔ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำเครื่องปั้นดินเผา ผู้ประกอบการประสบปัญหาเกี่ยวกับการขึ้นแปลงค่าใช้จ่ายทางด้านพลังงานที่ใช้ในการผลิตสินค้ามากขึ้นเนื่องจากราคาของพลังงานต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ค่าไฟฟ้าที่ใช้ในการหมุนมอเตอร์เครื่องจักร เป็นต้น

๑๑.๑๕ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำผลิตภัณฑ์ข้าวเขา ปัจจุบันมีปัญหาด้านความไม่แน่นอนสม่ำเสมอในการผลิตสินค้า ทำให้ผลิตภัณฑ์ไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควรจะเป็น อันอาจทำให้ความนิยมของผู้ซื้อลดน้อยลงไปได้ในอนาคต

๑๑.๑๖ ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง ผู้ประกอบการประสบความยุ่งยากจากการขาดแคลนอุปกรณ์ในการผลิตสินค้าบางอย่างที่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศเนื่องจากหาซื้อในประเทศไม่ได้ เช่น เครื่องทำโครงหน้าตุ๊กตา เป็นต้น อันเป็นผลทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นและมีต้นทุนในการผลิตสูงขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย

จากปัญหาของผู้ประกอบการประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้มีข้อเสนอแนะที่รวบรวมมาจากข้อมูลสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท และจากข้อเสนอแนะของผู้วิจัย เพื่อจะสรุปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวของผู้ประกอบการให้ดีขึ้นดังหัวข้อต่อไปนี้

๑๒. ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภท

ต่าง ๆ มีหัวข้อที่เสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังนี้คือ

๑๒.๑ การแก้ไขปัญหาค้นแรงงาน ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้แรงงานมีพื้นฐานความรู้ความสามารถในการผลิตสินค้าดีขึ้น ด้วยการส่งเข้าฝึกอบรมรับการแนะนำ เทคนิควิธีการผลิตใหม่ ๆ จากหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง เช่น กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นการพัฒนาคุณภาพในการผลิตสินค้าของแรงงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม และยังควรที่ผู้ประกอบการจะต้องมีมาตรฐานในการควบคุมการทำงานของแรงงานให้มีความรับผิดชอบในหน้าที่การทำงานของตนให้มากขึ้นโดยมีการลาหยุดหรือขาดงานลดน้อยลง เพื่อจะได้เป็นผลดีต่อการผลิตสินค้าที่จะทำได้รวดเร็วและมีคุณภาพดีขึ้น

๑๒.๒ การแก้ไขปัญหาค้นวัตถุดิบ ควรมีมาตรการที่เหมาะสมของรัฐบาลในการควบคุมราคาวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ไม่ให้มีราคาสูงเกินไป และหน่วยราชการตลอดจนผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าประเภทนี้ควรส่งเสริมสนับสนุนและช่วยเหลือให้การผลิตวัตถุดิบประเภทต่าง ๆ ภายในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่สามารถทำได้สืบทอดไปอีกโดยเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการในการผลิตสินค้าและยังเป็นการนำวัตถุดิบในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดมากขึ้น แล้วยังควรมีการช่วยเหลือจัดหาแหล่งวัตถุดิบราคาถูกให้แก่ผู้ประกอบการด้วย เพื่อเป็นการช่วยลดต้นทุนในการผลิตของผู้ประกอบการให้น้อยลง

๑๒.๓ การแก้ไขปัญหาค้นเทคนิควิธีการผลิต ควรมีการดูแลให้ความช่วยเหลือแนะนำทางด้านเทคนิควิธีการผลิตแบบใหม่ ๆ ที่ก้าวหน้าให้แก่ผู้ประกอบการ เพื่อช่วยให้การผลิตได้ผลดียิ่งขึ้นทั่วถึงทุกแห่ง และยังควรที่เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องจะต้องให้คำแนะนำผู้ประกอบการให้เข้าใจถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่จะได้รับจากการขอรับความช่วยเหลือเพื่อนำความรู้ด้านเทคนิคใหม่ที่ได้ไปใช้ประโยชน์โดยสามารถเพิ่มจำนวนผลผลิตให้มากขึ้นแต่สิ้นเปลืองเวลาในการผลิตน้อยลง ทั้งยังช่วยให้สามารถควบคุมคุณภาพสินค้าดีขึ้น มีความแน่นอนสม่ำเสมอของผลิตภัณฑ์ในด้านรูปแบบ สี และอื่น ๆ ดีขึ้นกว่าเดิม

๑๒.๔ การแก้ไขปัญหาด้านการเงิน ควรจะมีการให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุน แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตสินค้ามากขึ้น โดยหน่วยราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบหรือสถาบันทางการเงินต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยเหลือให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการผลิตสินค้าได้ต่อไปอีกโดยไม่หยุดชะงักไปเนื่องจากเงินทุนไม่เพียงพอ เพราะเงินบางส่วนยังคงติดค้างเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้จำหน่ายอยู่ สำหรับความช่วยเหลือนั้นถ้าเป็นลักษณะของเงินกู้ควรให้เสียดอกเบี้ยต่ำและมีระยะเวลาผ่อนชำระค่านาน อันจะเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนหมุนเวียนสะดวกและเป็นการช่วยเพิ่มโอกาสในการดำเนินการผลิตสินค้าได้ยิ่งต่อไป

๑๒.๕ การแก้ไขปัญหาด้านการจำหน่ายสินค้า ควรมีการช่วยเหลือควบคุมราคาสินค้าไม่ให้มีราคาต่ำมากเกินไป ควรให้มีราคาเหมาะสมกันระหว่างต้นทุนการผลิตและกำไร แต่อย่างไรก็ดีควรมีการควบคุมทางด้านคุณภาพสินค้าให้เท่าเทียมกับราคาของสินค้าที่จะมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นใหม่ด้วย การควบคุมคุณภาพสินค้าให้ดีขึ้นนี้จะ เป็นผลดีช่วยให้ความนิยมและเชื่อมั่นในสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวจากผู้ซื้อดีขึ้น อันจะเป็นผลให้การจำหน่ายสินค้าสามารถเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม

๑๒.๖ การแก้ไขปัญหาด้านการเสียเงินค่าเช่าที่จำหน่ายสินค้าแพง ควรมีการปรับระบบค่าเช่าที่ให้เหมาะสมและควบคุมราคาค่าเช่าที่จำหน่ายสินค้าไม่ให้สูงเกินไปจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าแห่งนี้มากเกินไป ควรที่หน่วยราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในจังหวัด เชียงใหม่ต้องรับผิดชอบในการหามาตรการที่ดีเพื่อนำมาใช้แก้ไขปัญหานี้โดยรีบด่วน

๑๒.๗ การแก้ไขปัญหาด้านพ่อค้าคนกลาง เนื่องจากปัจจุบันนี้ผู้ที่จำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ ยังมีจำนวนบางส่วน เป็นเพียงพ่อค้าคนกลางที่ไม่ได้ผลิตสินค้าเองแต่รับสินค้ามาจากผู้ประกอบการที่อื่น ๆ แล้วนำมาจำหน่ายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น การที่มีจำนวนพ่อค้าคนกลางในศูนย์สินค้าแห่งนี้ เป็นผลเสียต่อผู้ประกอบการที่ผลิต และนำสินค้ามาจำหน่ายเองอย่างมาก เพราะเป็นการลดโอกาสในการจำหน่ายสินค้าให้น้อยลง และยังเป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้ากับผู้ซื้อที่จะติดต่อซื้อขายสินค้ากันโดยตรงอีกด้วย ผู้ประกอบการไม่สามารถจำหน่ายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อได้อย่างเต็มที่และผู้ซื้อต้องซื้อสินค้าในราคาแพงขึ้น ดังนั้นจำเป็นที่หน่วยงานราชการที่มีหน้าที่รับ

ผลิตขบโดยตรงของจังหวัด เชียงใหม่พยายามหาวิธีการควบคุมจำกัดและลดจำนวนพ่อค้าคนกลาง ให้น้อยลงไป ทั้งยังควรให้การส่งเสริมสนับสนุนให้มีจำนวนผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้า เองนำสินค้ามา จำหน่ายในศูนย์สินค้ามากขึ้นด้วย เพื่อจะได้ช่วยเพิ่มโอกาสในการจำหน่ายสินค้าให้แก่ผู้ประกอบการ และ เป็นการช่วยพัฒนาอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวของจังหวัด เชียงใหม่ให้ดีขึ้น

๑๒.๘ การแก้ไขด้านเส้นทางคมนาคม ควรมีการปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ระหว่าง

อำเภอ เมือง เชียงใหม่ที่มีศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ตั้งอยู่กับต่างอำเภอที่เป็นแหล่งผลิตของอุตสาหกรรมในครอบครัวให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โดยการปรับปรุงสภาพถนนเดิมหรือทำถนนใหม่ให้ สามารถใช้เดินทางอย่างสะดวกรวดเร็วตลอดปี อันจะเป็นผลดีต่อผู้ประกอบการในต่างอำเภอที่จะ สามารถเดินทางนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ได้เป็นจำนวนมากขึ้น ทั้งยังเป็นการช่วยสนับสนุนให้มีการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวเพิ่มขึ้น มีการพัฒนาทางด้านการผลิตสินค้าประเภทนี้ ขึ้นด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการมีตลาดที่ช่วยเพิ่มโอกาสในการจำหน่ายสินค้ามากขึ้น แล้วยังมี เส้นทางถนนใช้ในการคมนาคมขนส่งสินค้าไปกลับอย่างสะดวก

นอกจากข้อเสนอแนะดังกล่าวมาแล้วที่จะ เป็นการช่วยพัฒนาอาชีพการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม ในครอบครัวให้ดีขึ้นแล้ว ทางจังหวัด เชียงใหม่ยังควร เพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มีจำนวนผู้รู้จักและสนใจ เข้ามาซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่เพิ่มขึ้นอีกด้วย จากการขอความร่วมมือช่วยเหลือจาก หน่วยงานทั้งราชการและเอกชน เช่น กอ.ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บริษัทนำเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้ซื้อสำคัญให้มากขึ้นในการ เข้ามาซื้อสินค้าอุตสาหกรรม ในครอบครัวจากในศูนย์สินค้าแห่งนี้ และย่อมเป็นผลดีโดยตรงต่อผู้ประกอบการที่จะสามารถจำหน่าย สินค้ามากขึ้นและมีการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่เพิ่ม ขึ้น ซึ่งผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาการผลิตให้ดีขึ้นในด้านต่าง ๆ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตจากสภาพเดิมโดย เพิ่มแรงงาน วัสดุุดิบเพื่อให้ได้ผลผลิตจำนวนมากขึ้น รวม ทั้งมีการเพิ่มจำนวนผู้ที่เป็นสมาชิกในครอบครัวช่วยควบคุมดูแลการผลิตให้ได้ผลดี มีการเพิ่มชั่วโมงที่ ใช้ในการทำงานเพื่อให้ได้สินค้าจำนวนมากขึ้นและรวดเร็วขึ้นทันความต้องการของผู้ซื้อ และผลจาก การจำหน่ายสินค้ามากขึ้นของผู้ประกอบการย่อมช่วย เพิ่มรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการจนสามารถออมทรัพย์

ได้เป็นจำนวนมากขึ้นโดยมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม ผลดีดังกล่าวยังสืบเนื่องไปถึงเศรษฐกิจของท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ที่จะดีขึ้นด้วย เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นมีฐานะทาง เศรษฐกิจดีขึ้นกว่าเดิมนั่นเอง

จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้พบว่าตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทุกข้อ นั่นคือ แสดงว่าการดึงศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว คือ เกิดผลดีทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการผลิตให้ดีขึ้นจนสามารถได้ผลผลิต เพิ่มขึ้นและช่วยให้ผู้ประกอบการมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม จึงควรที่จะดำรงศูนย์สินค้าแห่งนี้ไว้ เพื่อ เป็นประโยชน์สืบต่อไป และควรจัดตั้งในจังหวัดอื่น ๆ ที่มีการผลิตสินค้าประเภทนี้มากอีกด้วย

บทที่ ๔

การอภิปรายผล สรุปผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ผ่านมา สามารถนำมาอภิปรายผล สรุปผล ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปได้เป็นลำดับดังนี้

การอภิปรายผล

ผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้พบว่าศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่มีผลต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวเป็นอย่างมาก เพราะเป็นตลาดโดยตรงสำหรับสินค้าประเภทนี้ และมีจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้นภายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ ดังนั้นจึงเป็นการช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการสามารถผลิตและจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อจะได้เพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการที่อยู่ใกล้เคียงศูนย์สินค้าจะได้รับประโยชน์มากที่สุด เพราะมีระยะทางไม่ห่างไกลจากศูนย์สินค้าและมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วในการขนส่งสินค้ามาจำหน่าย ดังนั้นจึงทำให้มีจำนวนผู้ประกอบการมาจากอำเภอเมืองมากที่สุด และมาจากอำเภอที่อยู่ใกล้เคียงคือ อำเภอสันกำแพง อำเภอสันทราย อำเภอสารภี อำเภอหางดง อำเภอสันป่าตอง แต่ผู้ประกอบการที่อยู่ห่างไกลและมีสภาพเส้นทางคมนาคมยังไม่ดีจะยังไม่สามารถรับประโยชน์จากศูนย์สินค้า ซึ่งถ้าหากมีการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้ดีขึ้นจะเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายในศูนย์สินค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิม อันมีผลกระทบเกี่ยวเนื่องทำให้มีการพัฒนาการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว และมีผลทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ประกอบการและท้องถิ่นดีขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย ผู้วิจัยเห็นว่าควรที่ผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบจะได้เร่งปรับปรุงเส้นทางคมนาคมจากศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ไปยังท้องถิ่นต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวให้ดีขึ้น เพื่อจะได้สะดวกรวดเร็วต่อการขนส่งสินค้ามาจำหน่ายของผู้ประกอบการ ช่วยให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในท้องถิ่นห่างไกลมีโอกาสจำหน่ายสินค้าและได้รับประโยชน์จากศูนย์สินค้านี้มากขึ้นซึ่งย่อมมีผลทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นจนมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม การพัฒนาในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวและ

การนำวัตถุดิบในท้องถิ่นต่างอำเภอต่างไกลจะมีมากขึ้น ในที่สุดย่อมมีผลทำให้มีการพัฒนาอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวขึ้นในท้องถิ่นต่างไกลต่าง ๆ โดยประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ มีการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นด้วย

สภาพของศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ในปัจจุบัน จากการสังเกตของผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าพบว่าการตั้งร้านค้าภายในศูนย์สินค้ายังไม่ค่อยเป็นระเบียบเรียบร้อยนัก และยังไม่ได้ให้ความสำคัญต่อผู้ซื้อเท่าที่ควร สภาพทางเดินที่ผู้ซื้อจะเดินเลือกซื้อสินค้ายังไม่จัดให้เป็นระเบียบและแคบทำให้ยากลำบากในการเดิน โดยเฉพาะในระยะที่มีผู้ซื้อมากกว่าปกติ เช่น ระยะเวลาเทศกาล วันหยุดสุดสัปดาห์ เป็นต้น จะมีความแออัดในบริเวณทางเดินมาก ไม่สะดวกต่อผู้ซื้อเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งถ้าหากไม่รีบแก้ไขปัญหานี้อาจทำให้เกิดความอึดอัด เบื่อหน่ายต่อผู้ซื้อและลดความนิยมในการเข้ามาเลือกซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าได้ในอนาคต อีกทั้งขณะนี้ยังมีปัญหาที่สมควรปรับปรุงโดยรีบด่วนเกี่ยวกับสภาพการจราจรโดยรอบศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ยังสับสนวุ่นวายอยู่มาก และการทำที่จอดรถทั้งรถของผู้ประกอบการที่จะใช้ในการขนย้ายสินค้ามาจำหน่าย และรถของผู้ซื้อก็ยังน้อยไม่เพียงพอต่อจำนวนรถที่มีมากกว่า ทำให้การจอดรถเกะกะไม่เป็นระเบียบแล้วยังก่อให้เกิดปัญหาทางการจราจรเพิ่มขึ้นกว่าเดิมที่วุ่นวายอยู่แล้ว ผู้ซื้อยังมีปัญหาคอขยระมัดระวังรถที่ขับชนสินค้าเข้าและออกในศูนย์สินค้าอีกด้วย ทำให้การเดินเลือกซื้อสินค้าไม่สามารถทำได้สะดวกสบายใจเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาระหว่าง ๑๗.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการขนสินค้าเข้ามาจำหน่ายเป็นประจำทุกวันจะมีรถชนสินค้าเข้าและออกมากจะเป็นระยะที่ผู้ซื้อมีปัญหาไม่สะดวกในการเดินซื้อสินค้ามากที่สุด ซึ่งจากปัญหาข้อบกพร่องดังกล่าวมานี้ผู้วิจัยมีความเห็นและขอเสนอแนะต่อผู้ที่บริหารเกี่ยวข้องรับผิดชอบต่อศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ที่สมควรรีบเร่งปรับปรุงแก้ไขให้สภาพของศูนย์สินค้าดีขึ้นว่าในปัจจุบันนี้ ทั้งทางด้านการจัดระเบียบของร้านค้า ทางเดินของผู้ซื้อ การขนย้ายสินค้าของผู้จำหน่าย การจัดที่จอดรถแก่ผู้จำหน่ายและผู้ซื้อ การจราจรรอบศูนย์สินค้า ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ซื้อให้นิยมเข้ามาซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าแห่งนี้มากยิ่งขึ้น ซึ่งย่อมเป็นการเพิ่มโอกาสในการจำหน่ายสินค้าของผู้ประกอบการที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากมีจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้นนั่นเอง ผู้ที่นำสินค้ามาจำหน่ายยังจะได้รับความสะดวก

ในการขนย้ายสินค้าด้วย นอกจากความเห็นของผู้วิจัยแล้ว ยังมีข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความเห็นของผู้ประกอบการที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้า และจากผู้ซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าแห่งนี้ สามารถสรุปความคิดเห็นที่ตรงกันได้ดังนี้คือ ทั้งผู้ประกอบการและผู้ซื้อต้องการให้มีการจัดระเบียบร้านค้าภายในศูนย์สินค้าให้ดีขึ้น จัดแยกประเภทสินค้าที่เหมือนกัน เช่น ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย เช่นเดียวกันให้จัดไว้ใกล้เดียวกัน ซึ่งการจัดสินค้าเป็นหมวดหมู่ตามประเภทสินค้าจะอำนวยความสะดวกต่อผู้ซื้อที่จะสามารถเลือกซื้อสินค้าได้อย่างรวดเร็ว ผู้จำหน่ายสินค้าจะสามารถจัดสินค้าได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีการแข่งขันตกแต่งร้านค้าให้เป็นที่น่าสนใจ เพื่อดึงดูดผู้ซื้อให้มากขึ้นด้วย

ส่วนทางเดินสำหรับผู้ซื้อในการเลือกซื้อสินค้านั้นควรมีการขยายให้กว้างขวางขึ้นและเป็นระเบียบเพื่อความสะดวกสบายในการเดินเลือกซื้อสินค้าของผู้ซื้อ และยังมิได้ผลประโยชน์ต่อความนิยมของผู้ซื้อที่จะเข้ามาซื้อสินค้ามากขึ้นในอนาคต เนื่องจากมีความพอใจในความสะดวกสบายและรวดเร็วในการเลือกซื้อสินค้าได้เป็นอย่างดี โดยไม่จำเป็นต้องมีการเบียดเสียดยัดเยียดกันโดยประหยัดเวลาในการที่จะต้องเดินทางไปซื้อสินค้าตามร้านค้าอื่น ๆ ที่อยู่ห่างไกลด้วย ทั้งนี้เพราะมีสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวหลายประเภทให้เลือกซื้อเพียงพอกอยู่แล้วภายในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่แห่งนี้

การปรับปรุงแก้ไขสภาพการจราจรเข้าและออกศูนย์สินค้า ตลอดจนการขนย้ายสินค้าและการจอดรถของผู้ที่นำสินค้ามาจำหน่ายและผู้ซื้อนั้นควรมีการขยายที่จอดรถให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของผู้ที่จะนำรถมาจอดด้วย การแบ่งแยกส่วนหนึ่งเป็นที่จอดรถของผู้ซื้อที่จะได้มีความสะดวกรวดเร็วในการนำรถเข้าหรือออก ไม่ต้องรบกวนยากับรถที่ขนส่งสินค้าของผู้จำหน่าย ส่วนที่เป็นที่จอดรถของผู้นำสินค้ามาจำหน่ายนั้นก็ควรจัดที่สำหรับการขนถ่ายสินค้าให้เหมาะสม มีระเบียบให้ผู้จำหน่ายขนส่งสินค้าในที่ซึ่งจัดให้และไม่ขนส่งสินค้าในที่ต่าง ๆ อันจะก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย ทั้งควรห้ามนำรถเข้าไปเล่นในบริเวณศูนย์สินค้าเพื่อขนส่งสินค้าลงอีกด้วย เพื่อจะได้เป็นการช่วยเพิ่มความสะดวกในการเลือกซื้อสินค้าของผู้ซื้อได้สะดวกสบายขึ้น ไม่ต้องคอยระวังรถ และควรมีการจัดระบบการจราจรเข้าหรือออกศูนย์สินค้าให้เป็นระเบียบและสะดวกรวดเร็วขึ้น ด้วยการจัดถนนโดยรอบศูนย์สินค้าให้มีทางเข้าและทางออกอยู่คนละทาง เพื่อความสะดวกในการนำรถเข้าออกหรือขนถ่ายสินค้าได้ง่ายขึ้น ควรทำป้ายบอกทางเข้าหรือออกให้ชัดเจน และยังควรมีการกำหนดเวลาในการนำรถเข้า

ออกในการขนสินค้าอีกด้วย เพื่อจะได้ไม่ก่อให้เกิดปัญหาหรืออุปสรรคต่อการเดินซื้อสินค้าของผู้ซื้อ ส่วนการจราจรโดยรอบจากถนนต่าง ๆ ที่จะมายังศูนย์สินค้าควรจัดให้มีระเบียบมากขึ้นด้วยเช่นกัน เพื่อเป็นการช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ซื้อและผู้ที่น่าสินค้ามาจำหน่ายให้สามารถเดินทางได้รวดเร็วขึ้น ไม่มีปัญหาการติดที่ทำให้ล่าช้าเสียเวลา จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบควรที่จะได้คำนึงถึงปัญหาต่าง ๆ และริบดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นทั้งสภาพของร้านค้าทางเดิน การจราจรเข้าออกรอบศูนย์สินค้า อันจะเป็นการให้ความสะดวกและเพิ่มความสนใจต่อผู้ซื้อที่จะเดินทางเข้ามาซื้อสินค้าภายในศูนย์สินค้าแห่งนี้เพิ่มขึ้น

แนวโน้มของศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ จากการสังเกตจำนวนผู้ซื้อที่เข้ามาซื้อสินค้าภายในศูนย์สินค้าพบว่ายังมีจำนวนมากและยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนขึ้นอีกเรื่อย ๆ เนื่องจากมีจำนวนนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นผู้ซื้อสินค้าเพิ่มมากขึ้นอันเป็นผลจากการที่มีการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวมากขึ้น อีกทั้งทำเลที่ตั้งของศูนย์สินค้ายังจัดว่าอยู่ในทำเลที่เหมาะสมและดีมาก เนื่องจากอยู่ในย่านธุรกิจการค้าที่มีบริษัทรถปรับอากาศตั้งอยู่หลายแห่ง จึงมีคนมากมายในบริเวณนี้ที่จะเข้ามาซื้อสินค้าภายในศูนย์สินค้าพื้น เมือง เชียงใหม่ จำนวนผู้ซื้อที่มีมากขึ้นนี้จะเป็นปัจจัยสนับสนุนให้ศูนย์สินค้าแห่งนี้สามารถตั้งได้อีกต่อไปเรื่อย ๆ โดยยังมีแนวโน้มที่จะพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นกว่าเดิมเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวได้มากขึ้น ไม่เฉพาะแต่ผู้ประกอบการในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น แต่ยังให้ประโยชน์ต่อผู้ประกอบการจากจังหวัดอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียงซึ่งมีระยะทางไม่ห่างไกลมาก และมีเส้นทางคมนาคมดีจะสามารถเดินทางนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ได้เช่นกัน ดังที่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้ว่ามีผู้ประกอบการจากจังหวัดลำพูนสามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาศูนย์สินค้าให้เป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจจากผู้ซื้อเพิ่มขึ้น ควรจะมีการเพิ่มการประชาสัมพันธ์มากขึ้นโดยความร่วมมือของทุกฝ่าย ทั้งราชการและเอกชน และควรมีการตกแต่งร้านค้าให้มีลักษณะแบบอย่างของวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่นการจัดทำหลังคาร้านหรือภายในร้านค้าเป็นแบบบ้านเรือนทางลานนา เป็นต้น ซึ่งถ้าหากสามารถจัดทำได้จะช่วยเพิ่มความสนใจให้แก่ผู้ซื้อ เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นอีกด้วย นอกเหนือจากที่ได้รับผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจดีขึ้นอยู่แล้ว แต่ไม่ควร

ที่จะมีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิมให้กลายเป็นลักษณะอาคารแบบศูนย์การค้าหรือร้านสรรพสินค้า ที่มีทั่วไปในกรุงเทพฯ หรือจังหวัดต่าง ๆ เพราะจะเป็นการทำลายลักษณะที่แท้จริงอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ไปจนหมดสิ้น และมีสภาพไม่แตกต่างไปจากร้านค้าทั่วไป ซึ่งย่อมมีผลเสียที่จะทำให้ผู้ซื้อลดความสนใจต่อการเข้ามาซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าอย่างแน่นอน

แล้วยังมีข้อเสนอแนะที่สมควรที่ผู้ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบจะได้นำไปพิจารณาดำเนินการจัดให้มีการเพิ่มเวลาในการจำหน่ายสินค้าให้มากขึ้น ถ้าเป็นไปได้ควรจัดสถานที่ให้ผู้ประกอบการสามารถจำหน่ายสินค้าได้ทั้งกลางคืนและกลางวันด้วย จะยิ่งเป็นการเพิ่มประโยชน์ของศูนย์สินค้าให้มากขึ้น ต่อผู้ประกอบการที่ผลิตและนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ และผู้ประกอบการจะมีโอกาสในการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้นโดยมีผลทำให้มีการพัฒนาอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวดีขึ้น ตลอดจนมีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นตามไปด้วย ซึ่งจากประโยชน์ของศูนย์สินค้าที่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวดังกล่าวแล้วผู้วิจัยหวังว่าจะมีการรักษาปรับปรุงและพัฒนาศูนย์สินค้าให้ดำรงอยู่และก้าวหน้า เพื่อเป็นประโยชน์สืบต่อไปในอนาคต

สภาพในปัจจุบันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว จากผลของการสังเกตและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภท มีจำนวนแรงงานรวม จำนวนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตรวม จำนวนผลผลิตรวม จำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมที่เข้าร่วมประกอบอาชีพ จำนวนชั่วโมงรวมที่ใช้ในการทำงาน จำนวนรายได้รวม จำนวนการออมทรัพย์รวม เพิ่มขึ้นทั้งสิ้น และมีจำนวนดังกล่าวเพิ่มขึ้นจากการเปรียบเทียบจำนวนในระบปัจจุบันที่มีมากกว่าระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้ทุกข้อ ตั้งแต่ข้อ ๑.๑ - ๓.๒ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ที่จัดตั้งขึ้นเป็นตลาดกลางสำหรับจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้สามารถจำหน่ายสินค้าเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม อันมีผลสืบเนื่องทำให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาการผลิตสินค้าดีขึ้นกว่าเดิมและมีระดับการครองชีพดีขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งยังเกิดผลดีต่อผู้ซื้อที่สามารถเลือกซื้อสินค้าได้โดยตรงจากผู้ประกอบการในราคาไม่แพงเท่ากับที่ซื้อจากพ่อค้าคนกลาง สำหรับประโยชน์ที่ศูนย์สินค้าพื้นเมือง

เชียงใหม่มีต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวตามผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ค้นพบว่าผู้ประกอบการที่ทำสินค้าผ้าฝ้ายมีจำนวนแรงงานรวม จำนวนวัตถุดิบรวม จำนวนผลผลิตรวม จำนวนชั่วโมงทำงานรวม จำนวนรายได้รวม จำนวนการออมนทรัพย์รวม เพิ่มขึ้นจากเดิมมากที่สุด ยิ่งกว่าอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบระยะเวลาระหว่างระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่กับระยะปัจจุบัน เมื่อมีการตั้งศูนย์สินค้าแห่งนี้ขึ้นแล้ว ปัจจุบันผู้ประกอบการที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายได้มีการพัฒนาการผลิตโดยเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิม เนื่องจากความต้องการสินค้าของผู้ซื้อมีจำนวนเพิ่มขึ้นย่อมเป็นผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายจำเป็นต้องเพิ่มปัจจัยในการผลิตทั้งแรงงานและวัตถุดิบมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นจนเพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อ และยังจำเป็นต้องเพิ่มชั่วโมงที่ใช้ในการทำงานผลิตสินค้ามากขึ้น เพื่อให้การผลิตสามารถทำได้อย่างรวดเร็วและได้จำนวนสินค้ามากขึ้น ทั้งยังมีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายมีรายได้เพิ่มขึ้นจนสามารถออมนทรัพย์ได้มากขึ้นด้วย เนื่องจากสามารถจำหน่ายสินค้าเป็นจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมนั่นเอง

ส่วนผู้ประกอบการที่ทำผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมืองมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้นจากเดิมมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ แต่ไม่ใช่ผู้ประกอบการที่ทำผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายที่มีจำนวนต่าง ๆ เพิ่มขึ้นดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายจะใช้แรงงานในการผลิตส่วนใหญ่เป็นพวกแรงงานจ้างมากกว่าสมาชิกในครอบครัว ด้วยสมาชิกในครอบครัวจะเป็นผู้บริหารงานควบคุมดูแลการผลิตเท่านั้น แต่ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมืองมีแรงงานส่วนใหญ่มาจากสมาชิกในครอบครัวของผู้ประกอบการมากกว่าแรงงานจ้าง และมีการทำสืบทอดกันมาเป็นเวลานานจนสมาชิกในครอบครัวสามารถผลิตสินค้าได้เป็นอย่างดีด้วย ดังนั้นเมื่อมีการจำหน่ายเพิ่มขึ้นและผู้ประกอบการจำเป็นต้องเพิ่มผลผลิตสินค้าได้เป็นอย่างดีด้วย ดังนั้นเมื่อมีการจำหน่ายเพิ่มขึ้นและผู้ประกอบการจำเป็นต้องเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของผู้ซื้อที่เพิ่มขึ้น ผู้ประกอบการที่ทำสินค้าประเภทนี้จึงจำเป็นต้องมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้นในการผลิตสินค้าให้รวดเร็วและได้จำนวนมากขึ้น

ในทางที่ตรงกันข้ามกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีจำนวนการเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทอื่น ๆ มีดังนี้คือ ผู้ที่ทำผลิตภัณฑ์สินค้าพวกนม มี

จำนวนแรงงานรวม จำนวนชั่วโมงทำงานรวม จำนวนรายได้รวม จำนวนการออมทรัพย์รวม เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ได้รับความนิยมจากผู้ซื้อน้อยกว่าสินค้าประเภทอื่น ๆ ที่จำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งร่มกระดาษที่ผู้ซื้อส่วนใหญ่มีความเห็นว่านำไปใช้ประโยชน์ได้น้อย ทนทานน้อยกว่าร่มพลาสติก อันเป็นผลทำให้การจำหน่ายมีจำนวนน้อยและผู้ประกอบการไม่สามารถเพิ่มการผลิตสินค้าได้มากเท่าที่ควร และย่อมมีผลกระทบทำให้จำนวนแรงงาน และชั่วโมงการทำงานเพิ่มขึ้นน้อยด้วย ทั้งยังมีรายได้จากการจำหน่ายน้อยกว่าสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทอื่น ๆ อันเป็นผลทำให้มีการออมทรัพย์น้อยด้วย

ส่วนผู้ประกอบการที่มีจำนวนวัตถุดิบรวมที่ใช้ในการผลิตและจำนวนผลผลิตรวม เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ คือ ผู้ที่ทำเครื่องไม้แกะสลัก ทั้งนี้เพราะปัจจุบันป่าไม้ที่เป็นแหล่งวัตถุดิบไม้ที่สำคัญที่ใช้ในการแกะสลักถูกทำลาย เหลือน้อยลงไปทุกทีจนอาจหมดไปในอนาคตอันใกล้นี้ จึงเป็นผลทำให้วัตถุดิบที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทนี้ขาดแคลนหาได้ยากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าหากยังมีการทำลายป่าอยู่เรื่อย ๆ ราคาไม้ในปัจจุบันนี้จึงมีราคาแพงขึ้นมาก อีกทั้งรัฐบาลยังมีการเข้มงวดมากทางด้านกฎหมายในการขออนุญาตนำไม้มาใช้เป็นวัตถุดิบในการแกะสลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม้สักมีการกำหนดมาตรการเคร่งครัดมาก ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการทำลายป่ามากเกินไป แต่ผู้ประกอบการที่ทำเครื่องไม้แกะสลักจะได้รับความเดือดร้อนมากในการขออนุญาตนำไม้มาใช้เป็นวัตถุดิบโดยต้องผ่านหลายขั้นตอน จากเหตุผลดังกล่าว เป็นอุปสรรคทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถผลิตสินค้าได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องมีต้นทุนในการผลิตสูงชันมากและยังอาจประสบการขาดแคลนวัตถุดิบไม้ในบางเวลา รวมทั้งมีความยากลำบากในการขอนำไม้มาใช้แกะสลักจนเป็นผลให้ผู้ประกอบการที่ทำเครื่องไม้แกะสลักมีจำนวนวัตถุดิบเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด และย่อมเป็นผลทำให้มีจำนวนผลผลิตเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดด้วยเพราะขาดวัตถุดิบที่จะนำมาใช้ในการผลิตอย่างเพียงพอ

สำหรับผู้ประกอบการที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวม เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่จำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่คือ ผู้ประกอบการที่ทำเครื่องเงิน ทั้งนี้เพราะแม้ว่าการผลิตจะทำได้แบบครอบครัวและทำสืบทอดกันมานานแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากขั้นตอนของวิธีการผลิตสินค้าเครื่องเงินค่อนข้างยุ่งยาก ลื่นเป็ลืองเวลามาก และต้องใช้

ความพยายามมากในการทำ การฝึกฝน เพื่อให้เกิดความชำนาญงานจนสามารถผลิตสินค้าได้นั้นต้องใช้เวลานานมาก จึงทำให้สมาชิกในครอบครัวของผู้ประกอบการบางครอบครัวไม่ทำการผลิตสินค้าสืบทอดจากบรรพบุรุษอีกต่อไป เพราะเห็นว่าการผลิตทำได้ยากและตนเองไม่สามารถทำได้ จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายและน่าห่วงอย่างยิ่งว่าการผลิตสินค้าเครื่อง เช่นจะขาดแคลนผู้ผลิตที่มีความชำนาญงานในอนาคต ถ้าหากไม่รับหาทางแก้ไขหรือพยายามส่งเสริมให้มีการฝึกฝนอย่างจริงจังและมีผู้ดำเนินการผลิตสินค้าประเภทนี้ได้อีก

แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาจากส่วนรวมแล้วพบว่ามีการเพิ่มขึ้นของจำนวนแรงงานรวม จำนวนวัตถุดิบรวมที่ใช้ในการผลิต จำนวนผลผลิตรวม จำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมที่เข้าร่วมประกอบอาชีพ จำนวนชั่วโมงรวมที่ใช้ในการทำงาน จำนวนรายได้รวม จำนวนการออมทรัพย์รวม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ อันมีจำนวนการเพิ่มขึ้นแตกต่างกันไป นั่นคือแสดงว่าการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่มีผลกระทบทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีจำนวนแรงงาน วัตถุดิบ ผลผลิต สมาชิกในครอบครัว ชั่วโมงทำงาน รายได้ การออมทรัพย์ เพิ่มขึ้นกว่าเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่กับระยะปัจจุบัน ตรงกับสมมติฐานทุกข้อที่ตั้งไว้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังที่ได้แสดงรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลไปแล้ว

แนวโน้มของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว จากข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์ไปแล้ว ประกอบกับการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า มีจำนวนผู้ประกอบการยึดถือทำเป็นอาชีพหลักเพิ่มขึ้น แสดงว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวได้รับประโยชน์จากศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่มากในการเป็นตลาดสำหรับจำหน่ายสินค้าที่เป็นผลผลิตของตน ทั้งยังเห็นความสำคัญและความเป็นที่ที่จะต้องมีศูนย์สินค้าพื้นเมือง เป็นตลาดเพื่อเพิ่มโอกาสในการจำหน่ายสินค้าได้มากขึ้นกว่าเดิม ปัจจุบันนี้มีจำนวนผู้ประกอบการ เป็นจำนวนมากที่นำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ และยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ไม่เฉพาะแต่ผู้ประกอบการของจังหวัด เชียงใหม่เท่านั้น แต่ยังมีผู้ประกอบการจากจังหวัดใกล้เคียงสามารถนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ได้ด้วย อันเป็นการช่วยพัฒนาอาชีพการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมให้ดีขึ้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว

ยังมีแนวโน้มที่จะสามารถดำเนินการผลิตสินค้าได้เพิ่มขึ้น และมีรายได้จากการจำหน่ายเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เพราะศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ยังมีจำนวนผู้ซื้อเพิ่มขึ้น เพียงแต่ต้องพยายามให้ความช่วยเหลือส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการให้สามารถดำเนินการผลิตต่อไปได้โดยมีปัญหาดังกล่าว ๑ ลดน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะนี้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทกำลังประสบปัญหาสำคัญคือ ปัญหาจากการขึ้นราคาน้ำมันและภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจนเป็นผลทำให้ต้องเพิ่มทุนในการผลิตสินค้าสูงขึ้นมาก และอาจเพิ่มขึ้นมากเกินไปจนเกิดปัญหาในการผลิตแก่ผู้ประกอบการได้ในอนาคต ทั้งนี้ เพราะแม้ผู้ประกอบการจะมีรายได้ดีจากการจำหน่ายสินค้าในปัจจุบัน แต่จำเป็นต้องใช้จ่ายในการลงทุนผลิตสินค้าเพิ่มขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน จึงน่าเป็นห่วงว่าผู้ประกอบการบางแห่งจำเป็นต้องลดการผลิตหรือหยุดกิจการผลิตสินค้าได้อีกต่อไปอีก และยังมีปัญหาต่อค้าคนกลางแข่งขันในการจำหน่าย อันจะก่อให้เกิดผลเสียต่ออาชีพการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวอย่างมาก ตลอดจนกระทบกระเทือนต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ประกอบการและท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องควรรับเร่งดำเนินการหาวิธีการหรือแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้โดยด่วนที่สุด เพื่อเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้ประกอบการสามารถทำการผลิตสินค้าได้อีกต่อไปอีกในอนาคต จากความคิดเห็นของผู้วิจัยและจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความต้องการของผู้ประกอบการ เห็นว่าควรมีความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการเพิ่มมากขึ้นกว่าในปัจจุบัน และควรให้การช่วยเหลือผู้ประกอบการอย่างทั่วถึงด้วย สำหรับการช่วยเหลือควรมีทั้งทางด้านการให้คำแนะนำฝึกฝนแรงงานให้มีความรู้ความเข้าใจในการผลิตที่ขึ้น จัดหาแหล่งวัตถุดิบราคาถูกให้ ช่วยเหลือแนะนำทางด้านเทคนิควิชาการใหม่ ๆ ที่ก้าวหน้าที่จะช่วยให้ได้ผลผลิตจำนวนมากและรวดเร็ว ให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพิ่มขึ้นถ้าหากช่วยเหลือในลักษณะเงินกู้ควรให้เสียดอกเบี้ยในราคาต่ำ และมีระยะเวลาใช้คืนยาวนาน ควรมีการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้มีความสะดวกรวดเร็วต่อผู้ประกอบการ และควรลดจำนวนพ่อค้าคนกลางให้น้อยลง เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าหากผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวได้รับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมสามารถดำเนินการผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ได้ต่อไปอีกในอนาคต แต่ผู้ประกอบการเองควรมีการประหยัดค่าใช้จ่ายต้นทุนในการผลิตเฉพาะแต่สิ่งที่มีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น และควรคิดวิธีการลดต้นทุนในการผลิตให้น้อยลง

เท่าที่จะทำได้ ตลอดจนพยายามจัดหาสิ่งทดแทนวัตถุดิบราคาแพงโดยหาจากภายในท้องถิ่นแหล่งผลิต เพื่อเป็นการประหยัดค่าขนส่งวัตถุดิบ เป็นต้น ถ้าหากผู้ประกอบการยังสามารถดำเนินการผลิตสินค้า เพื่อจำหน่ายได้ต่อไปอีกเรื่อย ๆ ย่อมเป็นผลดีต่ออาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัว และนำรายได้มาให้ แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้นจนมีระดับการครองชีพดีขึ้น ตลอดจนมีผลดีต่อเศรษฐกิจของท้องถิ่นจังหวัด เชียงใหม่ด้วยต่อไปอีก

ผลดีที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าการจัดตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ขึ้นเป็นตลาด โดยตรงของสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัว ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่มีตลาดในการจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น และมีโอกาสในการจำหน่ายสินค้า เพิ่มขึ้น อันเป็นผลกระทบที่ดีทำให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาการผลิตให้ดีขึ้นกว่าเดิม และมีรายได้ เพิ่มขึ้นจากการจำหน่ายสินค้าจนสามารถออมทรัพย์ได้มากขึ้น อันทำให้มีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม ทั้งยังมีผลดีสืบเนื่องไปถึงท้องถิ่นจังหวัด เชียงใหม่ที่คนในท้องถิ่นจังหวัด เชียงใหม่ที่มีงานทำเพิ่ม มากขึ้นกว่าเดิม มีรายได้ของท้องถิ่นเพิ่มขึ้น มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น ในที่สุดย่อมเป็นผลดี ต่อเศรษฐกิจของท้องถิ่นจังหวัด เชียงใหม่และสืบเนื่องไปจนถึงเศรษฐกิจของประเทศที่จะดีขึ้น ดังนั้น จากเหตุผลที่เป็นผลดีจากการวิจัยดังกล่าวจึงควรที่จะได้มีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการดำรงศูนย์สินค้า แห่งนี้ไว้เพื่อเป็นตลาดสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวในการจำหน่ายสินค้าต่อไปเรื่อยๆ ไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงหรือยุบเลิกไป ทั้งนี้เพราะปัจจุบันนี้ศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่นอกจากจะ ให้ประโยชน์อย่างมากต่อผู้ประกอบการ ท้องถิ่นจังหวัด เชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงแล้ว ยังได้ กลายเป็นเอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งของ จังหวัด เชียงใหม่ที่ไม่ควรมีการทำลายให้หมดไป เพราะศูนย์ สินค้าแห่งนี้กำลังเป็นที่สนใจและรู้จักของผู้ซื้อทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ถ้าหากมีการทำลาย สภาพเดิมโดยเปลี่ยนแปลงให้เหมือนกับร้านสรรพสินค้าโดยทั่วไป ย่อมจะเป็นการทำลายเอกลักษณ์เดิม ไปอย่างน่าเสียดาย ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการให้คงสภาพเดิมของศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ไว้ตามเดิม ไม่ควรเปลี่ยนแปลงหรือทำลาย และหน่วยราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบของจังหวัด เชียงใหม่ควรให้การ ดูแลเอาใจใส่รักษาและปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นว่าควรจัดให้มีการตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองในลักษณะ เช่นเดียวกับศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ ขึ้นอีกในหลาย ๆ จังหวัดที่เป็นแหล่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวในทุกภาคของประเทศไทยด้วยจะเป็นสิ่งที่ดียิ่ง โดยเฉพาอย่างยิ่งจังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่กำลังประสบปัญหาความยากจนเนื่องจากการทำเกษตรกรรมไม่ได้ผล และมีจำนวนผู้คนประชนชนละทิ้งถิ่นฐานอพยพเข้าหางานทำโดยแออัดอยู่ในกรุงเทพฯ ในขณะนี้นั้น ควรมีการรับผิดชอบโดยด่วน และรับให้มีการจัดตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองขึ้นโดยเร็ว เพื่อเป็นการลดปัญหาที่ประชาชนกำลังประสบให้น้อยลง และยังเป็นการช่วยให้มีการพัฒนาอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวที่มีอยู่เดิมแล้วในภาคนี้ให้ก้าวหน้าขึ้น ตลอดจนช่วยให้ประชาชนในภาคนี้มีระดับการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม เช่นเดียวกับจังหวัดเชียงใหม่ วัตถุประสงค์ในท้องถิ่นจะถูกนำมาใช้เพิ่มขึ้นนับเป็นประโยชน์ต่อประชาชนในท้องถิ่น คนในท้องถิ่นจะมีงานทำมากขึ้น และในที่สุดเศรษฐกิจของท้องถิ่นย่อมดีขึ้นกว่าเดิมด้วย แล้วถ้าหากสามารถจัดตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองขึ้นได้ทุกภาคของประเทศย่อมเป็นผลดีทำให้ผู้ประกอบการมีการพัฒนาการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในครอบครัวดีขึ้นและมีระดับการครองชีพดีขึ้นในทุกภาค เช่นเดียวกับผู้ประกอบการของจังหวัดเชียงใหม่โดยมีผลสืบเนื่องไปถึงฐานะทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นแต่ละภาค และประเทศด้วยอย่างแน่นอนในที่สุด

การสรุปผล

การศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาถึงผลกระทบของศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ที่ มีต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าแห่งนี้ เปรียบเทียบจากจำนวนแรงงานรวมจำนวนวัตถุดิบรวมที่ใช้ในการผลิต จำนวนผลผลิตรวม จำนวนสมาชิกในครอบครัวรวมที่เข้าร่วมประกอบอาชีพ จำนวนชั่วโมงรวมที่ใช้ในการทำงาน จำนวนรายได้รวม จำนวนการออมทรัพย์รวม ที่เพิ่มขึ้นในปัจจุบันจากระยะก่อนตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ สำหรับข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้มาจากการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรที่เป็นผู้ประกอบการที่ผลิตและนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้ ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาค้นคว้า แล้วนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติแบบร้อยละ ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้คือ

๑. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน รอบครัวประเภทต่าง ๆ มีที่อยู่ซึ่งเป็นแหล่งผลิตสินค้า อยู่ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่มากที่สุด และยังมีในอำเภอที่ใกล้เคียงที่มีระยะทางห่างจากอำเภอเมืองเชียงใหม่ระหว่าง ๔ - ๒๒ กิโลเมตรเท่านั้น ส่วนอำเภอที่ห่างไกลเกินกว่า ๒๒ กิโลเมตร จะไม่มีผู้ประกอบการนำสินค้าที่ผลิตมาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนี้เลย ทั้งนี้เพราะมีระยะทางห่างไกลมากและสภาพเส้นทางคมนาคมยังไม่ค่อยดีจึงยังไม่สะดวกในการเดินทาง และไม่สามารถนำสินค้ามาจำหน่ายได้ แต่สำหรับผู้ประกอบการจากจังหวัดลำพูนที่อยู่ใกล้เคียงจังหวัดเชียงใหม่สามารถนำสินค้ามาจำหน่ายในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ได้เนื่องจากมีระยะทางใกล้และมีสภาพเส้นทางคมนาคมสะดวกรวดเร็วสามารถใช้เดินทางได้ตลอดเวลา

๒. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวมีจำนวนผู้ที่ยึดถือทำเป็นอาชีพหลัก เพิ่มขึ้นจากเดิม มีจำนวนที่เพิ่มขึ้น เปลี่ยนแปลงมาจากผู้ที่เคยทำเป็นอาชีพรองในระยะก่อตั้งศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ แล้วเปลี่ยนมาทำเป็นอาชีพหลักในปัจจุบันในทุกประเภทอุตสาหกรรม

๓. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนแรงงานรวม เพิ่มขึ้นกว่าเดิม ตรงตามสมมุติฐานข้อ ๑.๑

๔. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนวัตถุดิบรวมที่ใช้ในการผลิต เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๑.๒

๕. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนผลผลิตรวม เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๑.๓

๖. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวรวม เข้าร่วมประกอบอาชีพ เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๒.๑

๗. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนชั่วโมงทำงานรวม เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๒.๒

๘. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนรายได้รวม เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๓.๑

๙. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวทุกประเภทมีจำนวนการออมทรัพย์รวม เพิ่มขึ้นตรงตามสมมุติฐานข้อ ๓.๒

ปัญหาในการศึกษาค้นคว้า

๑. เนื่องจากระยะเวลาที่ทำการวิจัยเป็นระยะฤดูฝน ซึ่งเป็นอุปสรรคทำให้การวิจัยทำได้ยากลำบากและต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นในการรวบรวมข้อมูล ทั้งยังทำให้การวิจัยไม่สามารถทำได้รวดเร็วเท่าที่ควร

๒. ผู้วิจัยจำเป็นต้องเดินทางไปรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ในช่วงเวลากลางคืน ทำให้มีปัญหาในด้านสวัสดิภาพของการเดินทางอย่างมาก

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป

๑. ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าต่อไปอีกเกี่ยวกับแนวโน้มในการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่ว่าจะมีการพัฒนาดีขึ้นในอนาคตเพียงใด

๒. ควรมีการศึกษาผลิตภัณฑ์ที่มีวัตถุดิบจากผลผลิตทางเกษตรกรรมทั้งสดและแห้งที่มีผู้ประกอบการผลิตและนำมาจำหน่ายในศูนย์สินค้าแห่งนั้นนอกเหนือจากผลิตภัณฑ์ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้อแล้ว

๓. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นและความต้องการของผู้ซื้อที่เข้ามาซื้อสินค้าในศูนย์สินค้าพื้นเมืองเชียงใหม่ด้วย

บรรณาการ

บรรณานุกรม

- กองนโยบายการพาณิชย์ กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ ภาวะเศรษฐกิจและสังคมในภาคเหนือของประเทศไทย โรงพิมพ์ข่าวพาณิชย์ ๒๕๒๑, ๓๔๔ หน้า
- กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ "การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและประชาชนทั่วไป" บริการอุตสาหกรรมสาร ๓ : ๑, ๒๕๒๑
- กองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ "การส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว" บริการอุตสาหกรรมสาร ๑ : ๘, ๒๕๒๒
- กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม บันทึกเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สารศึกษาการพิมพ์ ๒๕๑๔, ๒๗๖ หน้า
- กองสำรวจวิจัยชนบท สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท การแก้ปัญหาความยากจนอันเกิดจากการใช้กำลังแรงงานไม่เต็มที่ในเขตเร่งรัดพัฒนาชนบท ๒๕๑๔, ๔ หน้า
- กองอุตสาหกรรมในครอบครัว กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม การส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัวและหลักสูตรการฝึกอบรม มิตรนราการพิมพ์ ๒๕๒๐, ๔๐ หน้า
- กฤตยา แลพวงมาลัย "เหตุผลเกี่ยวกับการแจกกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ชนบท" อุตสาหกรรมสาร ๗ : ๒๒, ๒๕๑๐
- จำนงค์ สมประสงค์และประดิษฐ์ ขาสมปิติ เศรษฐศาสตร์แรงงาน ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพฯ ๒๕๑๔, ๑๔๔ หน้า
- ชนนท์ อรรถกานนท์ สภาพแรงงานของประเทศไทยในมโนภาพโดยการศึกษาค่าจ้างและสวัสดิการของลูกจ้างแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๒๕๑๔, ๖๐ หน้า
- ชินวุธ สุนทรสิมะ การประสานนโยบายเศรษฐกิจเพื่อการพัฒนาและเสถียรภาพ ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๔, ๒๐๒ หน้า
- ธนาคารกรุงเทพ จำกัด วารสารเศรษฐกิจ ๔ : ๑๔, ๒๕๒๒

ธงชัย ชูสุวรรณ การอพยพแรงงานเข้าสู่ตัวเมืองเชียงใหม่ รายงานการวิจัย คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๒๕๒๑, ๘๓ หน้า

หน่วยวิจัยเศรษฐกิจ ธนาคารแห่งประเทศไทย ภาวะการผลิต การลงทุนและการจ้าง งานภาคอุตสาหกรรม การค้า และก่อสร้าง ๒๕๒๑, ๔๘ หน้า

นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ วิเคราะห์ที่มาของการขาดวินัยทางสังคม ๒๕๑๖, ๑๖ หน้า (ขัดสำเนา)

นราธิพย์ ชูศิริวงศ์และวัฒนา ส. จันเจริญ ปัญหาการสร้างทุนในประเทศด้อยพัฒนา ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพฯ ๒๕๒๐, ๑๕๓ หน้า

บุญยง พิทยโส มท - เศรษฐศาสตร์ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ กรุงเทพฯ ๒๕๒๓, ๒๖๔ หน้า

ประภิด แสงวิเชียร การเพิ่มผลิต ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย กองโรงงานอุตสาหกรรม ๒๕๑๓, ๔๖ หน้า

ประพันธ์ เสวตนิมิต เศรษฐศาสตร์ภูมิภาค สำนักพิมพ์ดวงกมล กรุงเทพฯ ๒๕๒๐, ๒๓๔ หน้า

ประเสริฐ วิทยาธิรัฐ ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพฯ ๒๕๑๘, ๓๐๓ หน้า

ปิยาภรณ์ เอิบประสานสุข แรงงานและสภาพแรงงานในประเทศไทย เอกสารของส่วนวิจัยเศรษฐกิจ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ๒๕๑๗, ๖๔ หน้า

แรงงาน กรม แรงงานสัมพันธ์ บพิธการพิมพ์ ๒๕๒๓, ๔๕ หน้า

ศูนย์วิจัยสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นของครัวเรือนในหมู่บ้านที่ทำการทดลองปลูกพืชตลอดปีในจังหวัดเชียงใหม่ ๒๕๒๐, ๔๓ หน้า

สากล สถิตวิทยานันท์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะแจกจ่ายของอุตสาหกรรมเกษตรกับการแจกจ่ายของผลิตผลวัตถุดิบทางการเกษตรในภาคตะวันออกเชิงเหินของประเทศไทย

ปริญญาภิพนธมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๒๐, ๘๔ หน้า

สุพล จันทราปัดย์ อุปสรรคในการพัฒนาเกษตรกรรมในภาคตะวันออกเชิงเหิน รายงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาวิจัยแห่งชาติ ๒๕๑๘, ๒๑ หน้า

เสนอ อนุชา การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ รายงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ ๒๕๑๗, ๑๔๓ หน้า

ส่วนวิจัยเศรษฐกิจ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ปัญหาแรงงานในประเทศไทย ๒๕๑๗, ๖๔ หน้า

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี แผนพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สี่ (๒๕๒๐ - ๒๕๒๔) ๒๕๒๐, ๓๒๕ หน้า

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติ รายงานผลการสำรวจ วิจัย วิเคราะห์หลังการดำเนินการเพื่อ
วัดผลการพัฒนาที่มีต่อประชาชนในเขตเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดอุบลราชธานี ๒๕๒๑, ๕ หน้า

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงใหม่ สำนักปลัดกระทรวงพาณิชย์ รายงานข้อมูลการค้าของจังหวัด
เชียงใหม่ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๑ - ๒๕๒๒ ๒๕๒๒, ๔๔ หน้า

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ รายงานข้อมูลสถิติอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปี
พ.ศ. ๒๕๒๒ ระยะครึ่งปีแรก ๒๕๒๒, ๓๔๐ หน้า

เอนก บุญภักดิ์ "การเปลี่ยนฐานะประเทศให้เป็นประเทศอุตสาหกรรม" อุตสาหกรรมสาร ๒ : ๑-
๑๑, ๒๕๑๓

อัญชลี ภูษณสัมฤทธิ์ ภูมิศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒๕๒๑, ๑๓๒ หน้า

อัมพร วิจิตรพันธ์ เศรษฐศาสตร์แรงงาน โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพฯ ๒๕๑๔,
๒๕๕ หน้า

Bracey, H.E. "A Rural Component of Centrality Applied to Six Southern
Countries in The United Kingdom" Economic Geography, 32 : 42-49,
January, 1956.

Chen, Cheng Siang. "Land Utilization in Formosa" Geographical Review,
16 : 412, July, 1951.

D.E. Keeble (ed) in Cole, John P. and King, Cuchlaine, A.M. "Techniques
and Theory in Geography" Quantitative Geography. Robert Maol, Chose
and Co, Ltd : 1970. 692 p.

Donald D, Macphail. "Perto Rican Dairying : Revolution in Tropical
Agriculture", Geographical Review. 84 : 224, July, 1963.

- Estall, R.C. "The Electronic Product Industry of New England", Economic Geography. 39 : 189, 1963.
- Estall, R.C; and R.O. Buchanan. Industry Activity and Economic Geography. Hutchinson & Co (Publishers) Ltd; 1973. 252 p
- George, F, Deasy. "Geographical Significance of Recent Change in Mining and in the Bituminous Coal Fields of Pensinvania" Economic Geography, 33 : 360, October, 1957.
- Haggett, Peter. "A Modern Systhesis", Geography. Harper & Row, Publishers; 1975. 620 p.
- Hilhorst, J.G.M. Regional Development Theory : An Attemp to Synthesize. Institute of Social Studied, The Hague, 1967. 71 p.
- Hodder, B.W; and Roger Lee. Economic Geography. Methnen & Co Ltd; 1977. 207 p.
- Hoyle, B.S. "African Politic and Port Expansion at Dar Es Salaam, Geographical Review. 68 : 45, January, 1978.
- Jatinen S. "The Inter Sigfication of Finish Farming" Economic Geography. 33 : 31, January, 1957.
- John E; Brush. "The Iron and Steel Industry in India", Geographical Review. 17 : 454, January, 1952.
- Lambert, M; Audrey. "Farm Consolidation and Improvement in the Netherland", Economic Geography. 37 : 115 - 123, April, 1961.
- Logan M.I. "Capital City Development in Australia" Australia Geography. Hunomann, Melbourn, 1968. 269 p.

- Loyal, Durand, Jr. "The Dairy Industry of the Hawaiian Islands" Economic Geography. 35 : 230, July, 1959.
- Marshall, Alfred. (ed) in American Craft. 59 - 60, June-July, 1979.
- McGovern, P.D. "Industrial Development in Vancouver Area" Economic Geography. 37 : 189, July, 1961.
- Melamid, Alexander. "The Geographical Pattern of Iranian Oil Development" Economic Geography. 35 : 207, July, 1959.
- Parsons, Jame, J. "Recent Industrial Development in the Gulf South" Geographical Review. 16 : 69 - 70, January. 1950.
- Peter E; Lloyd. and Kecken Peter. "A Theoretical Approach to Economic Geography" Location in Space. harper & row, A Wheaton Company; 1972. 574 p.
- Pine, Deborah. (ed) in American Craft. 48 - 49, December-January, 1978.
- Pollock, C; Norman. "Industrial Development in East Africa", Economic Geography. 36 : 344, July. 1960.
- Pred, Allen. "Industrialization: Initial Advantage and American Metropolitan Growth", Geographical Review. 55 : 180-185, April, 1965.
- Preston, D.J. "Trend in Brazilian Agriculture Development", Geographical Review. 18 : 89, July, 1953.
- Ray, D; Michael. The Geography of Economic Systems. Prentice-Hall, Inc; Englewood Cliffs, New Jersey, 1967. 529.
- Roger, H.B. "The Changing Geography of Lancashire Cotton Industry" Economic Geography. 38 : 299, October, 1962.

- Scott, Peter. "The Australian CBD", Economic Geography. 35 : 290, October, 1959.
- Siddall, William, R. "Wholesale-Retail Trade Ratios as indices of Urban Centrality", Economic Geography. 37 : 126 - 129, April. 1961.
- Sinclair, Robert. "Australia's Place in Europe's Electronic Power Exchange", Geographical Review. 54 : 93, January. 1964.
- Smile, A.E. "Shopping centres, in the Greater London". Institute of British Geographers. Transactions and Papers, 29 : 201, 1961.
- South, Robert, B. "Coca in Bolivia", Geographical Review. 67 : 24, 1977.
- Steed, Guy. P.F. "Centrality and Locational Change", Economic Geography. 52 : 192 - 194, July, 1976.
- Stewart, W; Howe. Industrial Economic : An Applied Approach. (Britton, ed), Redwood & Ltd, 1978. 255 p.
- Stigler, (1968, 110). (ed) in American Craft. 88, June - July, 1979.
- Theodore, Klimasewski. "Corporate Dominance of Manufacturing in Appalachia", Geographical Review. 68 : 98-101, January, 1978.
- Ullman, Edward, L. Amenities as a factor in Regional Growth. Richmond, Virginia 1954. 624 p.

ภาคผนวก ก .
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวที่ผลิตและจำหน่ายสินค้า

ในศูนย์สินค้าพื้นเมือง เชียงใหม่

๑. ชื่อเจ้าของ _____ ประเภทอุตสาหกรรม _____

ที่อยู่ปัจจุบัน _____

ก่อตั้งศูนย์ทำเป็นอาชีพ () อาชีพหลัก ปัจจุบันทำเป็นอาชีพ () อาชีพหลัก

() อาชีพรอง () อาชีพรอง

๒. จำนวนแรงงาน

๒.๑ ก่อตั้งศูนย์มีแรงงานทั้งหมดรวม _____ คน

๒.๒ ปัจจุบันมีแรงงานทั้งหมดรวม _____ คน

๒.๓ แรงงานในปัจจุบันมาจาก () สมาชิกในครอบครัว

() จ้างผู้อื่น

๒.๔ จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่เข้าร่วมประกอบอาชีพก่อตั้งศูนย์มีจำนวน _____ คน

และปัจจุบันมีจำนวนรวม _____ คน

๒.๕ ปัจจุบันแรงงานจ้างมีจำนวนรวม _____ คน

๒.๖ แรงงานจ้างได้จากคน () ในท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่

() จากจังหวัดอื่น ๆ

๒.๗ จำนวนชั่วโมงในการทำงานของแรงงานโดยเฉลี่ย

ก่อตั้งศูนย์ทำงานคนละ _____ ชั่วโมง/วัน

ปัจจุบันทำงานคนละ _____ ชั่วโมง/วัน

๓. จำนวนผลผลิต

	ชนิดผลผลิต	ก่อตั้งศูนย์	ปัจจุบัน
๓.๑	_____	_____	ชิ้น / _____ ชิ้น /
๓.๒	_____	_____	ชิ้น / _____ ชิ้น /
๓.๓	_____	_____	ชิ้น / _____ ชิ้น /

๓.๔ _____ ขึ้น, _____ ขึ้น /

๓.๕ _____ ขึ้น / _____ ขึ้น /

๓.๖ การสั่งทำสินค้า (____) ไม่มี
(____) มี ในกำหนดเวลา _____ เดือน

๓.๗ ปัจจุบันมีเครื่องทุนแรงคือ _____

๓.๘ สถาบันที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำทางด้านการผลิตอุตสาหกรรมคือ _____

๔. จำนวนวัตถุดิบ

ชนิดวัตถุดิบ	จำนวนที่ใช้ก่อนตั้งศูนย์	จำนวนที่ใช้ปัจจุบัน	แหล่งวัตถุดิบ
๔.๑ _____	_____ / _____	_____ / _____	_____
๔.๒ _____	_____ / _____	_____ / _____	_____
๔.๓ _____	_____ / _____	_____ / _____	_____
๔.๔ _____	_____ / _____	_____ / _____	_____
๔.๕ _____	_____ / _____	_____ / _____	_____

๕. จำนวนรายได้สุทธิ

๕.๑ ก่อนตั้งศูนย์มีรายได้สุทธิ _____ บาท/วัน

๕.๒ รายได้สุทธิก่อนตั้งศูนย์ (____) ยังไม่เพียงพอ
(____) เพียงพอต่อการเลี้ยงครอบครัว

๕.๓ รายได้สุทธิปัจจุบัน (____) ไม่เกิน ๑๐๐ บาท/วัน
(____) ๑๐๐-๕๐๐ บาท/วัน
(____) ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท/วัน
(____) สูงกว่า ๑,๐๐๐ บาท/วัน

๕.๔ รายได้สุทธิปัจจุบันเป็นรายได้ (---) ประจำ (---) ปีเศษ

๕.๕ จำนวนรายได้สุทธิปัจจุบัน (,) ยังไม่เพียงพอ

(---) เพียงพอต่อการเลี้ยงครอบครัว

๕.๖ รายได้สุทธิสูงสุดปัจจุบัน ----- บาท/วัน ในระยะเวลา -----

รายได้สุทธิต่ำสุดปัจจุบัน ----- บาท/วัน ในระยะเวลา -----

๖. จำนวนการออมทรัพย์

๖.๑ การออมทรัพย์ก่อนเกษียณ () ไม่

() มี จำนวน ----- บาท/เดือน

๖.๒ การออมทรัพย์ปัจจุบัน () ไม่มี

() มี จำนวน ----- บาท/เดือน

๖.๓ ปัจจุบันออมทรัพย์โดยวิธี ----- สถานที่ -----

๖.๔ สถานที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินคือ -----

๗. ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวคือ

๗.๑ -----

๗.๒ -----

๗.๓ -----

๗.๔ -----

๗.๕ -----

๘. ข้อคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครอบครัวคือ -----

ภาคผนวก ข .

ข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสัมภาษณ์

๑. ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย

จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการรวม ทรัพย์สิน (บาท/เดือน)
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	
๑.	๑๒	๒๐	๒๐	๔๐	๓	๖	๑	๓	๔๕	๑๕๐	๔๕๐	๑๐๐	๕๐๐
๒.	๔	๑๖	๓๐	๖๐	๒	๔	๓	๕	๗๐	๑๖๘	๓๒๕	๑๐๐	๘๐๐
๓.	๕	๑๒	๒๕	๕๐	๓	๖	๓	๔	๕๐	๔๖	๓๗๕	๒๐๐	๑,๐๐๐
๔.	๓	๗	๑๒	๓๕	๑	๓	๗	๗	๑๘	๔๔	๒๖๐	๑๐๐	๓๐๐
๕.	๒	๔	๔	๑๖	๐.๕	๐	๑	๒	๑๐	๓๕	๑๑๕	-	๕๐
๖.	๑	๒	๔	๑๖	๐.๕	๑	๑	๒	๕	๑๔	๘๐	-	๔๐
๗.	๔	๕	๔	๑๖	๐.๕	๑	๑	๒	๒๐	๔๐	๒๕๐	-	๓๐๐
๘.	๒	๕	๕	๒๐	๐.๕	๑	๒	๓	๑๘	๔๐	๑๑๐	-	๕๐
๙.	๒	๔	๗	๒๒	๐.๕	๑	๓	๓	๑๐	๒๘	๑๗๕	-	-
๑๐.	๕	๗	๑๑	๒๕	๐.๕	๑.๕	๔	๔	๒๕	๔๔	๒๔๐	-	๓๐๐
๑๑.	๔	๖	๑๒	๓๔	๐.๕	๒	๓	๓	๒๐	๔๘	๒๒๕	-	๒๕๐
๑๒.	๕	๑๒	๑๒	๔๐	๑	๓	๔	๖	๔๘	๔๖	๔๕๐	๒๐๐	๑,๐๐๐
๑๓.	๕	๗	๑๔	๓๒	๐.๕	๑.๕	๒	๓	๓๐	๔๔	๑๕๕	-	๑๐๐
๑๔.	๕	๑๕	๑๕	๓๐	๑	๒	๒	๔	๔๘	๑๒๐	๑๒๐	-	-

๑. ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย (ต่อ)

	จำนวนแรงงาน (คน)		จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการออม ทรัพย์สิน (บาท/เดือน)	
			ผ้าฝ้าย (เมตร/วัน)	ก้าย (หลอด/วัน)												
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน
๑๕.	๓	๔	๑๘	๒๔	๑	๑.๕	๖	๘	๓	๔	๑๘	๒๔	๕๐	-	-	-
๑๖.	๕	๑๒	-	-	๖	๒๔	๑๐	๑๒	๓	๔	๖๐	๙๖	๑๖๕	๒๐๐	๕๐๐	๕๐๐
๑๗.	๓	๖	๘	๑๘	๐.๕	๑	๗	- ๑๖	๑	๒	๑๘	๔๘	๔๐	-	๑๐๐	๑๐๐
๑๘.	๔	๗	๑๐	๒๓	๑	๑.๕	๑๐	๑๕	๑	๒	๒๔	๔๘	๗๐	-	๕๐	๕๐
๑๙.	๑	๒	๓	๑๐	๐.๕	๑.๕	๑๐	๒๐	๑	๑	๕	๑๔	๒๐๐	-	๑๐๐	๑๐๐
๒๐.	๑๖	๒๖	๑๒๐	๑๕๐	๗	๑๒๐	๗๖	๑๒๘	๔	๖	๑๑๕	๒๐๘	๔๖๕	๕๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐
๒๑.	๓	๕	-	-	๓	๕	๖	๑๐	๑	๓	๑๘	๔๐	๑๔๕	-	๑๐๐	๑๐๐
๒๒.	๑	๒	-	-	๓	๑๒	๑๘	๖๐	๑	๒	๖	๑๖	๑๓๕	-	๑๐๐	๑๐๐
๒๓.	๑	๓	๔	๑๒	๐.๕	๑	๒	๘	๑	๓	๖	๒๑	๔๕	-	๕๐	๕๐
๒๔.	๕	๗	๔	๑๕	๑.๕	๓	๖	๑๒	๒	๓	๓๐	๔๘	๑๔๐	๓๐	๒๕๐	๒๕๐
๒๕.	๗	๑๔	๕๕	๘๐	๒	๕	๒๖	๔๐	๓	๓	๖๐	๑๐๒	๓๑๐	-	๔๐๐	๔๐๐
๒๖.	๖	๑๕	๒๔	๕๖	๒	๔	๒๕	๖๕	๓	๓	๕๕	๑๐๕	๓๕๕	-	๒๕๐	๒๕๐
๒๗.	๕	๑๕	๕๐	๙๐	๓	๕	๓๐	๔๕	๒	๔	๖๕	๑๒๐	๒๙๐	๑๕๐	๕๐	๕๐

๑. ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย (ต่อ)

จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการยอม หักหย (บาท/ไร่ 1)
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน สินค้า	
๒๘.	๘	๒๐	๒๕	๕๕	๒	๓.๕	๒	๒	๖๕	๑๖๐	๒๖๕	๕๐	๓๐๐
๒๙.	๒	๕	๒๐	๕๐	๑	๒.๕	๑	๓	๑๐	๓๕	๑๕๐	-	๕๐
๓๐.	๔	๑๖	๓๐	๕๐	๐	๓	๓	๔	๓๐	๑๒๘	๒๙๕	-	๒๕๐
๓๑.	๓	๑๔	๒๔	๔๐	๑.๕	๓	๒	๓	๕๑	๑๐๒	๒๑๐	๕๐	๒๕๐
๓๒.	๕	๑๐	๑๘	๕๑	๑	๓.๕	๓	๕	๔๐	๘๐	๒๘๐	๓๕	๓๐๐
๓๓.	๕	๔	-	-	๑๕	๒๕	๑	๒	๔๒	๕๕	๑๕๕	-	๑๐๐
๓๔.	๒	๕	๘	๒๐	๐.๕	๑	๒	๓	๑๐	๓๕	๑๒๕	-	๓๕
๓๕.	๓	๓	-	-	๑๑	๑๘	๑	๒	๓๖	๕๖	๑๕๐	-	๑๐๐
๓๖.	๑	๒	-	-	๒	๔	๑	๒	๖	๑๖	๑๒๐	-	-
๓๗.	๔	๖	๑๒	๓๖	๐.๕	๑.๕	๑	๒	๑๒	๔๒	๑๐๕	-	-
๓๘.	๓	๔	-	-	๔	๑๐	๑	๓	๓๕	๖๓	๑๓๕	-	๕๐
๓๙.	๓	๕	-	-	๓	๕	๑	๒	๑๕	๔๐	๓๕	-	-
๔๐.	๔	๖	-	-	๓	๕	๔	๖	๒๔	๕๒	๓๕	-	-

๑. ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย (ต่อ)

จำนวนแรงงาน (คน)		จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการออม ทรัพย์สิน (บาท/เดือน)	
		ผ้าฝ้าย (เมตร/วัน)	ด้าย (หลอด/วัน)	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า										
ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน ศูนย์ สินค้า
๔๑. ๔	๔	-	๓๐	๔๔	๔๐	๔๖	๔๐	๑	๒	๔๒	๓๒	๑๐๐	๑๕๕	-	๓๕
๔๒. ๓	๓	๖	๐.๕	๕.๕	๔๐	๒๖	๔๐	๒	๓	๓๖	๕๖	๘๐	๑๖๕	-	๑๐๐
๔๓. ๓	๔	๒๐	๑	๒.๕	๓๒	๒๔	๓๒	๑	๓	๓๖	๖๔	๑๐๐	๑๕๕	-	๕๐
๔๔. ๓	๖	๑๔	๑	๒.๕	๓๐	๑๐	๒๐	๒	๓	๑๔	๔๒	๖๐	๓๕	-	-

๒. เครื่องเขิน

จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)	จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการรวม ทรัพยากร (บาท/เดือน)
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน		ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	
๑.	๒	๔	๑๐	๒๐	๑๐.๕	๑	๒๐	๑๐	๒๐	๔๐	๕๐	๕๐
๒.	๕	๘	๓๐	๔๘	๑๐.๕	๒.๕	๔๘	๓๐	๖๕	๑๖๐	๕๐	๑๔๐
๓.	๓	๕	๒๐	๔๑	๒	๒.๕	๔๑	๒๐	๓๕	๘๐	-	-
๔.	๖	๗	๓๐	๓๕	๑	๒	๓๕	๓๐	๕๖	๑๐๐	-	๕๐

จำนวนแรงงาน (คน)		จำนวนผู้ปฏิบัติงาน ไม่ (ลบ. ชม. / วัน)		จำนวนผลผลิต (ชิ้น / วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม. / วัน)		จำนวนรายได้ (บาท / วัน)		จำนวนการออม ทรัพย์ (บาท / เดือน)	
ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน
๑๒	๑๔	๑๒๐	๑๘๐	๑๕	๒๒	๓	๕	๗๒	๑๑๒	๒๕๐	๓๕๐	-	๓๐๐
๗	๙	๑๘๐	๒๘๐	๔	๙	๓	๔	๓๕	๖๓	๔๗๕	๕๐๐	๑๕๐	๕๐๐
๒	๓	๑๔๐	๑๖๐	๒๐	๓๐	๒	๓	๑๕	๒๕	๑๘๘	๑๐๐	-	๑๐๐
๕	๘	๑๗๕	๒๒๐	๕	๘	๒	๓	๓๐	๖๕	๓๒๕	๓๐๐	-	๓๐๐
๒	๖	๑๘๐	๒๖๐	๘	๑๕	๒	๔	๑๒	๔	๓๖๕	๒๐๐	-	๒๐๐
๘	๑๐	๑๘๐	๓๐๐	๑๘	๓๐	๒	๕	๔๐	๘๐	๒๐๕	๑๐๐	-	๑๐๐
๔	๕	๑๒๐	๒๐๐	๓	๔	๑	๑	๒๐	๓๕	๒๗๕	๒๐๐	๑๐๐	๒๐๐
๔	๘	๑๒๐	๒๔๐	๖	๑๒	๑	๓	๒๔	๖๔	๒๓๕	๑๗๕	-	๑๗๕
๔	๔	๑๐๐	๒๖๐	๘	๒๐	๑	๓	๒๐	๓๕	๒๓๕	๑๕๐	๗๕	๑๕๐
๖	๙	๑๔๐	๑๖๐	๒๕	๓๒	๔	๖	๓๖	๖๔	๒๑๐	-	-	-
๓	๕	๙๐	๑๕๐	๙	๑๕	๓	๕	๑๕	๔๐	๑๘๕	-	-	-

๓๕

๘. รวม

จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนวัตถุติด				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)	จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)	จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)	จำนวนรายได้ (บาท/วัน)	จำนวนการ อพยพ (บาท/เดือน)
	ผ้าแพร (เมตร/วัน)	กระดาษสา (แผ่น/วัน)	ตำบรัม (คัน/วัน)						
ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า
๑. ๓	๔	๑๒	-	๑๒๐	๒	๑๔	๑๕๕	-	๕๐
๒. ๒	-	๒๕	๔๐	๑๐	๑	๐๖	๙๐	-	-
๓. ๓	๕	๑๐	๓๐	๕๐	๒	๓๔	๑๒๐	-	๑๐๐

	จำนวนแรงงาน (คน)		จำนวนวัสดุที่ใช้ (ลำ/วัน)		จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน.)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการอพยพ (บาท/เดือน)	
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน
๑.	๘	๑๐	๘	๑๒	๑๐	๒๐	๓	๕	๔๘	๕๐	๑๒๐	๒๐๐	-	๑๐๐
๒.	๘	๑๐	๕	๑๐	๑๕๐	๓๐๐	๑	๓	๔๘	๔๐	๑๖๐	๑๖๐	-	๕๐
๓.	๕	๘	๓๕	๔๐	๓๕๐	๕๐๐	๓	๓	๒๕	๖๕	๕๐๐	๕๐๐	๑๐๐	๓๐๐
๔.	๓	๔	๓	๕	๕	๑๒	๒	๓	๑๘	๒๕	๒๕	๖๕	-	-
๕.	๔	๖	๑๕	๑๒	๒๐	๓๐	๒	๔	๒๔	๔๕	๑๗๕	๒๗๕	๕๐	๑๐๐
๖.	๔	๘	๔	๑๒	๑๕	๔๕	๓	๓	๓๐	๔๖	๗๕	๑๔๕	-	๑๐๐
๗.	๒	๕	๘	๑๖	๔๐	๘๐	๒	๒	๑๒	๔๐	๘๐	๒๐๐	-	๑๐๐
๘.	๕	๗	๔	๗	๑๒	๒๑	๑	๒	๒๔	๕๖	๗๐	๑๒๕	-	๒๕๐
๙.	๓	๖	๕	๑๐	๑๒๕	๒๕๐	๓	๖	๒๑	๔๘	๕๐	๘๖	-	-
๑๐.	๑๒	๑๕	๗	๑๑	๕๐	๗๕	๒	๓	๗๒	๑๒๐	๑๕๕	๑๕๕	-	๕๐
๑๑.	๗	๙	๑๖	๓๒	๒๕	๔๕	๒	๔	๔๒	๖๓	๑๒๐	๑๗๕	๕๐	๑๐๐
๑๒.	๘	๑๐	๖	๑๕	๒๔	๓๐	๓	๔	๔๘	๘๐	๗๕	๑๓๐	-	๕๐
๑๓.	๔	๑	๔	๖	๘	๑๒	๔	๖	๒๔	๔๘	๘๐	๑๑๕	-	-
๑๔.	๒	๔	๕	๑๐	๑๒๐	๒๕๐	๑	๒	๑๐	๒๕	๗๕	๑๐๕	-	-

๖. เครื่องปั้นดินเผา

	จำนวนนางเงง (คน)	จำนวนวัตถุติด				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)	จำนวน สมาชิก ในครอบครัว (คน)	จำนวน ชั่วโมง ทำงาน (ชม. /วัน)	จำนวนรายได้		จำนวนการ อพยพย้าย (บาท/เดือน)
		สินค้า (ครัวเรือน) วัน	สินค้า (ครัวเรือน) วัน	สินค้า (ครัวเรือน) วัน	สินค้า (ครัวเรือน) วัน				ก่อนตั้ง บ้านใหม่	หลังตั้ง บ้านใหม่	
๑.	๑๘	๒๐	๒	๔	๑.๕	๒	๒.๕	๔	๔๐๐	๔๐๐	๑๐๐ ๕๐๐
๒.	๖	๑๒	๑.๕	๒	๐.๕	๑	๑.๕	๒	๑๕๐	๓๐๐	- ๕๐๐
๓.	๓	๖	๐.๕	๑	๐.๕	๑	๐.๕	๑	๑๕๐	๓๐๐	- ๑๐๐

๗. ผลิตภัณฑ์ชาวเขา

	จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนวัตถุดิบ				จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)	จำนวนสมาชิก ในครอบครัว		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการออม ทรัพย์สิน (บาท/เดือน)	
		ผ้าย่อย		ด้ายพอ			ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน		
		(เมตร/วัน)	(มัด/วัน)	(มัด/วัน)	(มัด/วัน)									
๑.	๒	๓	๖	๐.๕	๑	๑๒	๒	๔	๑๐	๒๔	๑๐๐	๑๔๕	-	๕๐
๒.	๓	-	-	๑.๕	๓	๑๕	๑	๒	๑๕	๓๕	๖๐	๑๑๐	-	๕๐
๓.	๔	๑๖	๓๐	๑	๒	๓๕	๑	๒	๓๐	๔๒	๑๐๐	๓๕๐	๕๐	๒๕๐
๔.	๔	๓๕	๔๐	๑	๒	๕๐	๔	๕	๓๕	๕๖	๑๐๐	๑๖๐	-	-
๕.	๓	๑๐	๒๐	๒	๔	๔๕	๓	๕	๓๕	๓๕	๑๐๐	๑๖๗	๕๐	๑๐๐
๖.	๔	๔	๑๕	๒	๓	๕๐	๔	๖	๔	๔๒	๑๐๐	๑๕๐	-	-
๗.	๑	๑.๕	๓	๐.๕	๑	๔	๑	๒	๖	๑๔	๔๔	๖๕	-	๕๐
๘.	๑	๑.๕	๓	๐.๕	๑	๕	๐	๒	๕	๑๔	๕๐	๖๐	-	๕๐
๙.	๑	-	-	๑	๓	๕	๑	๒	๕	๑๔	๓๐	๔๐	-	๕๐
๑๐.	๔	-	-	๕	๑๒	๒๓	๒	๓	๓๐	๕๖	๔๕	๑๕๐	-	๕๐
๑๑.	๖	๕	๑	๐.๕	๑	๒๔	๑	๒	๓๐	๕๖	๖๐	๔๐	-	๕๐
๑๒.	๔	๖	๕	๐.๕	๑	๑๕	๔	๖	๑๒	๔๒	๔๐	๑๖๐	-	๕๐
๑๓.	๔	-	-	๑	๓	๑๐	๑	๒	๒๐	๓๕	๕๐	๔๐	-	-
๑๔.	๔	๑๕	๒๑	๑	๒	๑๕	๒	๔	๓๐	๔๕	๑๐๐	๑๕๐	-	๕๐
๑๕.	๓	-	-	๕	๔	๑๕	๒	๒	๑๔	๓๕	๔๐	๑๓๕	-	๕๐

๘. ผลิตภัณฑ์จากพื้นเมือง

	จำนวนแรงงาน (คน)		จำนวนวัตถุดิบ ผ้า (เมตร/วัน)		จำนวนผลผลิต (ชิ้น/วัน)		จำนวนสมาชิก ในครอบครัว (คน)		จำนวนชั่วโมง ทำงาน (ชม./วัน)		จำนวนรายได้ (บาท/วัน)		จำนวนการออม ทรัพย์ (บาท/เดือน)	
	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน	ก่อนตั้ง ศูนย์ สินค้า	ปัจจุบัน
๑.	๓	๕	๕	๕	๑๘	๓๐	๑	๓	๑๘	๕๐	๓๐	-	-	๕๐
๒.	๔	๑๐	๑๐	๑๖	๕๐	๕๐	๒	๕	๕๐	๗๐	๒๒๕	-	-	๑๐๐
๓.	๓	๕	๓	๖	๑๕	๒๕	๓	๕	๑๕	๒๘	๑๒๐	-	-	-
๔.	๓	๖	๑๕	๓๕	๒๐	๕๐	๒	๓	๒๕	๕๘	๑๗๐	-	-	๕๐
๕.	๔	๗	๑๒	๒๒	๒๕	๔๒	๔	๗	๒๘	๕๖	๑๕๐	๕๐	๕๐	๑๐๐
๖.	๓	๕	๘	๑๕	๑๕	๓๕	๑	๓	๑๘	๕๐	๑๒๕	-	-	-

ภาคผนวก ก.

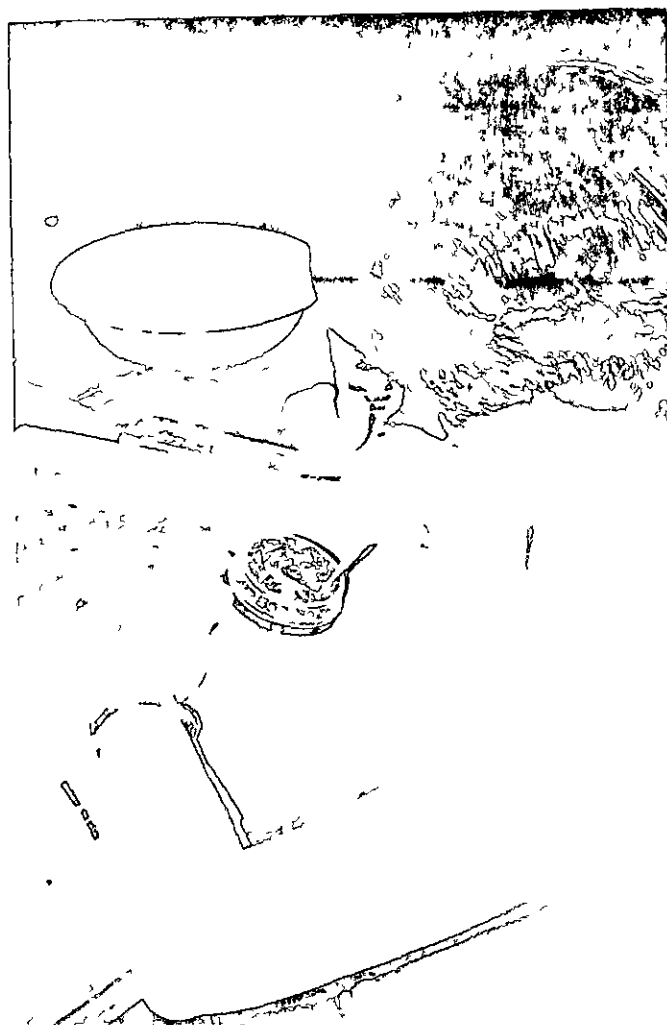
ภาพผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมในครอบครัว

๑. ผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้าย
๒. เครื่องเขิน
๓. เครื่องไม้แกะสลัก
๔. ร่ม
๕. ผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่
๖. เครื่องปั้นดินเผา
๗. ผลิตภัณฑ์ชาวเขา
๘. ผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาพื้นเมือง

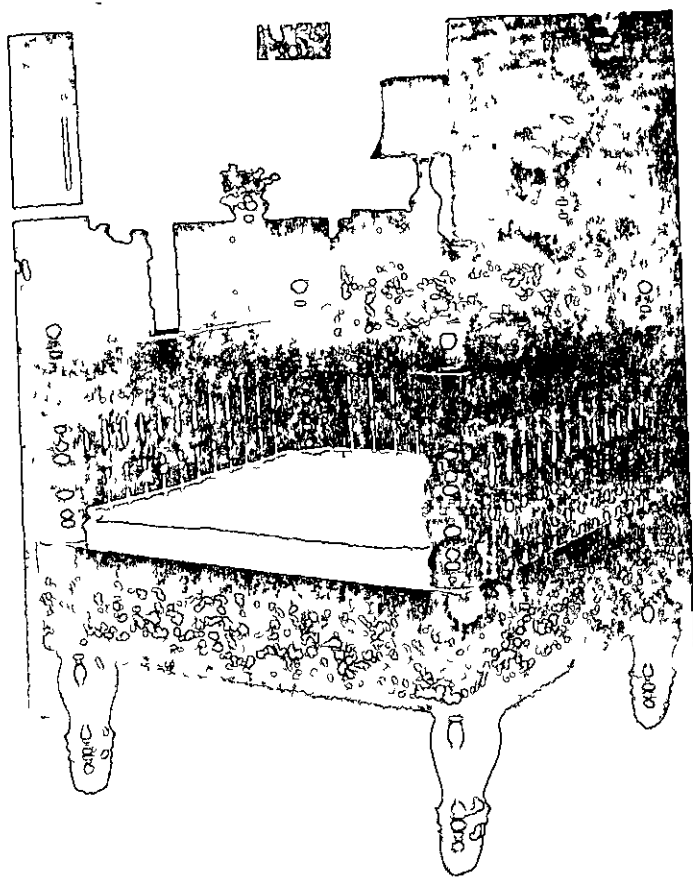
(1)

(2)

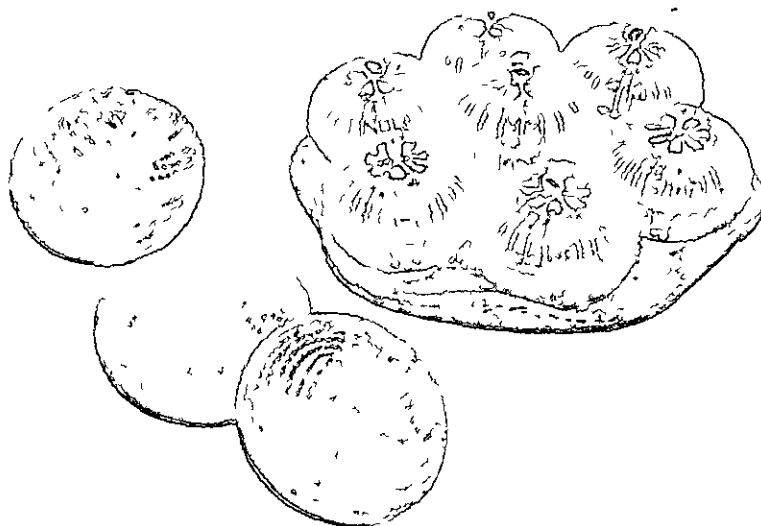
(3)

(4)

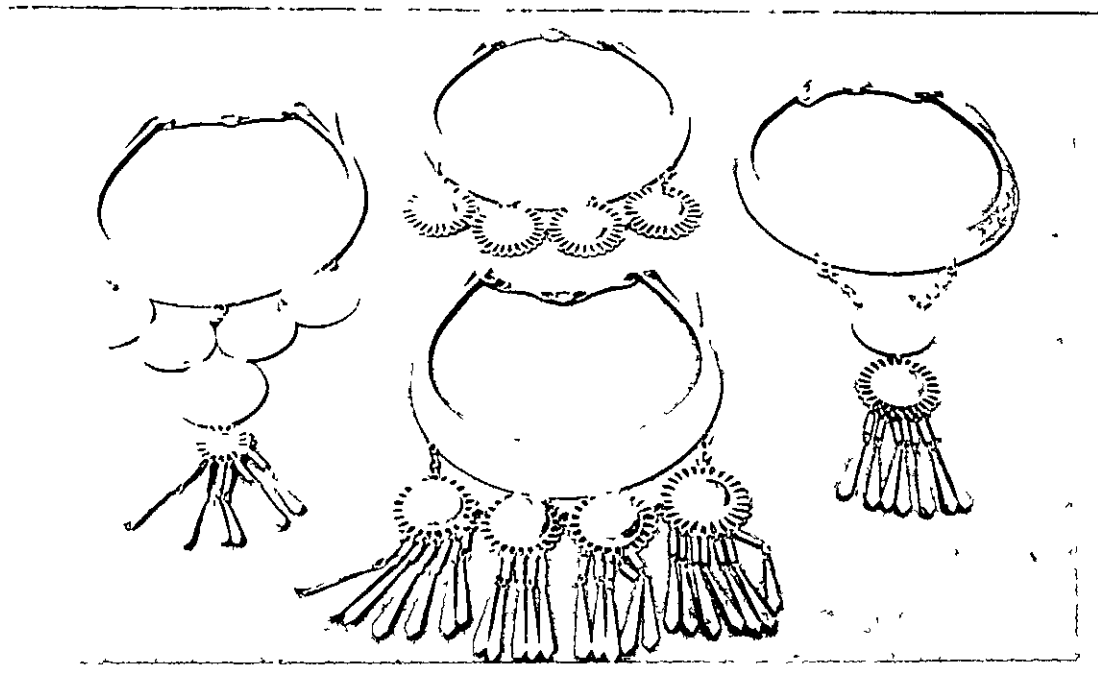
(5)

(6)

(୭)

(୮)

